

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อ
ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

กษมา สุขุมาลจันทร์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2560

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเย่ของนักกีฬาซ้กกะเย่
ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

กษมา สุขุมาลจันทร์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของสถาบันการพลศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
ครั้งที่ 32

ชื่อ-สกุลผู้วิจัย นางกษมา สุขุมาลจันทร์

สาขาวิชา พลศึกษา

คณะ ศึกษาศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพียว เนตรประชา)

คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

.....
(นายทัศนัย รอดเรือง)

รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ประจำวิทยาเขตสุพรรณบุรี

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชิต แท้สูงเนิน)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงศภัทีย์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพียว เนตรประชา)

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
ครั้งที่ 32

ชื่อ-สกุลผู้วิจัย นางกษมา สุขุมาลจันทร์

ชื่อปริญญา ศีศาสตรมหาบัณฑิต

สาขา พลศึกษา

ปีที่ส่งวิทยานิพนธ์ 2560

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพียว เนตรประชา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาซ้กเกะเย่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามเพศและประสบการณ์การแข่งขัน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาซ้กเกะเย่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำนวน 204 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way ANOVA) กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก ด้านแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ ระหว่างนักกีฬาหญิง กับนักกีฬาชาย พบว่า ด้านแรงจูงใจภายนอก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ ระหว่างนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขันต่างกัน พบว่า ด้านแรงจูงใจภายใน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: กีฬาซ้กเกะเย่, แรงจูงใจในการเล่นกีฬา

ABSTRACT

Thesis Title	Motivations in Tug of War Athlete's Playing in the Thirty-Second National Youth Games.
Student's Name	Mrs. Kasama Sukhumalchan
Degree	Master of Education
Discipline	Physical Education
Faculty	Faculty of Education
Year	2017
Advisory Committee	Asst.Prof.Payao Netpracha, Ph.D.

The purposes of this research were to 1) study the intrinsic and extrinsic motivations of the athletes who participated in the Tug of War competition at the thirty-second National Youth Games, 2) compare the motivations between female and male athletes, and compare the motivations among the experiences of Tug of War athletes. The populations consisting of 204 subjects, were the Tug of War athletes who participated in the thirty-second National Youth Games. The instrument used for data collection was a questionnaire constructed by the researcher. The reliability of the questionnaire was .94. The data were analyzed in terms of percentage, mean, standard deviation, t-test, One-Way Analysis of Variance, Multiple comparisons.

The results were found as the following:

1. The motivations in Tug of War athlete's playing in the thirty-second National Youth Games, both the intrinsic motivation and the extrinsic motivation were found at a high level.
2. Significant differences of mean were found in the extrinsic motivation between female and male athletes at the level of .05. Significant differences were found in the intrinsic motivation among the experiences of Tug of War athletes at the level of .05.

Keyword : Tug of War, motivations

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพียว เนตรประชา อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วน และเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชิตร์ แท้สูงเนิน ประธานคณะกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทย์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ความรู้ ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไข และวิจารณ์ผลงาน ทำให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ และขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบ รวมทั้งให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยให้มีคุณภาพ และขอขอบคุณสมาคมกีฬาชกกระทิงแห่งประเทศไทย ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาชกกระทิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ที่ให้ความอนุเคราะห์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และขอขอบคุณครอบครัว ที่ส่งเสริมและสนับสนุน ทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจทำวิทยานิพนธ์นี้จนสำเร็จ ขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาปริญญาโททุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบ เป็นกตัญญูตเวทิตาแด่ บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ทำให้ ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

กษมา สุขุมาลจันทร์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาชักกะเย่อ.....	6
ระเบียบการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 (พ.ศ. 2559).....	9
กติกากีฬาชักกะเย่อ.....	13
ประวัติกีฬาเยาวชนแห่งชาติ.....	35
แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจ.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	49
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	49
งานวิจัยในประเทศ.....	51
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	55
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	56
ประชากร.....	56
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	96
	สรุปผลการวิจัย.....	98
	อภิปรายผลการวิจัย.....	100
	ข้อเสนอแนะ.....	103
	บรรณานุกรม.....	105
	ภาคผนวก.....	110
	ภาคผนวก ก.....	111
	ภาคผนวก ข.....	118
	ภาคผนวก ค.....	127
	ประวัติผู้วิจัย.....	137

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
3.1 แสดงจำนวนประชากร.....	56
4.1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	65
4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซึกกะเยอของนักกีฬาซึกกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายใน และด้านแรงจูงใจภายนอก.....	66
4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน.....	67
4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก.....	69
4.5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระหว่างนักกีฬาหญิงกับนักกีฬาชาย.....	71
4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาหญิง.....	72
4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาชาย.....	74
4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาหญิง.....	76
4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาชาย.....	78
4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน.....	80
4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขันครั้งที่ 1.....	81
4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง.....	83
4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป.....	85
4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขันครั้งที่ 1.....	87
4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง.....	89
4.16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป.....	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า	
4.17	เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กยะเย่อ จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน.....	93
4.18	เปรียบเทียบแรงจูงใจ ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขันเป็นรายคู่.....	94

มหาวิทยาลัยการจัดการกีฬาแห่งประเทศไทย

สารบัญญภาพ

ภาพ	หน้า
2.1	รุ่นน้ำหนักในการแข่งขันกีฬาชกกระเเย่..... 14
2.2	คุณลักษณะของเชือก..... 19
2.3	การทำเครื่องหมายเชือกสำหรับการแข่งขันกลางแจ้ง..... 20
2.4	การทำเครื่องหมายเชือกสำหรับการแข่งขันในร่ม..... 20
2.5	พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันแบบกลางแจ้งและการทำเครื่องหมาย..... 21
2.6	พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันแบบในร่มและการทำเครื่องหมาย..... 22
2.7	การจับเชือก..... 23
2.8	การชนะการแข่งขันการดึงแบบกลางแจ้ง..... 25
2.9	การชนะการแข่งขันการดึงแบบในร่ม..... 26
2.10	สัญญาณชุดคำสั่ง..... 29
2.11	สัญญาณชุดของการทำผิดกติกาทั่วไป..... 30
2.12	รองเท้าใช้สำหรับการแข่งขันแบบในร่ม..... 32
2.13	รองเท้าใช้สำหรับการแข่งขันแบบกลางแจ้ง..... 32
2.14	พื้นรองเท้าสำหรับการแข่งขันกลางแจ้ง..... 33
2.15	เสื้อป้องกันการบาดเจ็บของผู้ดึง..... 34
2.16	เสื้อป้องกันการบาดเจ็บของผู้คัตท้าย..... 34
2.17	เข็มขัดป้องกันการบาดเจ็บ..... 35
2.18	ประวัติการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ..... 36
2.19	ทฤษฎีลำดับขั้นแรงงูใจของ Maslow..... 43
2.20	กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 55
3.1	ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย..... 60

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเล่นชักกะเย่อในประเทศไทย มีลักษณะเป็นการเล่นดึงกันไปดึงกันมา เป็นการเล่นที่สนุกสนานและมีคุณค่า 5 ด้านที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการพลศึกษา คือ 1) คุณค่าทางด้านร่างกาย การเล่นชักกะเย่อสามารถสร้างเสริมความแข็งแรง ความอดทน และการทรงตัวของร่างกาย 2) คุณค่าทางด้านจิตใจ ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน กล้าแสดงออก 3) คุณค่าทางด้านอารมณ์ ส่งเสริมให้ผู้เล่นได้รู้จักอดกลั้น มีความมั่นคงทางอารมณ์ 4) คุณค่าทางด้านสติปัญญา ส่งเสริมให้ผู้เล่นรู้จักวางแผน กำหนดตำแหน่งการดึงและใช้ไหวพริบ คิดวิธีแก้ปัญหามือทีมเปลี่ยงพลั่ว 5) คุณค่าทางด้านสังคม ผู้เล่นต้องใช้ความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจ รู้จักรับฟัง และยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ฝึกการเป็นผู้นำ และผู้ตาม (ซัชชัย โกมารทัต. 2549: 110-113)

ในปี พ.ศ. 2552 สมาคมกีฬาชักกะเย่อ ได้มีการพัฒนากีฬาชักกะเย่อจากการละเล่นพื้นบ้าน มาสู่ความเป็นสากล เนื่องจากเชื่อว่ากีฬาชักกะเย่อน่าจะทำชื่อเสียงให้ประเทศไทย กีฬาชักกะเย่อ หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า Tug of War ในประเทศไทยใช้ระเบียบการแข่งขันและกติกาของสหพันธ์กีฬาชักกะเย่อแห่งทวีปเอเชีย (Asian Tug of War Federation หรืออักษรย่อ ATWF) โดยมีสมาคมกีฬาชักกะเย่อแห่งประเทศไทย เป็นองค์กรที่สนับสนุน พัฒนาและส่งเสริมกีฬาชักกะเย่อ และได้ส่งนักกีฬาชักกะเย่อเข้าร่วมแข่งขัน Asian Tug of War Championship 2014 ณ ประเทศไต้หวัน ได้รางวัลทีมพัฒนายอดเยี่ยมแห่งเอเชีย ส่วนรายการแข่งขัน Asian Indoor and Outdoor Tug of War Championship 2014 ณ ประเทศมองโกเลีย ทีมกีฬาชักกะเย่อประเทศไทยสร้างผลงานโดย ทีมชายอยู่ในอันดับที่ 4 และทีมหญิงอยู่ในอันดับที่ 5 (สมาคมกีฬาชักกะเย่อแห่งประเทศไทย. 2558: ออนไลน์) จากการให้สัมภาษณ์ของนายกสมาคมกีฬาชักกะเย่อแห่งประเทศไทย กล่าวถึง ด้านเทคนิคในการแข่งขัน ทีมประเทศไทยมีความสามารถเท่ากับทีมต่างชาติ แต่ต้องพัฒนานักกีฬา ด้านพลกำลัง และต้องเตรียมนักกีฬารุ่นใหญ่ เพื่อส่งเข้าร่วมแข่งขันในทวีปอเมริกาและยุโรป กีฬาชักกะเย่อได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว จะได้รับการบรรจุเข้าในกีฬาแห่งชาติ กีฬายาวชนแห่งชาติ และเตรียมผลักดันเข้าสู่กีฬาซีเกมส์ (แนวหน้า. 2557: ออนไลน์) ทั้งนี้สอดคล้องกับ ธีรวิภาส กล่ำทวี (2558: สัมภาษณ์) กล่าวถึง กีฬาชักกะเย่อ ซึ่งเป็นกีฬาที่ใช้น้ำหนักตัวรวมของผู้เล่นในภายในทีม สรีระร่างกายที่แตกต่างกันของนักกีฬาแต่ละประเทศไม่เกิดความได้เปรียบหรือเสียเปรียบ เป็นกีฬาประเภททีมที่ทีมนักกีฬาไทยสามารถแข่งขันทัดเทียมกับทีมนักกีฬาต่างประเทศ กีฬาชักกะเย่อหรือ Tug of War มีการจัดการแข่งขันระดับชิงแชมป์โลก ชิงแชมป์ทวีปยุโรป และชิงแชมป์ทวีปเอเชีย ในประเทศไทยนั้น นับว่าเป็น

กีฬาใหม่ ยังไม่แพร่หลาย มีชื่อซ้ำกับกีฬาชักกะเย่อพื้นบ้าน นิยมเล่นกันเฉพาะกลุ่ม จำนวนทีมกีฬา และนักกีฬามีน้อย แต่มีการผลักดันกีฬาชักกะเย่อเข้าสู่กีฬาแห่งชาติ กีฬายาวชนแห่งชาติ รวมถึงการส่งเสริมและสนับสนุนนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันชิงแชมป์โลก ชิงแชมป์ทวีปเอเชีย

ในการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2557 มีทีมกีฬาชักกะเย่อในรุ่นจูเนียร์ ทีมชาย จำนวน 14 ทีม ทีมหญิง จำนวน 14 ทีม ในรุ่นซีเนียร์ ทีมชาย จำนวน 13 ทีม และทีมหญิง จำนวน 7 ทีม จาก 16 สถาบัน รวมนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งสิ้น 624 คน (นายนิริส สิงห์หงษา. 2557: คำกล่าวรายงาน) ในปี พ.ศ. 2558 กีฬาชักกะเย่อ ได้บรรจุในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 44 ณ จังหวัดนครสวรรค์ เป็นครั้งแรก มีทีมชักกะเย่อจำนวน 15 ทีม นักกีฬาจำนวน 147 คน ต่อมาบรรจุเป็นกีฬาสาธิตในการแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 31 “จันทบูรเกมส์” ณ จังหวัดจันทบุรี มีทีมกีฬาชักกะเย่อร่วมแข่งขันสาธิต จำนวน 8 ทีม จำนวนนักกีฬา 80 คน และ ในปี พ.ศ. 2559 การแข่งขันกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 “สุพรรณบุรีเกมส์” ณ จังหวัดสุพรรณบุรี กีฬาชักกะเย่อจัดอยู่ในประเภทกีฬาสาธิต มีการแข่งขันชิงเหรียญรางวัล 4 เหรียญ มีทีมกีฬาชักกะเย่อ เข้าร่วมจำนวน 22 ทีม นักกีฬาจำนวนทั้งสิ้น 214 คน (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2558: ออนไลน์) นักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนกลุ่มนี้มีความสำคัญต่อวงการกีฬาชักกะเย่อเป็นอย่างยิ่ง เมื่อกลับไปสู่ภูมิภาคและยังคงเล่นกีฬาชักกะเย่ออย่างต่อเนื่อง จะส่งผลต่อการพัฒนากีฬาชักกะเย่อ จำนวนนักกีฬาชักกะเย่อ และเป็นโอกาสในการค้นหานักกีฬาชักกะเย่อในรุ่นที่ขาดแคลน ทั้งที่กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬานวัตกรรมที่ยังไม่แพร่หลาย แต่สาเหตุใดที่ทำให้ให้นักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนเหล่านี้ รวมกันเป็นทีม ฝึกซ้อมจนมีทักษะการเล่น และสามารถผ่านการแข่งขันรอบคัดเลือกเป็นตัวแทนระดับภาค เข้ามาแข่งขันในกีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ได้นั้น เป็นสิ่งที่น่าสนใจและควรแก่การศึกษา จากการศึกษาทฤษฎี หลักการและแนวคิดต่างๆ เกี่ยวกับสาเหตุแห่งการร่วมกิจกรรมหรือเล่นกีฬาของเยาวชน ผู้วิจัยพบว่า แรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เยาวชนมีความสนใจที่จะเล่นกีฬา ซึ่ง สุปรานี ขวัญบุญจันทร์ (2544: 20) กล่าวว่า การที่นักกีฬาตั้งใจ ขยันฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะที่แข่งขันต้องมีแรงจูงใจเป็นสาเหตุสำคัญ สอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทรุไทย (2542: 98) กล่าวว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญทั้งในกลุ่มเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่จะช่วยส่งเสริมให้เยาวชนได้พัฒนาสุขภาพและสมรรถภาพตั้งแต่เยาว์วัย จะได้เป็นทรัพยากรกำลังสำรองของชาติต่อไป และการทราบถึงแรงจูงใจจะช่วยเอื้อให้คนเข้าร่วม และคงเล่นกีฬาให้นานที่สุด และหาทางป้องกันหรือลดอัตราการเลิกเล่นกีฬา เพื่อให้ปริมาณผู้เล่นกีฬาสูงสุด (สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541: 52)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่า มีการศึกษาแรงจูงใจของนักกีฬาในกีฬาหลายชนิด ซึ่งผลการศึกษามีความแตกต่างกันไปตามลักษณะของกีฬานั้นๆ ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับกีฬาชักกะเย่อในประเทศไทยนั้นยังไม่พบ ในฐานะที่ผู้วิจัยได้เกี่ยวข้องกับกีฬาชักกะเย่อ และเป็นบุคลากร

ของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี ซึ่งสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี มีพันธกิจในการผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านพลศึกษา กีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ และสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง เห็นความสำคัญของกีฬาชกกระเเย่ ซึ่งเป็นกีฬานชนิดใหม่ยังไม่แพร่หลาย มีการบรรจุในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เป็นครั้งแรก และมีแนวโน้มที่จะบรรจุในกีฬารายการสำคัญต่างๆ ทั้งระดับชาติและนานาชาติ จึงสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชกกระเเย่ของนักกีฬาชกกระเเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เพื่อจะได้หาแนวทางในการส่งเสริมกีฬาชกกระเเย่ให้มีความแพร่หลาย และมีข้อมูลนำมาใช้ตัดสินใจในการสร้างนักกีฬาชกกระเเย่และพัฒนาทีมกีฬาชกกระเเย่ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาชกกระเเย่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชกกระเเย่ของนักกีฬาชกกระเเย่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32
 - 2.1 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชกกระเเย่ของนักกีฬาชกกระเเย่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามเพศ
 - 2.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชกกระเเย่ของนักกีฬาชกกระเเย่ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาชกกระเเย่ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เป็นนักกีฬาชกกระเเย่ตัวแทนระดับภาค 5 ภาค จำแนกเป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 107 คน และนักกีฬาชาย จำนวน 107 ทีม จำนวนทั้งสิ้น 214 คน (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2558: ออนไลน์)

เนื่องจากประชากรที่มีจำนวนจำกัด จึงเลือกประชากรทั้งหมดในการเก็บข้อมูลครั้งนี้

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1 เพศ

1.1.1 หญิง

1.1.2 ชาย

1.2 ประสบการณ์การแข่งขันชักกะเย่อระดับชาติหรือนานาชาติ

1.2.1. ประสบการณ์ครั้งที่ 1

1.2.2 ประสบการณ์ 2-3 ครั้ง

1.2.3 ประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป

2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกเป็นแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กีฬาชักกะเย่อ หมายถึง กีฬาที่มีผู้เล่นแบ่งเป็นสองฝ่าย มีจำนวนเท่ากัน ทำการแข่งขันดึงเชือกที่มีสัญลักษณ์ตรงกลาง ให้เข้าไปในเขตแดนของตน

2. นักกีฬาชักกะเย่อ หมายถึง ผู้เล่นกีฬาชักกะเย่อ ที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ที่สมาคมกีฬาชักกะเย่อแห่งประเทศไทยให้การรับรองการแข่งขัน ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาชักกะเย่อระดับเยาวชน อายุไม่เกิน 18 ปี ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

3. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อ หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นหรือสาเหตุที่ทำให้ให้นักกีฬาชักกะเย่อมีพฤติกรรมฝึกซ้อมและแข่งขัน โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ตนกำหนดไว้ จำแนกแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นแรงผลักดันหรือสาเหตุที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของนักกีฬา โดยไม่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม หรือบุคคล รวมถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง ได้แก่ เจตคติ ความสนใจ ความต้องการเบื้องต้นของนักกีฬาชักกะเย่อ ส่วนแรงจูงใจภายนอก เป็นสิ่งจูงใจ หรือสาเหตุที่กระตุ้นให้นักกีฬาชักกะเย่อเกิดการวางแผน กำหนดทิศทางและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อ มุ่งสู่สิ่งนั้นๆ ได้แก่ เป้าหมายในอนาคต สิ่งล่อใจ การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า

4. สถานภาพของนักกีฬาชักกะเย่อ หมายถึง สิ่งที่เป็นจริงของนักกีฬาชักกะเย่อ ประกอบด้วย

4.1 เพศ หมายถึง เพศหญิงและเพศชาย

4.2 ประสบการณ์การแข่งขัน หมายถึง การเข้าร่วมการแข่งขันชักกะเย่อรายการแข่งขันระดับชาติหรือนานาชาติ จำแนกประสบการณ์ครั้งที่ 1 ประสบการณ์ 2-3 ครั้ง และประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป

5. แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจ หมายถึง วิธีการที่สามารถปฏิบัติได้ และส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของเยาวชน

6. กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 หมายถึง การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ระหว่างวันที่ 9-19 มีนาคม 2559

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. มีข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเย่ของนักกีฬาซ้กเกเย่ระดับเยาวชน เพื่อการศึกษาต่อไป
2. ได้แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจเพื่อใช้ตัดสินใจในการจัดกิจกรรมจูงใจให้เยาวชนเล่นกีฬาซ้กเกเย่
3. เป็นแนวทางให้สมาคมกีฬา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปประยุกต์ใช้ ส่งเสริมเยาวชนให้เล่นกีฬาซ้กเกเย่

มหาวิทยาลัยการจัดการกีฬาแห่งชาติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาชักกะเย่อ
2. ระเบียบการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 (พ.ศ. 2559)
3. กติกากีฬาชักกะเย่อ
4. ประวัติกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
5. แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจ
 - 5.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 5.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ
 - 5.3 กระบวนการเกิดแรงจูงใจ
 - 5.4 ประเภทของแรงจูงใจ
 - 5.5 องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
 - 5.6 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ
 - 5.7 แรงจูงใจกับการกีฬา
 - 5.8 แรงจูงใจกับการฝึกซ้อมกีฬา
 - 5.9 แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ
7. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาชักกะเย่อ

ชักกะเย่อ ภาษาอังกฤษใช้คำว่า Tug of War เป็นกีฬาที่ใช้ทดสอบพลังกำลังระหว่างกลุ่มสองกลุ่ม ชักกะเย่อมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานจากภาพศิลปะที่มีอายุกว่า 4,000 ปี ที่สุสานในเมืองแซคคารา ประเทศอียิปต์ เป็นภาพผู้ชาย 2 กลุ่มๆ ละ 3 คน ทำการดึงมือกันโดยไม่ใช้เชือก การที่จะใช้หรือไม่ใช้เชือกขึ้นอยู่กับพิธีการในแบบของประเทศนั้นๆ พบหลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชักกะเย่อในประเทศพม่า คองโก เกาหลี อินเดีย อินโดนีเซีย ฮาวาย นิวกีเนีย และนิวซีแลนด์

ในยุคกรีกโบราณ ชักกะเย่อกับกีฬาเพื่อการแข่งขันและเป็นการฝึกเพื่อออกกำลังกาย

ในยุคโรมกลาง นักรบโรมัน ใช้วิธีการดึงหนังสัตว์เพื่อเป็นการเปิดศึกสงคราม

ในประวัติศาสตร์จีน ประมาณ 1,200 ปีก่อนคริสตศักราช มีการฝึกชักกะเย่อกับตระเวน
แข่งขันไปในที่ต่างๆ ในศตวรรษที่ 13-14 กีฬาชักกะเย่อก็แพร่หลายไปทั่วทวีปเอเชีย

ในประเทศอินเดียใช้การชักกะเย่อกับการทดสอบพลังกำลังและฝึกฝนการต่อสู้ พบหลักฐาน
ภาพสลักเกี่ยวกับการชักกะเย่อกับที่วัดพระอาทิตย์ เมืองโกนารัค วัดพระอาทิตย์สร้างขึ้นในศตวรรษที่ 1

ในประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ตามหมู่บ้านท้องถิ่นใช้การชักกะเย่อกับตัดสินและเพื่อยุติข้อพิพาท
และมีการประกวดเชือกที่ใช้ในพิธีชักกะเย่อกับ โดยแต่ละหมู่บ้านจะร่วมมือกันทำเชือกจากฟาง กำหนด
ความหนาและความยาวของเชือก แล้วนำมาประกวด เชือกที่ได้รับการเลือกจะนำมาผูกมัดกันแล้วใช้
ในพิธีการชักกะเย่อกับ ในพิธีชักกะเย่อกับกำหนดให้ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้หญิง ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ชาย แล้วทำ
การชักกะเย่อกับ โดยจะให้โอกาสฝ่ายหญิงเป็นผู้ชนะเพราะมีความเชื่อว่าเป็นสัญลักษณ์ของการเก็บเกี่ยว
ผลผลิตที่ดี (Asian Tug of War Federation. 2013: Online)

กีฬาชักกะเย่อกับมีการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก ที่เมืองปารีส ประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ. 1900
ประเทศที่ได้อันดับหนึ่งคือประเทศฝรั่งเศส อันดับ 2 ประเทศสวีเดน และอันดับ 3 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ปี ค.ศ. 1904 อันดับหนึ่งคือสหรัฐอเมริกา

ปี ค.ศ. 1908 อันดับหนึ่งคือสหราชอาณาจักร

ปี ค.ศ. 1912 อันดับหนึ่งคือประเทศสวีเดน

ปี ค.ศ. 1920 อันดับหนึ่งคือสหราชอาณาจักร

กีฬาชักกะเย่อกับ ถูกยกเลิกไม่ได้อยู่ในกีฬาโอลิมปิก โดยคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (IOC)
เนื่องจากการจำกัดจำนวนนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน (United States Amateur Tug of War
Association. 2012: Online) แม้จะถูกยกเลิกในกีฬาโอลิมปิก แต่กีฬาชักกะเย่อกับยังเป็นที่ยอดนิยม
และมีการแข่งขันอยู่ในหลายๆ ประเทศ จนกระทั่งมีการก่อตั้งสหพันธ์กีฬาชักกะเย่อกับนานาชาติ
(Tug of War International Federation หรือ TWIF) ในปี ค.ศ. 1960 มีที่ตั้งอยู่ ณ ประเทศ
สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันมีสมาชิกจำนวน 68 ประเทศ หลายปีที่ผ่านมาประเทศสมาชิกได้ณรงค์
Bring Back Tug Of War to Olympic Games คือ นำกีฬาชักกะเย่อกับกลับเข้าสู่กีฬาโอลิมปิก
(ข่าวสด. 2558: ออนไลน์)

ในทวีปเอเชียมีสหพันธ์กีฬาชักกะเย่อกับแห่งทวีปเอเชีย (Asian Tug of War Federation
หรือ ATWF) ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1998 มีที่ตั้ง ณ ประเทศญี่ปุ่น มีสมาชิกจำนวน 21 ประเทศ
(Asian Tug of War Federation. 2013: Online) และอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
จำนวน 8 ประเทศ คือ ประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
ประเทศเวียดนาม สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า ประเทศสิงคโปร์ ประเทศกัมพูชา และประเทศบรูไน

ในประเทศไทยการเล่นชักกะเย่อ ปรากฏหลักฐานมีมาแต่สมัยสุโขทัย เป็นการเล่นพื้นบ้าน สันนิษฐานว่าดัดแปลงมาจากการละเล่นชักส้าว ซึ่งมีลักษณะการเล่นตั้งกันไปมา (สมาคมกีฬาชักกะเย่อ แห่งประเทศไทย. 2558: ออนไลน์) ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการแข่งขันชักกะเย่อเป็นครั้งแรก นับเป็นกีฬา ชนิดหนึ่งในการแข่งขันกรีฑานักเรียนของกระทรวงธรรมการ โดยจัดการแข่งขันบริเวณสนามหลวง (Thaifolkspport. 2553: ออนไลน์; อ้างอิงจาก สามัคยาจารย์สมาคม, 2474: 2081-2082)

การเปลี่ยนแปลงจากกีฬาชักกะเย่อพื้นบ้าน สู่กีฬาชักกะเย่อในฐานะกีฬาสากล เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2552 นายวิภาส กล่ำทวี ได้รับคำแนะนำจาก นายกร ทัพพะรังสี (อดีตรองนายกรัฐมนตรี) ให้พัฒนากีฬาชักกะเย่อของไทยให้ทัดเทียมกับต่างประเทศ เนื่องจากเชื่อว่ากีฬาชักกะเย่อจะทำชื่อเสียง ให้ประเทศไทย และเป็นกีฬาที่สร้างความรัก ความสามัคคีให้แก่คนในประเทศ สมาคมกีฬาชักกะเย่อ ได้รับการจัดตั้งและจดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ต่อมาในปี พ.ศ. 2555 สมาคมกีฬาชักกะเย่อ ได้รับอนุญาตให้ใช้คำว่า "แห่งประเทศไทย" ต่อท้าย และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "สมาคมกีฬาชักกะเย่อ แห่งประเทศไทย" จนถึงปัจจุบัน โดยสมาคมกีฬาชักกะเย่อแห่งประเทศไทยบริหารงานภายใต้การ กำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทย

สมาคมกีฬาชักกะเย่อแห่งประเทศไทย ได้พัฒนากีฬาชักกะเย่อ ส่งเสริมและจัดการแข่งขัน อย่างต่อเนื่อง พร้อมกับการผลักดันกีฬาชักกะเย่อเข้าสู่การแข่งขันระดับชาติ รายการแข่งขันใน ประเทศไทยมีดังนี้

1. การแข่งขันกีฬาชักกะเย่อชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย
2. กีฬาแห่งชาติ
3. กีฬาเยาวชนแห่งชาติ

รายการแข่งขันระดับนานาชาติ ได้แก่

1. Asian Tug of War Championship
2. World Championship Tug of war Indoor

ในปี พ.ศ. 2557 ทีมนักกีฬาชักกะเย่อตัวแทนประเทศไทยได้รับรางวัลทีมพัฒนายอดเยี่ยม แห่งเอเชีย ในการแข่งขัน Asian Tug of War Championship 2014 ณ ประเทศไต้หวัน ต่อมาใน การแข่งขัน Asian Indoor and Outdoor Tug of War Championship 2014 ณ ประเทศมองโกเลีย ซึ่งมีทีมนักกีฬาชักกะเย่อเข้าร่วมการแข่งขันจำนวน 12 ประเทศ ทีมนักกีฬาชักกะเย่อตัวแทนประเทศไทย มีผลงาน ดังนี้ ประเภททีมชายได้อันดับที่ 4 และประเภททีมหญิงได้อันดับที่ 5

ในปี พ.ศ. 2558 กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาสาธิตในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 31 ณ จังหวัดจันทบุรี และในปีเดียวกันในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 44 ณ จังหวัดนครสวรรค์ มีการ บรรจุกีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาสากล มีการชิงเหรียญจำนวน 4 เหรียญ และปี พ.ศ. 2559 ในการแข่งขัน

กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี มีการชิงเหรียญจำนวน 4 เหรียญ (กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32. 2558: ออนไลน์)

สรุปได้ว่า กีฬาซีกะเยอมีประวัติความเป็นมายาวนาน มีการเล่นอย่างแพร่หลายทั่วโลก นิยมเล่นเพื่อการฝึกกำลัง ประลองกำลัง และประกอบพิธีกรรม ในประเทศไทยมีกีฬาซีกะเยอพื้นบ้าน และในปัจจุบันได้พัฒนาเป็นกีฬาซีกะเยอที่เป็นกีฬาสากล มีกติกาการแข่งขัน และรูปแบบการเล่นที่ชัดเจน มีสมาคมกีฬาซีกะเยอแห่งประเทศไทย ที่สนับสนุนและพัฒนากีฬาซีกะเยอ ภายใต้การกำกับดูแลของการกีฬาแห่งประเทศไทย กีฬาซีกะเยอได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว และประเทศไทยสามารถสร้างผลงานในการแข่งขันกีฬาซีกะเยอระดับนานาชาติ อีกทั้งกีฬาซีกะเยอได้รับบรรจุในการแข่งขันกีฬารายการสำคัญของประเทศไทย และมีแนวโน้มที่พัฒนาไปสู่การแข่งขันกีฬาซีเกมส์

2. ระเบียบการแข่งขันกีฬาซีกะเยอ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 (พ.ศ. 2559)

กีฬาซีกะเยอ จัดเป็นกีฬาสากล ได้มีการแข่งขันสาธิตในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 31 (พ.ศ. 2558) และได้รับบรรจุในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 (พ.ศ. 2559) เป็นครั้งแรก ใช้ระเบียบการแข่งขันกีฬาซีกะเยอที่ได้รับการรับรองจากสมาคมกีฬาซีกะเยอแห่งประเทศไทย (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2558: ออนไลน์) โดยมีระเบียบการแข่งขัน ดังนี้

1. สมาคมกีฬาซีกะเยอแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย นายกสมาคม คือ นายนิรติ สิงห์วังชา เลขาธิการสมาคม คือ พันตำรวจเอก อำนวย อ่วมพันธ์

2. คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ประกอบด้วย ประธานกีฬาซีกะเยอของจังหวัดเจ้าภาพ เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนสมาคมกีฬาซีกะเยอแห่งประเทศไทย เป็นรองประธานกรรมการ คณะกรรมการกีฬาจังหวัดเจ้าภาพ นายกสมาคมกีฬาจังหวัดเจ้าภาพ เป็นกรรมการ บุคคลที่จังหวัดเจ้าภาพแต่งตั้ง เป็นกรรมการและเลขานุการ และพนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

3. คณะกรรมการพิจารณาการประท้วง ประกอบด้วย

3.1 คณะกรรมการพิจารณาการประท้วงคุณสมบัตินักกีฬา ซึ่งมีผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนา กีฬาเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นประธานกรรมการ นายกสมาคมกีฬาจังหวัดเจ้าภาพ ผู้แทนสมาคมกีฬาซีกะเยอแห่งประเทศไทย ผู้แทนกองนิติการการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ ผู้อำนวยการกองแข่งขันกีฬาเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการและเลขานุการ และ หัวหน้างานแข่งขันและทะเบียนกีฬาในประเทศ การกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการและผู้ช่วย เลขานุการ

3.2 คณะกรรมการพิจารณาการประท้วงเทคนิค ประกอบด้วย ผู้แทนสมาคมกีฬาซีกะเยอ แห่งประเทศไทย เป็นประธานกรรมการ ประธานฝ่ายเทคนิคซีกะเยอ ประธานฝ่ายจัดการแข่งขัน

ซีกกะเย่ ผู้แทนการกีฬาแห่งประเทศไทย และผู้จัดการทีมทุกทีมที่เข้าแข่งขัน (ยกเว้นคู่กรณี) เป็นกรรมการ บุคคลที่จังหวัดเจ้าภาพกีฬาเยาวชนแห่งชาติแต่งตั้ง เป็นกรรมการและเลขานุการ

4. ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

4.1 ให้ใช้ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และกติกาการแข่งขันกีฬาซีกกะเย่ระดับทวีปเอเชีย (ATWF) ฉบับที่สมาคมกีฬาซีกกะเย่แห่งประเทศไทย ให้การรับรอง

4.2 ในกรณีที่เกิดปัญหาที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อบังคับหรือกติกาการแข่งขัน การวินิจฉัยในกรณีนั้นๆ ให้เป็นหน้าที่ของผู้แทนสมาคมกีฬาซีกกะเย่แห่งประเทศไทย รองประธานอนุกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาซีกกะเย่เป็นผู้ตัดสิน

5. คุณสมบัติของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

5.1 นักกีฬาที่สมัครเข้าทำการแข่งขัน จะต้องเป็นผู้ที่คุณสมบัติว่าด้วยการขึ้นทะเบียนเป็นนักกีฬาของสมาคมกีฬาจังหวัดนั้นๆ ตามข้อบังคับของการกีฬาแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550

5.2 การสมัครเข้าแข่งขัน ให้เป็นไปตามประกาศของการกีฬาแห่งประเทศไทย และจะต้องได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนระดับภาคมาก่อน

5.3 ไม่เป็นผู้ที่อยู่ในระยะเวลาที่สมาคมกีฬาซีกกะเย่แห่งประเทศไทย หรือประธานอำนวยการแข่งขันหรือการกีฬาแห่งประเทศไทยได้ลงโทษให้พักการแข่งขัน

5.4 นักกีฬาชาย จะต้องมียุ่ไม่เกิน 18 ปี นักกีฬาสตรี จะต้องมียุ่ไม่เกิน 18 ปี

6. ประเภทการแข่งขันรอบคัดเลือกระดับภาค

6.1 ประเภททีมชาย ผู้เล่น 8 คน น้ำหนักรวมไม่เกิน 560 กิโลกรัม

6.2 ประเภททีมหญิง ผู้เล่น 8 คน น้ำหนักรวมไม่เกิน 480 กิโลกรัม

7. ประเภทการแข่งขันรอบสุดท้ายระดับชาติ

7.1 ประเภททีมชาย ผู้เล่น 8 คน น้ำหนักรวมไม่เกิน 560 กิโลกรัม

7.2 ประเภททีมหญิง ผู้เล่น 8 คน น้ำหนักรวมไม่เกิน 480 กิโลกรัม

7.3 ประเภททีมชาย ผู้เล่น 4 คน น้ำหนักรวมไม่เกิน 280 กิโลกรัม

7.4 ประเภททีมหญิง ผู้เล่น 4 คน น้ำหนักรวมไม่เกิน 240 กิโลกรัม

8. จำนวนนักกีฬาผู้เข้าร่วมการแข่งขัน รอบคัดเลือกระดับภาค และรอบสุดท้ายระดับชาติ

8.1 ให้แต่ละจังหวัดส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันได้ไม่เกินประเภทละ 1 ทีม คือ ทีมชาย

1 ทีม ทีมหญิง 1 ทีม

8.2 จำนวนผู้เข้าร่วมการแข่งขันในแต่ละทีมดังนี้ จำนวนผู้เล่น 8 คน ผู้เล่นสำรอง 2 คน

8.3 เจ้าหน้าที่ทีม 3 คน ดังนี้ ผู้จัดการทีม 1 คน ผู้ฝึกสอน 1 คน และผู้ดูแลทีม 1 คน

8.4 เจ้าภาพการแข่งขันระดับภาคทุกภาค จะต้องจัดให้มีการแข่งขันเมื่อมีทีมจังหวัดสมัครเข้าแข่งขันประเภทละ 3 ทีมขึ้นไป

8.5 การแข่งขันรอบคัดเลือกระดับภาคทุกภาคจะกำหนดจัดการแข่งขันเมื่อใด ให้เป็นไปตามความพร้อมของจังหวัดเจ้าภาพ ภายใต้ข้อบังคับของการกีฬาแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 โดยแจ้งให้สมาคมกีฬาชกเกะเยอแห่งประเทศไทยทราบล่วงหน้าอย่างน้อย 45 วัน

8.6 การแข่งขันรอบคัดเลือกระดับภาค จะต้องมีการผู้แทนจากสมาคมกีฬาชกเกะเยอแห่งประเทศไทยเป็นผู้ควบคุมการดำเนินการจัดการแข่งขัน และให้ผู้แทนสมาคมกีฬาชกเกะเยอแห่งประเทศไทย มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เทคนิคสนามกีฬาชกเกะเยอของภูมิภาคร่วมปฏิบัติหน้าที่ได้

9. หลักเกณฑ์และวิธีคัดเลือกทีมเข้าร่วมการแข่งขัน

9.1 แต่ละจังหวัดคัดเลือกตัวแทนเพื่อส่งเข้าแข่งขันในรอบคัดเลือกตัวแทนภาคประเภทละ 1 ทีม (ทีมชาย ทีมหญิง)

9.2 ทีมที่ได้สิทธิเข้าร่วมการแข่งขันในรอบสุดท้าย ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ คือ ทีมชนะเลิศ และรองชนะเลิศของแต่ละประเภท จากการแข่งขันในรอบคัดเลือกตัวแทนภาค และทีมจังหวัดเจ้าภาพ 1 ทีม

10. วิธีการจัดการแข่งขัน

10.1 ในการแข่งขันระดับภาค และระดับชาติ

10.1.1 ในกรณีที่มีทีมเข้าแข่งขันไม่เกิน 7 ทีม ให้ใช้วิธีแข่งขันแบบพบกันหมด รอบแรก แข่งขันแบบพบกันหมด เพื่อหาทีมที่คะแนนอันดับ 1-4 เข้าแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ รอบรองชนะเลิศ ทีมคะแนนอันดับ 1 พบ ทีมคะแนนอันดับ 4 และ ทีมคะแนนอันดับ 2 พบ ทีมคะแนนอันดับ 3

10.1.2 ในกรณีที่มีทีมสมัครเข้าร่วมการแข่งขัน 8-12 ทีม ให้แบ่งการแข่งขันออกเป็น 2 สาย รอบแรก แข่งขันแบบพบกันหมดในสายเพื่อหาทีมที่มีคะแนนอันดับ 1 ถึง 4 ของแต่ละสาย เข้าแข่งขันในรอบ 8 ทีม

รอบ 8 ทีม

คู่ที่ 1 ที่ 1 สาย ก. พบ ที่ 4 สาย ข.

คู่ที่ 2 ที่ 1 สาย ข. พบ ที่ 4 สาย ก.

คู่ที่ 3 ที่ 2 สาย ก. พบ ที่ 3 สาย ข.

คู่ที่ 4 ที่ 2 สาย ข. พบ ที่ 3 สาย ก.

รอบรองชนะเลิศ

คู่ที่ 1 ผู้ชนะคู่ที่ 1 รอบ 8 ทีม พบ ผู้ชนะคู่ที่ 3 รอบ 8 ทีม

คู่ที่ 2 ผู้ชนะคู่ที่ 2 รอบ 8 ทีม พบ ผู้ชนะคู่ที่ 4 รอบ 8 ทีม

รอบชิงชนะเลิศ

ผู้ชนะ รอบรองชนะเลิศ ชิงชนะเลิศ

ผู้แพ้ รอบรองชนะเลิศ ชิงที่ 3, 4

10.1.3 คะแนนการแข่งขัน การแข่งขันในรอบแรก ใช้วิธีการแข่งขันแบบ 2 ครั้ง ทีมที่ชนะการแข่งขัน 2 ครั้ง ติดต่อกันจะได้คะแนน 3 คะแนน ส่วนทีมที่แพ้ทั้ง 2 ครั้ง จะได้ 0 คะแนน ทีมที่ชนะการแข่งขันทีละครั้ง จะได้ทีละ 1 คะแนน

การแข่งขันในรอบ 8 ทีม รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ใช้วิธีการแข่งขันแบบ 2 ใน 3 ทีมที่ชนะการแข่งขัน 2 ครั้ง ต่อ 0 จะได้คะแนน 3 คะแนน ทีมที่แพ้จะได้ 0 คะแนน ทีมที่ชนะการแข่งขัน 2 ต่อ 1 จะได้คะแนน 2 คะแนน ทีมที่แพ้ จะได้คะแนน 1 คะแนน

ในกรณีที่ทีมคะแนนเท่ากันในอันดับใดก็ตาม และมีผลต่อการเข้ารอบหรืออันดับการเข้ารอบให้พิจารณาทีมที่มีน้ำหนักรวมน้อยกว่าเป็นทีมชนะ หรืออันดับดีกว่า และหากมีน้ำหนักรวมเท่ากันให้ใช้วิธีจับสลาก

11. การแต่งกายและอุปกรณ์

11.1 นักกีฬาผู้แข่งขันจะต้องสวมใส่ชุดกีฬาที่เหมาะสมอันประกอบด้วยกางเกงขาสั้น เสื้อเชิ้ตกีฬาหรือเสื้อแขนยาว ถุงเท้ายาวถึงเข่า หรือถุงเท้ากีฬา ชุดกีฬาแต่ละทีมจะต้องเป็นชุดเหมือนกัน

11.2 การแต่งกายสำหรับผู้ฝึกสอน และผู้ดูแลทีมให้ใส่ชุดเหมือนกับนักกีฬาในทีมหรือจะใส่กางเกงขาสั้นพร้อมเสื้อแจ็คเก็ตสวมทับก็ได้ โดยให้สีเหมือนกับชุดนักกีฬา

11.3 เครื่องป้องกันศีรษะผู้ตั้งเชือก ผู้ฝึกสอน และผู้ดูแลทีม จะได้รับอนุญาตให้สวมเครื่องป้องกันศีรษะต่อไปนี้ หมวกพลาสติก ป้องกันลูกตาและใบหน้าหรือโพกหัวโดยเครื่องป้องกันศีรษะจะต้องมีสีเดียวกันกับชุดกีฬาของนักกีฬาในทีม เครื่องป้องกันศีรษะบางประเภทที่จะต้องใส่ตามความเชื่อทางศาสนาอาจจะได้รับอนุญาตให้สวมใส่ได้ ทั้งนี้ให้ขึ้นอยู่กับพิจารณาเป็นรายกรณีไป

11.4 เสื้อผ้าป้องกันการบาดเจ็บ เสื้อผ้าป้องกันผิวหนังสามารถสวมใส่ให้อยู่ใต้ชุดกีฬาได้ตามความเหมาะสมและการได้รับอนุญาตจากผู้ตัดสิน ในส่วนของเข็มขัดป้องกันการบาดเจ็บจะอนุญาตให้สวมใส่ที่บนชุดกีฬาเท่านั้น สำหรับเสื้อผ้าป้องกันการบาดเจ็บของผู้ค้ำยจะต้องมีความหนาไม่เกิน 5 เซนติเมตร และจะต้องสวมใส่ไว้ใต้ชุดนักกีฬา ให้อยู่ระหว่างเชือกกับลำตัวอุปกรณ์ที่มีลักษณะเป็นห่วง ตะขอหรือมีเหลี่ยมคมคม เพื่อใช้สำหรับการลื้อคเชือกจะไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้บนเสื้อผ้าป้องกันการบาดเจ็บโดยเด็ดขาด และวัสดุที่นำมาใช้จะต้องมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวคือป้องกันการบาดเจ็บของนักกีฬาเท่านั้น

11.5 การใช้เรซิน (ยางเหนียว) การใช้เรซินมีไว้เพื่อช่วยในการจับยึดเชือก และการใช้เรซินจะอนุญาตให้ใช้เฉพาะกับมือเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในการแข่งขันประเภทในร่ม การใช้เรซินจะต้องได้รับอนุญาตและได้รับคำแนะนำจากผู้ตัดสินเท่านั้น

11.6 รองเท้า รองเท้าที่ใช้สำหรับการแข่งขัน เป็นรองเท้ายกกีฬาทั่วไปพื้นรองเท้าไม่ควร กว้างหรือยาวกว่าส่วนบนของรองเท้า พื้นรองเท้าควรทำจากยางที่ช่วยยึดทำให้ติดกับลู่วิ่งให้มากที่สุด และจะต้องไม่เป็นพื้นที่ยกให้เกิดความเสียหายให้แก่พื้นลู่วิ่งหรือพื้นสนามแข่งขัน ขนาดความกว้างและ ความยาวสูงสุดของพื้นรองเท้าจะต้องไม่เกินความยาวของเท้าเปล่าของผู้เล่น 20 เซนติเมตร วัสดุที่ใช้ ประกอบพื้นรองเท้า ควรเป็นผืนผ้าที่แห้งและสะอาดปราศจากสารเคมี และสารหล่อลื่นใดๆ กรณีที่มี ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับรองเท้า ให้เจ้าหน้าที่ที่ดูแลการแข่งขันเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด

12. มารยาทของนักกีฬาและเจ้าหน้าที่ทีม นักกีฬาและเจ้าหน้าที่ทีม จะต้องประพฤติตนให้ เหมาะสมกับความเป็นนักกีฬาที่ดี ปฏิบัติตามกติกาการแข่งขันและกฎระเบียบอื่นๆ ที่คณะกรรมการ จัดการแข่งขันกำหนด เพื่อให้การแข่งขันดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย หากมีการประพฤติตนไม่เหมาะสม หรือละเมิดต่อกติกาการแข่งขันจะพิจารณาโทษตามควรแต่กรณี

13. การประท้วง

13.1 การประท้วงคุณสมบัติของนักกีฬา ให้ปฏิบัติตามข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550

13.2 การประท้วงเทคนิค ให้ประท้วงโดยใช้แบบฟอร์มที่สมาคมกีฬาชกเย่อแห่งประเทศไทย เป็นผู้กำหนดขึ้นเท่านั้น ให้ยื่นประท้วงต่อประธานคณะกรรมการอุทธรณ์พร้อมเงินประกันจำนวน 2,000 บาท หากการประท้วงไม่เป็นผล ให้รับเงินประกันดังกล่าวตกเป็นทุนสำหรับส่งเสริมการกีฬาของเจ้าภาพ

14. บทลงโทษ ในการแข่งขันระดับชาติ ถ้านักกีฬาไม่มาทำการแข่งขันหรือนักกีฬาที่ไม่มี ชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของการกีฬาแห่งประเทศไทยมาทำการแข่งขัน หรือผู้ฝึกสอนไม่มาปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่มีเหตุอันสมควร จะถูกพิจารณาโทษงดเบี้ยเลี้ยงและถูกตัดสิทธิ์ในการแข่งขันในปีนั้นและปีต่อไป ตามข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550

3. กติกากีฬาชกเย่อ

รวิภาส กล่ำทวี (ม.ป.ป.: 9-28) ได้แปลจาก ATWF Rules Manual 2013 กติกาการแข่งขัน กีฬาชกเย่อของสหพันธ์กีฬาชกเย่อแห่งทวีปเอเชีย (Asian Tug of War Federation) ดังนี้

1. กีฬาชกเย่อเป็นกีฬาที่เล่นโดยทีมผู้เล่นซึ่งเป็นสมาชิกที่ถูกต้องตามกฎหมายของ สมาคมกีฬาชกเย่อระดับชาติของแต่ละประเทศ และของสหพันธ์กีฬาชกเย่อแห่งทวีปเอเชีย (ATWF) ผู้เข้าร่วมการแข่งขันต้องเป็นผู้สมัครเล่นและปฏิบัติตามกติกาและคำสั่งของสหพันธ์ฯ

2. ประเภทของการแข่งขัน การแข่งขันกีฬาชกเย่อระดับเอเชีย แบ่งออกเป็นแต่ละ ประเภทดังต่อไปนี้

2.1 กลางแจ้งและในร่ม

2.2 ชายและหญิง

- 2.3 รุ่นมาสเตอร์ รุ่นซีเนียร์ รุ่นอายุต่ำกว่า 23 ปี และรุ่นจูเนียร์
 2.4 รุ่นผสม (ชาย 4 คน และหญิง 4 คน)
 3. รุ่นน้ำหนัก ในการแข่งขันระดับเอเชียใช้รุ่นน้ำหนักตามตารางต่อไปนี้

3.1 รุ่นจูเนียร์				
รุ่น	น้ำหนัก	ผู้เล่น 8 คน	ผู้เล่น 4 คน	ผู้เล่น 2 คน
ชาย	Middle	560 กิโลกรัม	280 กิโลกรัม	140 กิโลกรัม
หญิง	Ultra Feather	480 กิโลกรัม	240 กิโลกรัม	120 กิโลกรัม
ผสม	Light	520 กิโลกรัม	260 กิโลกรัม	130 กิโลกรัม
3.2 รุ่นอายุต่ำกว่า 23 ปี				
รุ่น	น้ำหนัก	ผู้เล่น 8 คน	ผู้เล่น 4 คน	ผู้เล่น 2 คน
ชาย	Light Heavy	600 กิโลกรัม	300 กิโลกรัม	150 กิโลกรัม
หญิง	Feather	500 กิโลกรัม	250 กิโลกรัม	130 กิโลกรัม
ผสม	Middle	560 กิโลกรัม	280 กิโลกรัม	140 กิโลกรัม
3.3 รุ่นซีเนียร์				
รุ่น	น้ำหนัก	ผู้เล่น 8 คน	ผู้เล่น 4 คน	ผู้เล่น 2 คน
ชาย	Heavy	640 กิโลกรัม	320 กิโลกรัม	160 กิโลกรัม
	Light Heavy	600 กิโลกรัม	300 กิโลกรัม	150 กิโลกรัม
หญิง	Light Middle	540 กิโลกรัม	270 กิโลกรัม	140 กิโลกรัม
	Feather	500 กิโลกรัม	250 กิโลกรัม	130 กิโลกรัม
ผสม	Light Heavy	600 กิโลกรัม	300 กิโลกรัม	150 กิโลกรัม
	Middle	560 กิโลกรัม	280 กิโลกรัม	140 กิโลกรัม
3.4 รุ่นมาสเตอร์				
รุ่น	น้ำหนัก	ผู้เล่น 8 คน	ผู้เล่น 4 คน	ผู้เล่น 2 คน
ชาย	Light Heavy	600 กิโลกรัม	300 กิโลกรัม	150 กิโลกรัม
หญิง	Feather	500 กิโลกรัม	250 กิโลกรัม	130 กิโลกรัม
ผสม	Middle	560 กิโลกรัม	280 กิโลกรัม	140 กิโลกรัม

ภาพ 2.1 รุ่นน้ำหนักในการแข่งขันกีฬาชกกระเเย่

ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 10)

4. การชั่งน้ำหนักและการประทับตรา

4.1 นักกีฬาทั้งหมดจะต้องไปขอรับใบรับรองที่ได้มีการจ่ายเงินไปก่อนหน้านั้นเป็นอันดับแรก

4.2 ผู้เล่นทั้งหมดจะต้องขึ้นชั่งน้ำหนักตามกำหนดการที่มีการระบุไว้แล้ว

4.3 ใบรับรองที่สามารถดาวน์โหลดได้จะมีการระบุนักกีฬาทั้งหมดจากแต่ละประเทศ ผู้ควบคุมการแข่งขันและผู้แทนของแต่ละประเทศที่ได้รับการแต่งตั้งเท่านั้นที่จะมีสิทธิเข้าดูข้อมูลได้

4.4 นักกีฬาแต่ละท่านจะขึ้นชั่งน้ำหนักบนตาชั่งของใครของมัน จำนวนตาชั่งจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้จัดการแข่งขันและคณะกรรมการจาก ATWF ในการชั่งแบบเป็นทางการจะมีการชั่งน้ำหนักเพียงแต่ครั้งเดียว

4.5 หลังจากการชั่งน้ำหนักนักกีฬา น้ำหนักจะมีการบันทึกไว้ในแผ่นกระดาษแบบอิเล็กทรอนิกส์ และมีการลงชื่อกำกับด้วยลายมืออีกครั้งหนึ่งเพื่อเป็นการรับรองความถูกต้อง

4.6 นักกีฬาจะได้รับใบรับรองน้ำหนัก ซึ่งนักกีฬาจะต้องส่งใบรับรองดังกล่าวต่อไปให้กับโค้ชของตัวเองในแต่ละทีม

4.7 การเข้าร่วมการแข่งขันแบบสโมสรทั่วไป (Open Clubs) โค้ชของแต่ละสโมสรที่จะเข้าร่วมการแข่งขันในรายการของ ATWF จะต้องนำส่งรายการชั่งน้ำหนักแบบสมบูรณ์ให้แก่ผู้ควบคุมการแข่งขัน โดยในใบรายการชั่งน้ำหนักจะต้องระบุชื่อผู้แข่งขัน หมายเลขใบรับรอง และน้ำหนักของผู้แข่งขันแต่ละคน และน้ำหนักรวมของแต่ละรุ่น ซึ่งจะมีผู้เล่นจำนวน 8 คน เท่านั้น

4.7.1 โค้ชสามารถเปลี่ยนผู้เล่นคนใดคนหนึ่งหรือทั้งหมดได้จนกระทั่งถึงก่อนที่จะมีการประทับตรา และตราบเท่าที่น้ำหนักสูงสุดไม่เกินที่กำหนดไว้ในแต่ละรุ่น การแจ้งเปลี่ยนผู้เล่นโดยโค้ชจะต้องแจ้งต่อผู้ควบคุมการแข่งขันเป็นเวลา 30 นาที ก่อนที่การประทับตราจะเริ่มขึ้น

4.8. การชั่งน้ำหนักของทีมชาติ

4.8.1 โค้ชของแต่ละทีมชาติสามารถเลือกนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเพื่อที่จะทำการชั่งน้ำหนักได้จากรายการชั่งน้ำหนัก ซึ่งสามารถโหลดได้จากไฟล์อิเล็กทรอนิกส์

4.8.2 โค้ชสามารถแจ้งเปลี่ยนผู้เล่นคนใดคนหนึ่งหรือทั้งทีมได้จนกระทั่งถึงก่อนที่จะมีการประทับตรา และตราบเท่าที่น้ำหนักสูงสุดไม่เกินที่กำหนดไว้ในแต่ละรุ่น การแจ้งเปลี่ยนผู้เล่นโดยโค้ชจะต้องแจ้งต่อผู้ควบคุมการแข่งขันเป็นเวลา 30 นาที ก่อนที่การประทับตราจะเริ่มขึ้น

4.9 โค้ชของแต่ละทีมจะต้องนำส่งใบรับรองการชั่งน้ำหนักแบบสมบูรณ์ต่อผู้ควบคุมการแข่งขัน ตามตารางเวลาที่กำหนดไว้ก่อนหน้า

4.10 หลังจากที่มีการตรวจสอบใบรับรองการชั่งน้ำหนักและหมายเลขใบรับรองแล้ว ผู้ควบคุมการแข่งขันก็จะเสนอบรรจุรายชื่อแต่ละทีมเข้าสู่อันดับการแข่งขันในแต่ละรุ่น

4.11 จะมีการติดตั้งสแกนเนอร์และบาร์โค้ดไว้ เพื่อตรวจสอบการเปลี่ยนผู้เล่นสำรอง และการตรวจสอบน้ำหนักของแต่ละทีมไว้ตามจุดต่างๆ ตลอดการแข่งขัน

5. การจำกัดอายุ

5.1 รุ่นจูเนียร์ ผู้เล่นที่มีสิทธิร่วมการแข่งขันในรุ่นจูเนียร์ได้จะต้องมีอายุ 15 ปี นับตั้งแต่ต้นปีที่มีการแข่งขัน และไม่เกิน 18 ปี ภายในสิ้นปีเดียวกัน

5.2 รุ่นอายุต่ำกว่า 23 ปี ผู้เล่นที่มีสิทธิเข้าร่วมการแข่งขันในรุ่นอายุต่ำกว่า 23 ปี จะต้องมียุครครบ 18 ปี นับตั้งแต่ต้นปีที่มีการแข่งขันแต่ต้องไม่เกิน 22 ปี ภายในสิ้นปีเดียวกัน

5.3 รุ่นซีเนียร์ ผู้เล่นชายมีสิทธิเข้าร่วมการแข่งขันในรุ่นซีเนียร์จะต้องมีอายุในต้นปีที่มีการแข่งขันครบ 18 ปี ผู้เล่นหญิงที่มีสิทธิเข้าร่วมการแข่งขันจะต้องมีอายุครบ 16 ปี ตั้งแต่ต้นปีที่มีการแข่งขัน

5.4 รุ่นมาสเตอร์ ผู้เล่นที่มีสิทธิเล่นในรุ่นมาสเตอร์จะต้องเป็นผู้ที่มีอายุครบ 30 ปี ในต้นปีที่เข้าร่วมการแข่งขัน

6. ทีมและผู้เล่นสำรอง

6.1 จำนวนผู้เล่นในทีม

6.1.1 ประเภทผู้เล่น 8 คน แต่ละทีมจะต้องมีผู้เล่นจำนวน 8 คน ตั้งแต่เริ่มต้นการแข่งขัน

6.1.2 ประเภทผู้เล่น 4 คน แต่ละทีมจะต้องมีผู้เล่นจำนวน 4 คน ตั้งแต่เริ่มต้นการแข่งขัน

6.1.3 ประเภทผู้เล่น 2 คน แต่ละทีมจะต้องมีผู้เล่นจำนวน 2 คน ตั้งแต่เริ่มต้นการแข่งขัน การแข่งขันจะเริ่มขึ้นได้ก็ต่อเมื่อทั้ง 2 ทีม อยู่ในตำแหน่งที่พร้อมที่จะดึงเชือกโดยให้อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ตัดสิน

6.2 สมาชิกทีมชาติ สมาชิกของทีมชาติแต่ละทีมจะต้องเป็นพลเมืองของประเทศนั้นๆ ที่พวกเขาเป็นตัวแทน การพิสูจน์สัญชาติความเป็นพลเมืองจะได้รับการยอมรับกรณีเดียว โดยผ่านการแสดงหนังสือเดินทางหรือบัตรประจำตัวที่รัฐบาลของแต่ละประเทศนั้นๆ ออกให้สมาชิกทีมชาติจะประกอบด้วยผู้เล่น (ผู้ตั้ง) โค้ช และผู้ดูแลประจำทีม

6.3 เงื่อนไขการเปลี่ยนตัวผู้เล่นสำรอง การเปลี่ยนผู้เล่นสำรองจะเปลี่ยนได้เพียงคนเดียว ตลอดการแข่งขัน หลังจากที่มีการเปลี่ยนผู้เล่นสำรองแล้วจะไม่สามารถเปลี่ยนตัวผู้เล่นได้อีก

6.3.1 สำหรับประเภทผู้เล่น 8 คน จะอนุญาตให้เปลี่ยนผู้เล่นสำรองได้เพียง 1 คน โดยผู้เล่นที่เปลี่ยนเข้าไปจะต้องเป็นเพศเดียวกันกับผู้เล่นที่ถูกเปลี่ยนออก

6.3.2 ประเภทผู้เล่น 4 คน ไม่อนุญาตให้มีการเปลี่ยนตัวผู้เล่นสำรอง

6.3.3 ประเภทผู้เล่น 2 คน ไม่อนุญาตให้มีการเปลี่ยนตัวผู้เล่นสำรอง

การเปลี่ยนตัวผู้เล่นสำรองจะสามารถกระทำได้ด้วยเหตุผลทางด้านแพคติกหรือเกิดจากการบาดเจ็บของนักกีฬา การเปลี่ยนตัวผู้เล่นสำรองจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อหลังจากที่ทีมได้ผ่านการชั่งน้ำหนักและเสร็จสิ้นการแข่งขันในครั้งแรกของแมทช์แรก ผู้เล่นที่ถูกเปลี่ยนตัวจะไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันในแมทช์ถัดไปทุกแมทช์ในการแข่งขันรุ่นน้ำหนักนั้นๆ ผู้เล่นสำรองจะต้องเป็นผู้ที่จดทะเบียนเป็นผู้เล่นของสโมสรหรือชาติที่ตนเองเป็นตัวแทน

6.4 ขั้นตอนการเปลี่ยนตัวผู้เล่นสำรอง ผู้เล่นทั้งที่ถูกเปลี่ยนเข้าไปและถูกเปลี่ยนออกจะต้องรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมการแข่งขันที่กำหนดไว้ในสภาพการแต่งกายที่สมบูรณ์ (สวมเสื้อเชิ้ต กางเกงสั้น ถุงเท้ายาวและรองเท้า) พร้อมด้วยใบรับรองก่อนที่จะถูกส่งตัวไปยังเจ้าหน้าที่ดูแลเรื่องการเปลี่ยนตัว ซึ่งจะถูกกำหนดโดยหัวหน้าคณะผู้ตัดสิน

6.4.1 ใบรับรองจะถูกใช้เพื่อเช็คความถูกต้องของนักกีฬาและพิกัดน้ำหนัก โดยผ่านการสแกนและพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวเข้าไปในระบบข้อมูล ผู้เล่นตัวสำรองจะต้องมีน้ำหนักเท่ากับหรือน้อยกว่าผู้เล่นที่ถูกเปลี่ยนตัวออก น้ำหนักรวมของทีมจะไม่สามารถเกินกำหนดในแต่ละรุ่นได้จากการเปลี่ยนตัวสำรอง ถึงแม้ว่าทีมจะส่งผู้เล่นที่มีน้ำหนักรวมน้อยกว่าน้ำหนักสูงสุดที่อนุญาตตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นการแข่งขันก็ตาม หลังจากที่มีการเปลี่ยนตัวผู้เล่นสำรองหัวหน้าผู้ตัดสินหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องยกเลิกตราประทับหรือการทำเครื่องหมายของผู้เล่นที่ถูกเปลี่ยนตัวออกในพื้นที่ และให้ทำการประทับตราหรือทำเครื่องหมายลงบนผู้เล่นสำรองแทน โดยจะต้องทำเครื่องหมายที่เห็นได้ชัดเจน หัวหน้าผู้ตัดสินหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องบันทึกลงในใบรับรองน้ำหนัก ด้วยการเพิ่มและการตัดหมายเลขรับรองของผู้เล่นทั้งที่ถูกเปลี่ยนเข้าและเปลี่ยนออกทั้งหมด

6.5 จำนวนผู้เล่นขั้นต่ำ จะไม่มีการอนุญาตให้ตัวผู้เล่นสำรองคนที่ 2 เข้าไปทำการแข่งขันกรณีที่เกิดเหตุผู้เล่นคนที่ 2 ได้รับบาดเจ็บ ทีมแข่งขันจะได้รับอนุญาตให้ใช้ผู้เล่นเพียง 7 คนได้ แต่ถ้ามีเหตุอันใดที่ทำให้จำนวนผู้เล่นเหลือน้อยกว่า 7 คน ทีมนั้นจะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำการแข่งขันต่อ

7. โค้ช เทรนเนอร์ (ผู้ดูแลทีม)

7.1 ทีมแต่ละทีมจะสามารถมีโค้ชได้ 1 คน เพื่อช่วยกำกับการแข่งขัน ยกเว้นประเภทการแข่งขันที่มีผู้เล่น 2 คน

7.2 แต่ละทีมจะสามารถมีเทรนเนอร์ (ผู้ดูแลทีม) ได้ 1 คน หน้าที่ของเทรนเนอร์ คือดูแลลูกทีมทั้งก่อนและหลังการแข่งขัน เทรนเนอร์จะไม่ได้รับอนุญาตให้ติดต่อบริการสื่อสารกับลูกทีมระหว่างการแข่งขัน และจะต้องอยู่ในตำแหน่งที่ถูกกำหนดให้โดยผู้ตัดสินประจำการแข่งขัน

8. อุปกรณ์การแข่งขัน

8.1 ชุดกีฬา

8.1.1 ชุดสำหรับผู้ตั้งเชือก ทีมแข่งขันจะต้องสวมใส่ชุดกีฬาที่เหมาะสม ประกอบด้วย

กางเกงขาสั้น เสื้อเชิ้ตกีฬาหรือเสื้อแขนยาว และถุงเท้ายาวถึงเข่าหรือถุงเท้ากีฬา ชุดกีฬาแต่ละทีม จะต้องเป็นชุดเหมือนกัน

8.1.2 ชุดกีฬาสำหรับโค้ชและผู้ดูแลทีม ทั้งโค้ชและผู้ดูแลทีมจะใส่ชุดกีฬาเหมือนกับ นักกีฬาในทีมหรือจะใส่กางเกงขายาวพร้อมเสื้อแจ็คเก็ตกีฬาสวมทับก็ได้ โดยให้สีเหมือนกับชุดกีฬา ในทีมเดียวกัน

8.1.3 เครื่องป้องกันศีรษะ ผู้ตั้งเชือก โค้ชและผู้ดูแลทีมจะได้รับอนุญาตให้สวม เครื่องป้องกันศีรษะต่อไปนี้ หมวกพลาสติกป้องกันลูกตาและหน้าและผ้าโพกหัว โดยเครื่องป้องกัน ศีรษะจะต้องมีสีเดียวกันกับชุดกีฬาของนักกีฬาในทีม เครื่องป้องกันศีรษะบางประเภทที่จะต้องใส่ตาม ความเชื่อทางศาสนาอาจจะได้รับอนุญาตให้สวมใส่ได้ ทั้งนี้ให้ขึ้นอยู่กับพิจารณาเป็นรายกรณีไป

8.1.4 เสื้อผ้าป้องกันการบาดเจ็บ เสื้อผ้าป้องกันผิวหนังสามารถสวมใส่ให้ได้อยู่ได้ ชุดกีฬาได้ตามความเหมาะสม และการได้รับอนุญาตจากผู้ตัดสิน ส่วนของเข็มขัดป้องกันการบาดเจ็บ จะได้รับอนุญาตให้สวมใส่ที่บนชุดกีฬาเท่านั้น เสื้อผ้าป้องกันการบาดเจ็บของผู้ค้ำทำยจะต้องมีความ หนาไม่เกิน 5 เซนติเมตร และจะต้องสวมไว้ที่ชุดกีฬาและให้อยู่ระหว่างเชือกกับลำตัว อุปกรณ์ที่มี ลักษณะเป็นห่วง ตะขอหรือที่มีเหลี่ยมคมคม เพื่อใช้สำหรับการล็อกเชือกจะไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ บนเสื้อผ้าป้องกันการบาดเจ็บโดยเด็ดขาด แนะนำให้ใช้เสื้อคลุมสำหรับผู้ค้ำทำย

8.2 เรซิน (ยางเหนียว) การใช้เรซินมีไว้เพื่อช่วยในการจับยึดเชือกและการใช้เรซิน จะอนุญาตให้ใช้เฉพาะกับมือเพียงอย่างเดียว ในการแข่งขันประเภทในร่มการใช้เรซินจะต้องได้รับ อนุญาตและได้รับคำแนะนำจากผู้ตัดสินเท่านั้น

8.3 การแต่งกายตอนชั่งน้ำหนัก ทีมชายให้สวมใส่กางเกงขาสั้นในขนาดที่เหมาะสม และไม่บางเท่านั้น ทีมหญิงให้สวมใส่กางเกงขาสั้นและเสื้อเชิ้ตที่มีขนาดเหมาะสมและไม่บางเท่านั้น ไม่สวมรองเท้าขณะชั่งน้ำหนักบนตาชั่ง

8.4 รองเท้า

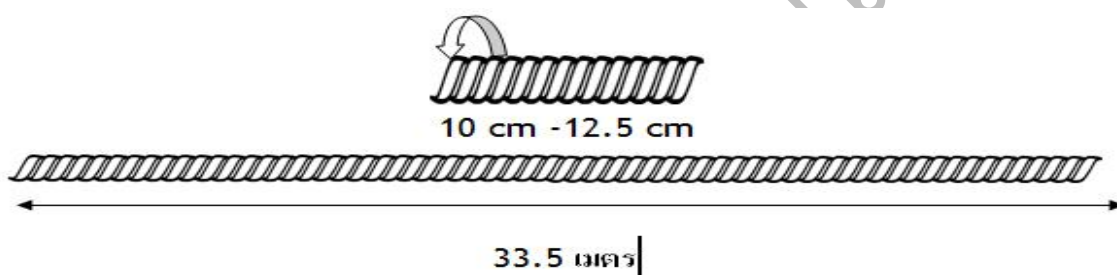
8.4.1 รองเท้าสำหรับการแข่งขันกลางแจ้ง พื้น ส้นและด้านข้างของส้นรองเท้า จะต้องเรียบเสมอกัน การตีปุ่มหรือตะปูทั้งบนส้นและพื้นรองเท้าไม่สามารถกระทำได้ การมัดเชือก รองเท้าก็จะต้องไม่ใช่วัสดุที่อาจจะก่อให้เกิดการบาดเจ็บได้ ส้นรองเท้าที่เป็นโลหะมีความหนาไม่เกิน 6.5 มิลลิเมตร และพื้นเรียบตลอดด้านข้างและด้านล่างจะได้รับอนุญาตให้สวมใส่ได้ ขนาดของส้นรองเท้า ไม่ควรเกินความยาว 1 ใน 3 ของความยาวของพื้นรองเท้าหรือไม่น้อยกว่า 1 ใน 4 ของความยาว พื้นรองเท้า ความสูงของส้นรองเท้าซึ่งวัดจากพื้นรองเท้าขึ้นมาไม่น้อยกว่า 6.5 มิลลิเมตร และไม่เกิน 25 มิลลิเมตร (รวมแผ่นพื้นโลหะ)

8.4.2 รองเท้าสำหรับการแข่งขันในร่ม รองเท้าที่จะใช้สำหรับการแข่งขันในร่มควรเป็น รองเท้าที่ผลิตโดยผู้ผลิตรองเท้าทั่วไป พื้นรองเท้าสามารถปรับเปลี่ยนได้แต่ไม่ควรให้กว้างหรือยาวกว่า

ส่วนบนของรองเท้า พื้นรองเท้าควรทำจากยางที่ช่วยยึดเท้าให้ติดกับลู่อย่างให้มากที่สุด และจะต้องไม่เป็นพื้นที่ก่อความเสียหายให้แก่พื้นลู่อ้างหรือพื้นสนามการแข่งขัน ขนาดความกว้างและยาวสูงสุดของพื้นรองเท้าจะต้องไม่เกินความยาวของเท้าเปล่าของผู้เล่น 20 เปอร์เซ็นต์ วัสดุที่ใช้ประกอบพื้นรองเท้าควรเป็นพื้นผ้าที่แห้งและสะอาดปราศจากสารเคมีและสารหล่อลื่นใดๆ กรณีที่มีข้อขัดแย้ง เกี่ยวกับรองเท้าให้เจ้าหน้าที่ที่ดูแลการแข่งขันเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด

9. คุณลักษณะของเชือก

9.1 ขนาดของเชือก เชือกจะต้องมีขนาดเส้นรอบวงไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร และไม่มากกว่า 12.5 เซนติเมตร จะต้องไม่มีปมหรือที่ไว้สำหรับมียึดถือ ปลายเชือกจะต้องทำเป็นปมปิด ขนาดความยาวของเชือกจะต้องไม่น้อยกว่า 33.5 เมตร

ภาพ 2.2 คุณลักษณะของเชือก

ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 9)

9.2 การทำเครื่องหมายบนเชือก การใช้เทปพัน หรือการทำเครื่องหมายบนเชือกควรดำเนินการในลักษณะที่ให้ผู้ตัดสินสามารถปรับเปลี่ยนได้ เมื่อในกรณีที่เชือกขยายตัวหรือหดตัว

9.2.1 การทำเครื่องหมายเชือกสำหรับการแข่งขันกลางแจ้ง เทป 5 ชั้น หรืออุปกรณ์การทำเครื่องหมายอื่นๆ ควรพันแปะติดบนเชือก โดยให้มีลักษณะดังต่อไปนี้

- 1) ให้ใช้ 1 เทป หรือ 1 เครื่องหมายพันอยู่กึ่งกลางเชือก
- 2) ให้ใช้ 2 เทป หรือ 2 เครื่องหมาย พันให้ห่างจากจุดกึ่งกลางเชือกออกไป

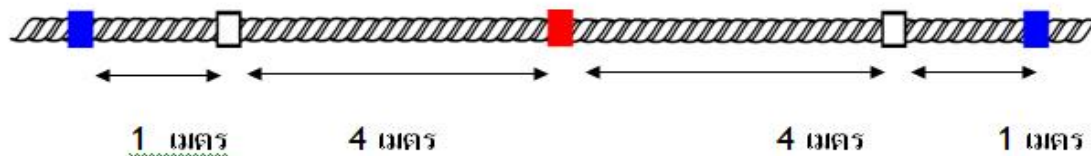
ด้านละ 4 เมตร

- 3) ให้ใช้ 2 เทป หรือ 2 เครื่องหมาย พันให้ห่างออกไปจากจุดกึ่งกลางเชือก

ด้านละ 5 เมตร

- 4) เทปที่ทำเครื่องหมายตาม ข้อ 1) 2) และ 3) ข้างต้นให้ใช้สีต่างกัน จำนวน

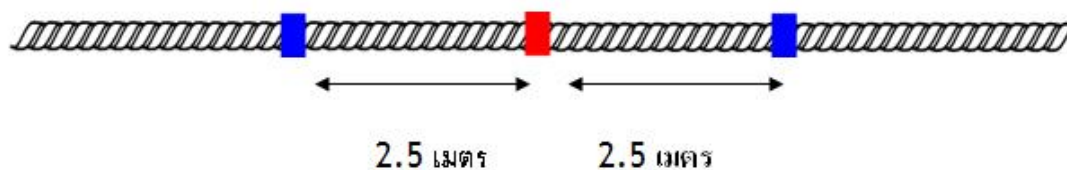
3 สี

ภาพ 2.3 การทำเครื่องหมายเชือกสำหรับการแข่งขันกลางแจ้ง
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 9)

9.2.2 การทำเครื่องหมายเชือกสำหรับการแข่งขันในร่ม ให้ใช้ เทป 3 ชั้น หรือ 3 เครื่องหมาย พันบนเชือกดังต่อไปนี้

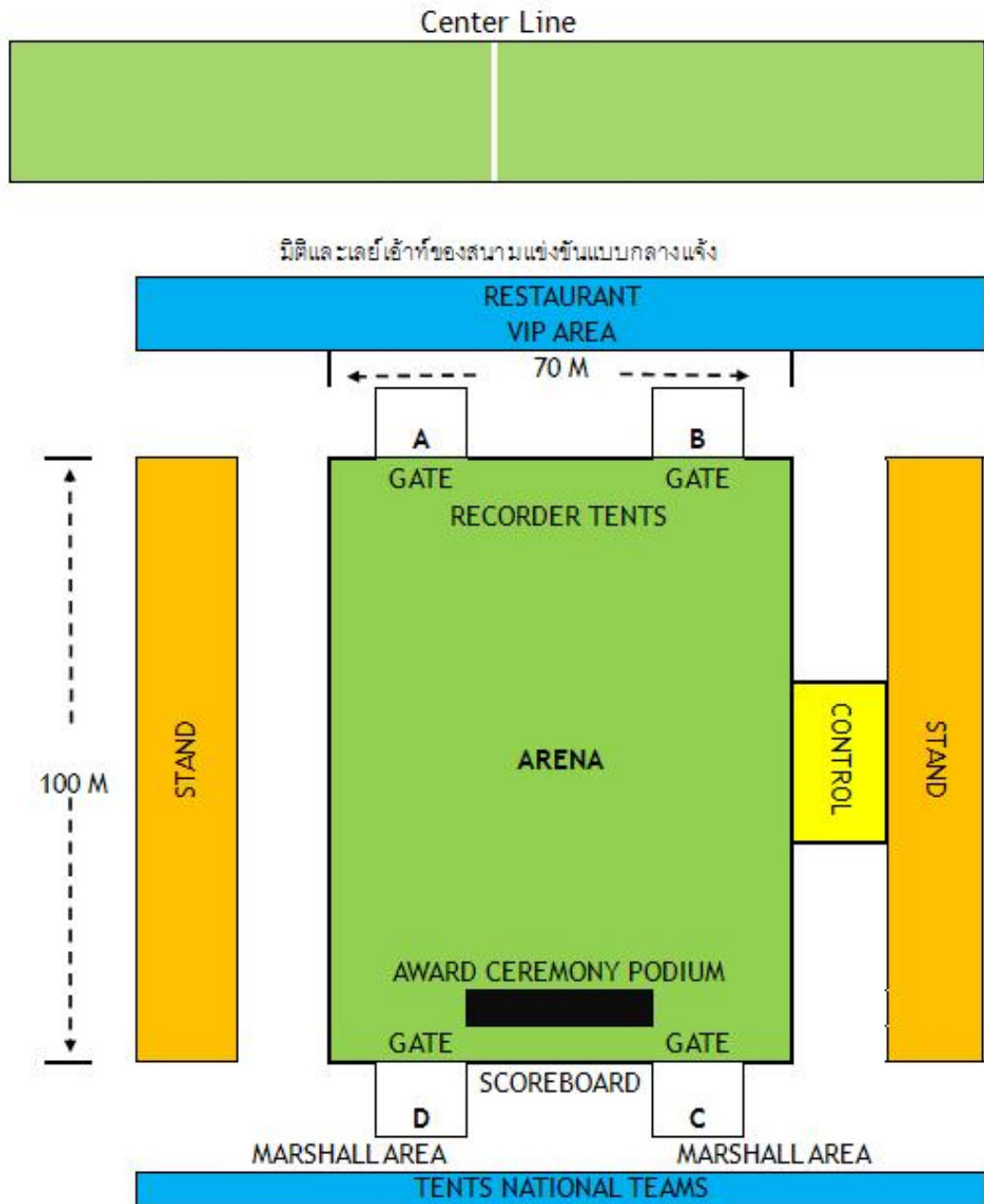
- 1) เทปที่ 1 ให้พันบริเวณกึ่งกลางเชือก
- 2) เทปที่ 2 ให้พันห่างจากจุดกึ่งกลางออกไปทั้ง 2 ด้านๆ ละ 2.5 เมตร
- 3) เทปที่ใช้พันตามข้อ 1) และ 2) จะต้องเป็น 2 สีต่างกัน (ตามภาพ)

ภาพ 2.4 การทำเครื่องหมายเชือกสำหรับการแข่งขันในร่ม
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 10)

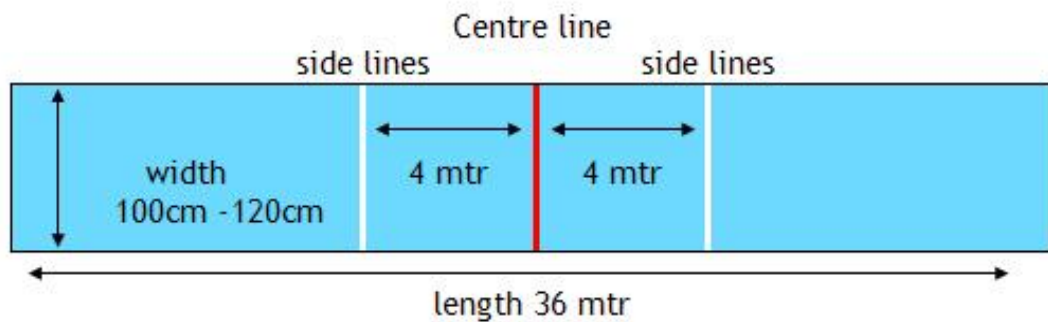
10. พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันและการทำเครื่องหมาย

10.1 พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันแบบกลางแจ้งและการทำเครื่องหมาย พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันจะต้องเรียบและมีหญ้าปกคลุมเสมอกันบริเวณพื้นสนาม ต้องทำเครื่องหมายเป็นเส้นกึ่งกลางสนาม 1 เส้น

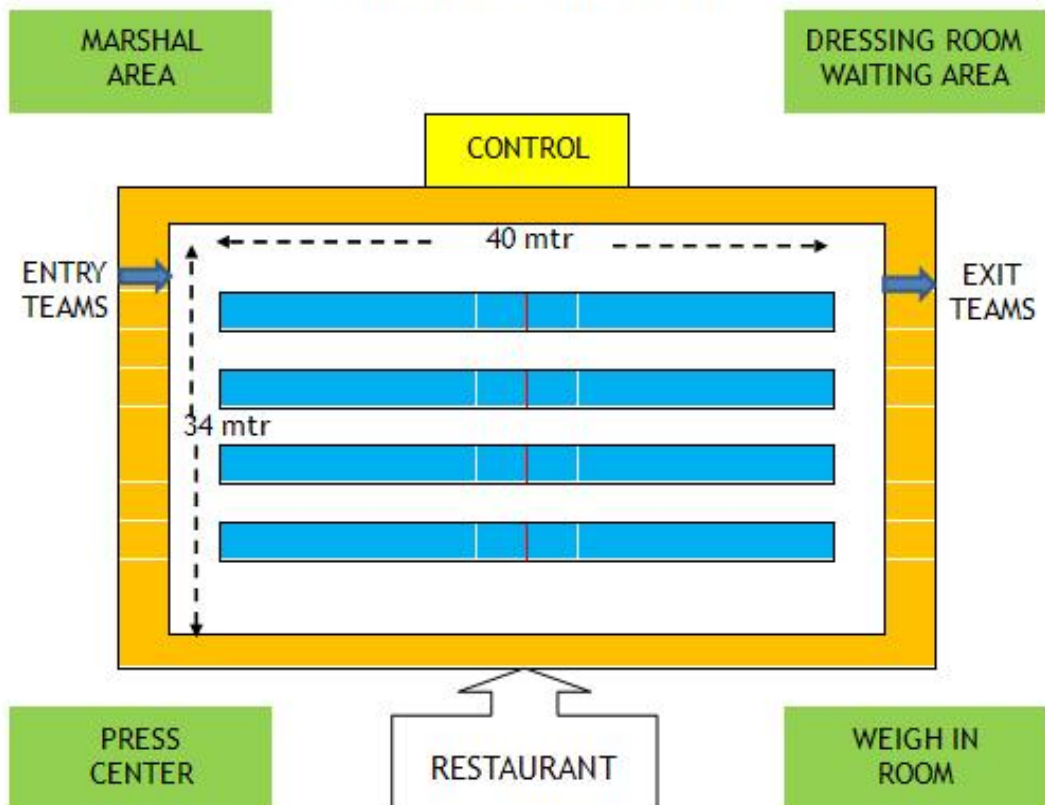

ภาพ 2.5 พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันแบบกลางแจ้งและการทำเครื่องหมาย
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 13)

10.2 พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันแบบในร่มและการทำเครื่องหมาย วัสดุที่ใช้ทำพื้นผิวของสนาม (ลู่วาง) ควรเป็นวัสดุที่ช่วยยึดรองเท้าสำหรับการแข่งขันแบบในร่มไม่ให้ลื่น และต้องได้รับการรับรองจากสหพันธ์กีฬายูเอโอโลก (TWIF) ความยาวของลู่วาง 36 เมตร ความกว้างของลู่วางอยู่ระหว่าง 100-120 เซนติเมตร หรือ 1-1.20 เมตร ต้องทำเครื่องหมายเป็นเส้นกึ่งกลาง 1 เส้น และเส้นด้านข้างทั้ง 2 ด้าน อีกด้านละ 1 เส้น โดยให้ห่างจากเส้นกึ่งกลางด้านละ 4 เมตร (ตามภาพ)

มิติและเลย์เอาต์สนามแข่งขันแบบในร่ม

ภาพ 2.6 พื้นที่ใช้ทำการแข่งขันแบบในร่มและการทำเครื่องหมาย
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 14)

11. กติกาเทคนิคการดึงเชือก การจับเชือก ไม่อนุญาตให้ผู้แข่งขันจับเชือกบริเวณภายในพื้นที่ที่ได้รับการทำเครื่องหมายไว้แล้ว ผู้เล่นคนแรกของแต่ละทีมควรจับเชือกให้ใกล้จุดที่มีการทำเครื่องหมายจุดนอกสุดของแต่ละด้าน ให้ใกล้ที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ตามภาพ)

ภาพ 2.7 การจับเชือก

ที่มา: (รวีภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 15)

ห้ามไม่ให้มีการทำปมหรือห่วงบนเชือก รวมทั้งห้ามไม่ให้นำเชือกไปคล้องผ่านส่วนหนึ่งส่วนใดของลำตัวผู้แข่งขันในทีมเป็นอันขาด การนำเชือกมาไขว้กันถือว่าการสร้างห่วง ช่วงเริ่มต้นของการแข่งขันควรวางเชือกโดยให้บริเวณที่ทำเครื่องหมายตรงจุดกึ่งกลางให้อยู่เหนือบริเวณที่ทำเครื่องหมายตรงจุดกึ่งกลางในสนาม

12. ตำแหน่งการดึง ยกเว้นผู้คัดท้าย ผู้แข่งขันทุกคนควรจับเชือกด้วยมือเปล่าทั้ง 2 มือ ในท่าการจับที่เป็นปกติ โดยการหงายฝ่ามือขึ้นทั้ง 2 มือ และให้เชือกทอดผ่านระหว่างลำตัวกับช่วงส่วนบนของแขน สำหรับการจับเชือกของผู้คัดท้ายให้ดูกติกาข้อ 13

13. การจับเชือก การจับเชือกแบบอื่นๆ ที่ป้องกันการเคลื่อนไหวของเชือกอย่างเป็นอิสระ จะถือว่าการล็อกเชือกและจะถือว่าการทำผิดกติกาการแข่งขัน เท้าของผู้แข่งขันจะต้องเหยียดไปข้างหน้าของหัวเข่าและสมาชิกในทีมทุกคนจะต้องอยู่ในท่าดึงเชือกตลอดเวลาการแข่งขัน

ตำแหน่งของผู้คัดท้าย ผู้เล่นคนสุดท้ายจะถูกเรียกว่า “ผู้คัดท้าย” เชือกควรผ่านด้านข้างของลำตัวทอดผ่านแผ่นหลังเป็นเส้นทแยงมุมและพาดข้ามไหล่ด้านตรงกันข้ามจากด้านหลังไปสู่ด้านหน้า เชือกส่วนที่เหลือควรให้ผ่านใต้รักแร้ในทิศทางลักษณะกลับหลังและให้ออกด้านนอกขณะที่ปลายเชือกส่วนที่เหลือให้ปล่อยเป็นอิสระ ผู้คัดท้ายควรจับเชือกในท่าจับปกติโดยให้หงายฝ่ามือขึ้นทั้ง 2 มือ และให้ทั้ง 2 แขน ยื่นออกไปด้านหน้า ผู้คัดท้ายจะได้รับอนุญาตให้เก็บเชือกไว้ในระดับต่ำกว่าเข็มขัด เพื่อป้องกันการบาดเจ็บได้ และการสัมผัสกับเข็มขัดด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัย จะไม่ถือว่าการล็อกเชือกแต่อย่างใด

14. การทำผิดกติการะหว่างการแข่งขัน

14.1 การผิดกติกาทั่วไป

14.1.1 การนั่ง เจตนา นั่งลงบนพื้นสนามหรือไม่สามารถคืนสู่ตำแหน่งของการดึงได้ในทันทีหลังจากมีการลื่นล้ม

- 14.1.2 การยัน ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายนอกจากเท้าสัมผัสหรือแตะพื้น
- 14.1.3 การลื้อก การจับเชือกในลักษณะที่ไม่ปล่อยให้เชือกเคลื่อนไหวได้โดยอิสระ
- 14.1.4 การจับยึด การจับยึดที่อยู่นอกเหนือจากกติกาข้อ 11, 12 และ 13
- 14.1.5 พร้อพั้ง การถือเชือกในตำแหน่งที่เชือกไม่ทอดผ่านระหว่างลำตัวกับ

ช่วงบนของท่อนแขน

- 14.1.6 ตำแหน่งการนั่งบนเท้า โดยที่เท้าไม่ได้เหยียดไปด้านหน้าของหัวเข่า
- 14.1.7 การสาวเชือก ทำการสาวเชือกกระหว่างแข่งขัน
- 14.1.8 การพาย การนั่งบนพื้นแบบซ้ำๆ กันขณะที่มีการเคลื่อนเท้าไปด้านหลัง
- 14.1.9 ตำแหน่งคัดท้าย ตำแหน่งที่ผิดปกติไปจากตำแหน่งอธิบายในกติกาข้อที่ 13
- 14.1.10 เทรนเนอร์ เทรนเนอร์สื่อสารกับลูกทีมระหว่างการแข่งขัน
- 14.1.11 ไม่จริงจัง ทั้ง 2 ทีม ไม่พยายามแข่งขันกันอย่างจริงจังระหว่างการแข่งขัน

นำไปสู่การยันกันไว้อย่างยาวนาน ซึ่งจะนำมาซึ่งการสูญเสียความเคารพเชื่อถือต่อกีฬาและจะนำไปสู่การประกาศของผู้ตัดสินว่า “ไม่ตั้ง” ซึ่งจะสามารถประกาศได้ทุกเวลาตลอดการแข่งขัน การดิ่งครั้งใหม่จะเริ่มขึ้นในเลนใหม่ หรือเลนที่อยู่ใกล้ที่สุดกับเลนการแข่งขันเก่า และเป็นเลนที่มีพื้นดินแตกหรือเสียหายน้อยกว่าเก่า ถ้าการดิ่งแบบไม่จริงจังใช้เวลามากกว่า 10 นาที หัวหน้าผู้ตัดสินจะส่งสัญญาณให้ผู้ตัดสินกลางสนามประกาศ “ไม่ตั้ง”

14.2 การทำผิดกติการะหว่างการแข่งขันแบบกลางแจ้ง

- 14.2.1 การใช้เท้ายึด การใช้เท้าทำหลุมบนพื้นดินก่อนที่จะมีคำสั่ง “เชือกตั้ง”

14.3 การทำผิดกติการะหว่างการแข่งขันแบบในร่ม

- 14.3.1 การก้าวเท้าออกด้านข้าง การก้าวเท้าออกนอกกลุ่มระหว่างการแข่งขัน

แบบในร่ม

15. การถูกดิสควอลิฟายหรือถูกตัดสิทธิ์ ทีมแข่งขันจะได้รับการเตือนในข้อหาทำผิดกติกาจำนวน 2 ครั้ง ในการดิ่ง 1 ครั้ง ก่อนที่จะถูกตัดสิทธิ์ในการทำผิดกติกาทั้งหมด ทีมแข่งขันอาจจะถูกตัดสิทธิ์ได้เพียงแค่ผู้แข่งขัน 1 คน ในทีมทำผิดกติกา

16. การละเมิดกฎกติกา การไม่ปฏิบัติตามกติกาการแข่งขันของสหพันธ์เอเชียอาจะถูกตัดสิทธิ์การแข่งขันได้ทันที

17. แมทซ์การแข่งขันและการให้คะแนน จำนวนแมทซ์การแข่งขัน การดิ่งและระยะเวลาการพัก จำนวนคะแนนการแข่งขันจะอยู่ในรูปสมการ $(n \times (n-1) \div 2)$ แมทซ์ โดย n แทน จำนวนทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน แต่ละแมทซ์จะประกอบไปด้วยการดิ่งในจำนวน 2 ครั้ง

การหยุดพักอย่างเหมาะสมจะได้รับอนุญาตระหว่างการดึง ระยะเวลาพักสูงสุดจะไม่เกิน 6 นาที ระหว่างการแข่งขัน โดยจะเริ่มนับตั้งแต่นักกีฬาเดินออกจากสนามแข่งขัน และสิ้นสุดเมื่อทีมแข่งขันกลับเข้าสู่พื้นที่ที่กำหนดไว้ เพื่อเตรียมพร้อมต่อการกลับเข้าสู่สนามแข่งขัน

18. การโยนเหรียญ ก่อนการดึงจะเริ่มขึ้นการเลือกแดนจะถูกกำหนดโดยการโยนเหรียญเสี่ยงทาย หลังจากการดึงครั้งแรกทั้ง 2 ทีม จะต้องทำการเปลี่ยนแดน ถ้าการดึงครั้งที่ 3 จำเป็นต้องเกิดขึ้นให้ใช้วิธีการเลือกแดนโดยการโยนเหรียญเหมือนเดิม

19. การชนะการแข่งขัน

19.1 การชนะการดึงโดยทั่วไป การดึงที่จะได้รับชัยชนะจะเกิดขึ้นได้โดยการดึงเชือกให้ข้ามระยะทางที่กำหนดไว้ ตามเครื่องหมายบนเชือกหรือโดยการตัดสินสิทธิ์ของคู่แข่งโดยผู้ตัดสิน

19.2 การชนะการดึงแบบกลางแจ้ง การชนะจะเกิดขึ้นเมื่อเครื่องหมายด้านหนึ่งที่ทำไว้บนเชือกถูกดึงข้ามผ่านเส้นจุดกึ่งกลางที่ทำไว้ในสนาม

เริ่มการแข่งขัน

การชนะ การชี้ผู้ชนะ

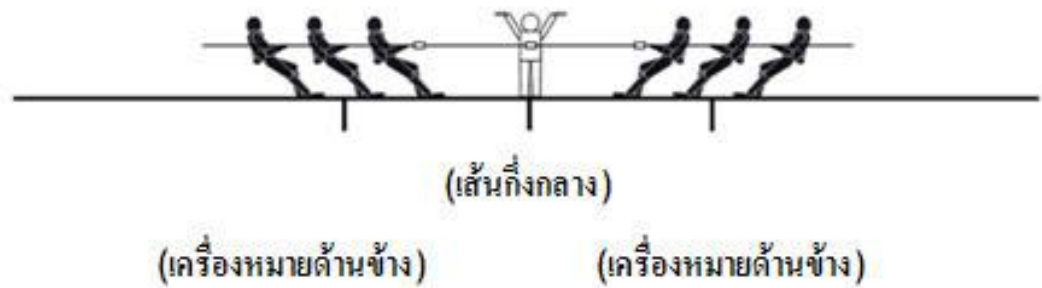

ภาพ 2.8 การชนะการแข่งขันการดึงแบบกลางแจ้ง

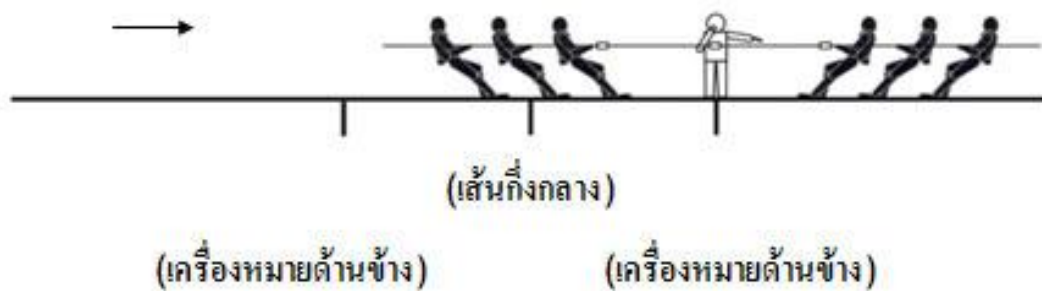
ที่มา: (รวีภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 16)

19.3 การชนะการดึงแบบในร่ม การชนะจะเกิดขึ้นเมื่อเครื่องหมายกึ่งกลางเชือกถูกดึงข้ามผ่าน เครื่องหมายด้านข้างบนลู่ยาง

เริ่มการแข่งขัน

การชนะ การชี้ผู้ชนะ

ภาพ 2.9 การชนะการแข่งขันการดึงแบบในร่ม
ที่มา: (รวีภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 17)

20. คะแนน

20.1 คะแนนการแข่งขัน ทีมที่ชนะการแข่งขัน 2 ครั้ง ติดต่อกันจะได้คะแนน 3 คะแนน ส่วนทีมที่แพ้ทั้ง 2 ครั้งจะได้ 0 คะแนน ทีมที่ชนะการแข่งขันทีละครั้งจะได้ทีละ 1 คะแนน

20.2 รอบพูล-ออฟ รอบเซมิ-ไฟนอล และรอบสุดท้าย แมทช์การแข่งขันจะเป็นการดิ่งในแบบ 2 ใน 3 ทีม ที่ชนะการดิ่ง 2 ครั้ง ต่อ 0 จะได้ คะแนน 3 คะแนน ทีมที่แพ้จะได้ 0 คะแนน ทีมที่ชนะการดิ่ง 2 ต่อ 1 จะได้คะแนน 2 คะแนน ทีมที่แพ้จะได้คะแนน 1 คะแนน

21. ไม่ดิ่ง “ไม่ดิ่ง” จะถูกประกาศในกรณีดังต่อไปนี้

21.1 ทั้ง 2 ทีม กระทำผิดกติกาหลังจากถูกเตือน 2 ครั้ง

21.2 ทั้ง 2 ทีม กระทำผิดข้อหาไม่จริงจั่ง

21.3 ทั้ง 2 ทีม ปล่อยเชือกก่อนการดิ่งจะสิ้นสุด

21.4 การดิ่งถูกก่อกวนโดยปราศจากการกระทำผิดกติกาโดยผู้เล่นของทีมใดทีมหนึ่ง เมื่อมีการประกาศไม่ดิ่งตามกรณี 21.1, 21.2 และ 21.3 ข้างต้น จะไม่มีการอนุญาตให้หยุดพักการแข่งขัน และการดิ่งจะต้องเริ่มขึ้นใหม่ในทันทีโดยปราศจากความช่วยเหลือหรือการบริการใดๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นกรณีสุดท้ายตามข้อ 21.4 การอนุญาตให้หยุดพักการแข่งขันตามความเหมาะสมสามารถอนุญาตได้

22. เจ้าหน้าที่และผู้ตัดสิน เจ้าหน้าที่และผู้ตัดสินควบคุมการแข่งขันระดับนานาชาติควรเป็นบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากสหพันธ์กีฬาชกเยอสากล การคัดเลือกผู้ตัดสินครั้งสุดท้ายสำหรับการแข่งขันระดับนานาชาติควรให้อยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการด้านเทคนิค

23. อำนาจของกรรมการ ผู้ควบคุมการแข่งขัน และหัวหน้าผู้ตัดสิน กรณีที่สโมสรหรือบุคคลในการแข่งขันแต่ละครั้ง มีพฤติกรรมอันจะนำมาซึ่งการเสื่อมเสีย ความเคารพนับถือในกีฬาชกเยอกรรมการ ผู้ควบคุมการแข่งขัน และหัวหน้าผู้ตัดสิน สามารถลงมติและมีอำนาจในการตัดสิทธิ์สโมสรหรือบุคคลนั้นๆ ให้ออกจากการแข่งขันได้ กรรมการจะต้องทำรายงานเสนอต่อคณะกรรมการบริหารของสหพันธ์กีฬาชกเยอแห่งทวีปเอเชีย ซึ่งตามกฎหมายธรรมนูญในมาตราที่ 12 ให้อำนาจคณะกรรมการดำเนินการทางวินัยต่อสโมสรหรือตัวบุคคลได้อย่างชอบธรรม

24. อำนาจและขอบเขตความรับผิดชอบของผู้ตัดสิน ผู้ตัดสินที่ได้รับการแต่งตั้งประจำแมทช์การแข่งขันมีสิทธิขาดแต่เพียงผู้เดียว โดยมีความรับผิดชอบดังต่อไปนี้

24.1 การยืนยันว่ากฎกติกาของ ATWF จะได้รับการปฏิบัติตาม

24.2 ต้องแน่ใจว่าเชือกที่จะใช้สำหรับการแข่งขันมีสภาพความพร้อมก่อนที่ทีมแข่งขันจะเดินทางถึงสนามแข่งขัน

24.3 ต้องดำเนินการแข่งขันให้เป็นไปตามตารางเวลาที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า

24.4 อนุญาตให้มีการพักระหว่างการแข่งขันตามกติกาข้อที่ 17

24.5 ประกาศ “ไม่ดิ่ง”

24.6 ตัดสิทธิ์ทีมแข่งขันหลังจากการเตือนครบจำนวนครั้งที่กำหนด

24.7 ผู้ตัดสินสามารถเตือนแบบเป็นมิตร (ไม่คิดจำนวนครั้ง) ได้เพียง 1 ครั้ง ต่อทีมใดทีมหนึ่งได้ระหว่างการแข่งขัน

24.8 ตัดสิทธิ์ทีมแข่งขันได้โดยที่ไม่ต้องเตือน เนื่องจากทีมนั้นๆ กระทำผิดมารยาทของนักกีฬา ทั้งโดยคำพูดหรือโดยการแสดงออกทางการกระทำ ซึ่งจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียต่อวงการกีฬาซึกเกะเย่ได้ กรณีที่ผู้ตัดสินจะต้องให้คำเตือนโดยผ่านทางกรให้สัญญาณ การเอ่ยชื่อทีมและประกาศตามด้วย “เตือนครั้งที่ 1” หรือ “เตือนครั้งสุดท้าย” จะต้องประกาศให้ชัดเจนและสั้นกระชับ ผ่านการใช้สัญญาณ คำตัดสินของผู้ตัดสินให้ถือเป็นที่สุดทุกครั้ง

25. ความรับผิดชอบของผู้ตัดสินข้างสนาม ผู้ตัดสินข้างสนามจะปฏิบัติหน้าที่ตามคำแนะนำของผู้ตัดสินในสนาม ระหว่างการแข่งขันผู้ตัดสินข้างสนามจะต้องอยู่ในตำแหน่งด้านข้างของทั้ง 2 ทีม ที่ทำการแข่งขันและอยู่ในตำแหน่งตรงข้ามกับผู้ตัดสินในสนาม ผู้ตัดสินข้างสนามจะเป็นผู้สังเกตการทำผิดกติกาของทีมที่ทำการแข่งขันและจะเป็นผู้ส่งรหัสสัญญาณการทำผิดกติกาของผู้เล่นให้แก่ผู้ตัดสินในสนาม ผู้ตัดสินข้างสนามจะทำหน้าที่แจ้งผู้ทำผิดกติกาถึงคำเตือนของผู้ตัดสินในสนาม

26. ผู้ดูแลเรื่องการชั่งน้ำหนัก การแข่งขันในเอเชีย (ATWF) อาจจะมีการแต่งตั้งสจ๊วตทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ตัดสินที่ดูแลเรื่องการชั่งน้ำหนักนักกีฬา ทั้งนี้เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการชั่งน้ำหนักและการตีตราประทับให้แก่นักกีฬาทุกคน

27. สัญญาณและคำสั่ง

27.1 ขั้นตอนการเริ่มต้นการแข่งขัน เมื่อผู้ตัดสินได้รับสัญญาณความพร้อมจากโค้ชของทั้ง 2 ทีม ผู้ตัดสินจะส่งสัญญาณทั้งคำพูดและคำสั่งที่เห็นได้ดังต่อไปนี้

27.1.1 “หยิบเชือก” เชือกจะถูกยกขึ้นตามรายละเอียดในข้อ 11, 12 และ 13 โดยที่เท้าของนักกีฬาจะวางราบลงบนพื้นสนาม

27.1.2 “เชือกตึง” การทำให้เชือกตึง ในการแข่งขันแบบกลางแจ้ง นักกีฬาแต่ละคนอาจจะเท้าข้างหนึ่งยึดพื้นเอาไว้ด้วยสันรองเท้าหรือด้านข้างของรองเท้าบูต

27.2.3 “นิ่ง” ผู้ตัดสินจะให้สัญญาณการดึงเชือกมาไว้จุดกึ่งกลางสนาม สัญญาณการนิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเครื่องหมายกึ่งกลางเชือกอยู่เหนือเส้นกึ่งกลางบนสนาม

27.2.4 “ตึง” หลังจากทีนิ่งได้ระยะหนึ่ง

28. การหยุดดึง จะสามารถทำได้โดยการส่งสัญญาณด้วยการเป่านกหวีดของผู้ตัดสินและการชี้นิ้วไปในทิศทางของทีมผู้ชนะ หรือในกรณีของการประกาศ “ไม่ตึง” ผ่านการไขว่แขนและชี้ไปที่เครื่องหมายจุดกึ่งกลางสนาม

29. สัญญาณคำสั่งในการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อ

29.1 สัญญาณชุดคำสั่ง

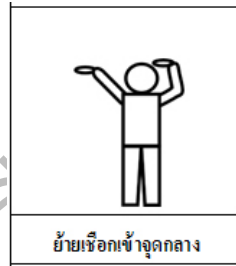
1. พร้อมพร้อม ส่งสัญญาณให้พร้อม
ด้วยแขนด้านหน้าลำตัว

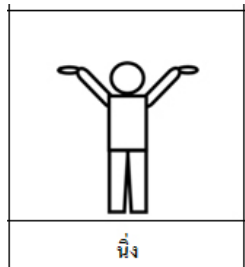
2. ยิบเชือก ยื่นแขนออกไป
ด้านหน้าลำตัว

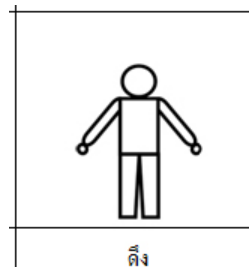
3. เชือกตึง แขนเหยียดขึ้นบน
พร้อมด้วยหันฝ่ามือเข้าด้านใน

4. เชือกสู่จุดกลาง ส่งสัญญาณหันฝ่ามือ
เข้าด้านในให้ขยับเข้าสู่จุดกึ่งกลาง

5. นิ่ง แขนเหยียดขึ้นบนพร้อม
หงายฝ่ามือออกด้านนอก

6. ตึง สบัดแขนลงด้านล่าง

7. ชี้ผู้ชนะ เป่านกหวีดและชี้ไปที่ทีมผู้ชนะ

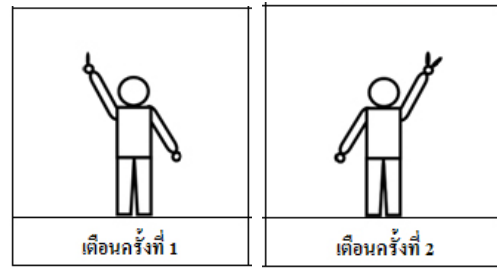
8. เปลี่ยนข้าง เป่านกหวีดและไขว้แขนเหนือศีรษะ

ภาพ 2.10 สัญญาณชุดคำสั่ง

ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 21-22)

9. ไม่ดึง เป่านกหวีดและ
ไขว้แขนหน้าลำตัว

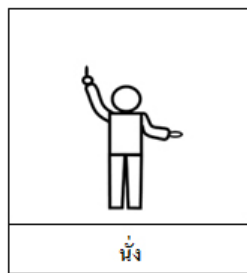

10. เตือน ยกแขนไปในทางด้านที่มทำผิด
กติกาและยกนิ้วขึ้น 1 หรือ 2 นิ้วตาม
จำนวนครั้งที่กระทำผิดกติกา

ภาพ 2.10 สัญญาณชุดคำสั่ง (ต่อ)

ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 21-22)

29.2 สัญญาณชุดของการทำผิดกติกาทั่วไป

1. การนั่ง การขยับมือที่กางออกในแนวขวาง

2. การยัน เปิดฝ่ามือในแนวขวาง
และชี้ไปที่พื้นดิน

3. การถือค ข้อศอกแตะท่อนขาส่วนบนที่ยกขึ้น

4. การยึด สองกำปั้นอยู่หน้าซึ่งกันและกัน

ภาพ 2.11 สัญญาณชุดของการทำผิดกติกาทั่วไป

ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 22-23)

5. หรือพื้ง ยกแขนเคลื่อนไหวข้างลำตัว

6. ตำแหน่ง ใช้ส่วนขาด้านล่างเตะ
และเหยียดออกไป

7. สาวเชือก ใช้กำปั้นสาวไปข้างหน้า

8. การพาย แสดงการพายผ่านแขน
และลำตัวด้านบน

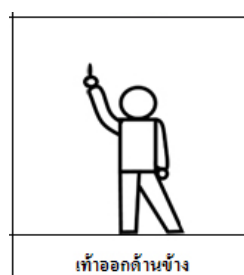
9. การยัดของผู้คัดท้าย ใช้มือแตะแผ่นหลัง

10. เทรนเนอร์ ใช้นิ้วมือแตะริมฝีปาก

11. เท้ายัด เตะด้วยสันเท้าลงบนพื้น

12. เท้าออกด้านนอก
เหยียดเท้าข้างหนึ่งออกด้านนอก

ภาพ 2.11 สัญญาณชุดของการทำผิดกติกาทั่วไป (ต่อ)

ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 22-23)

30. อุปกรณ์และเครื่องแต่งกายของนักกีฬา

รองเท้าใช้สำหรับการแข่งขันแบบในร่ม

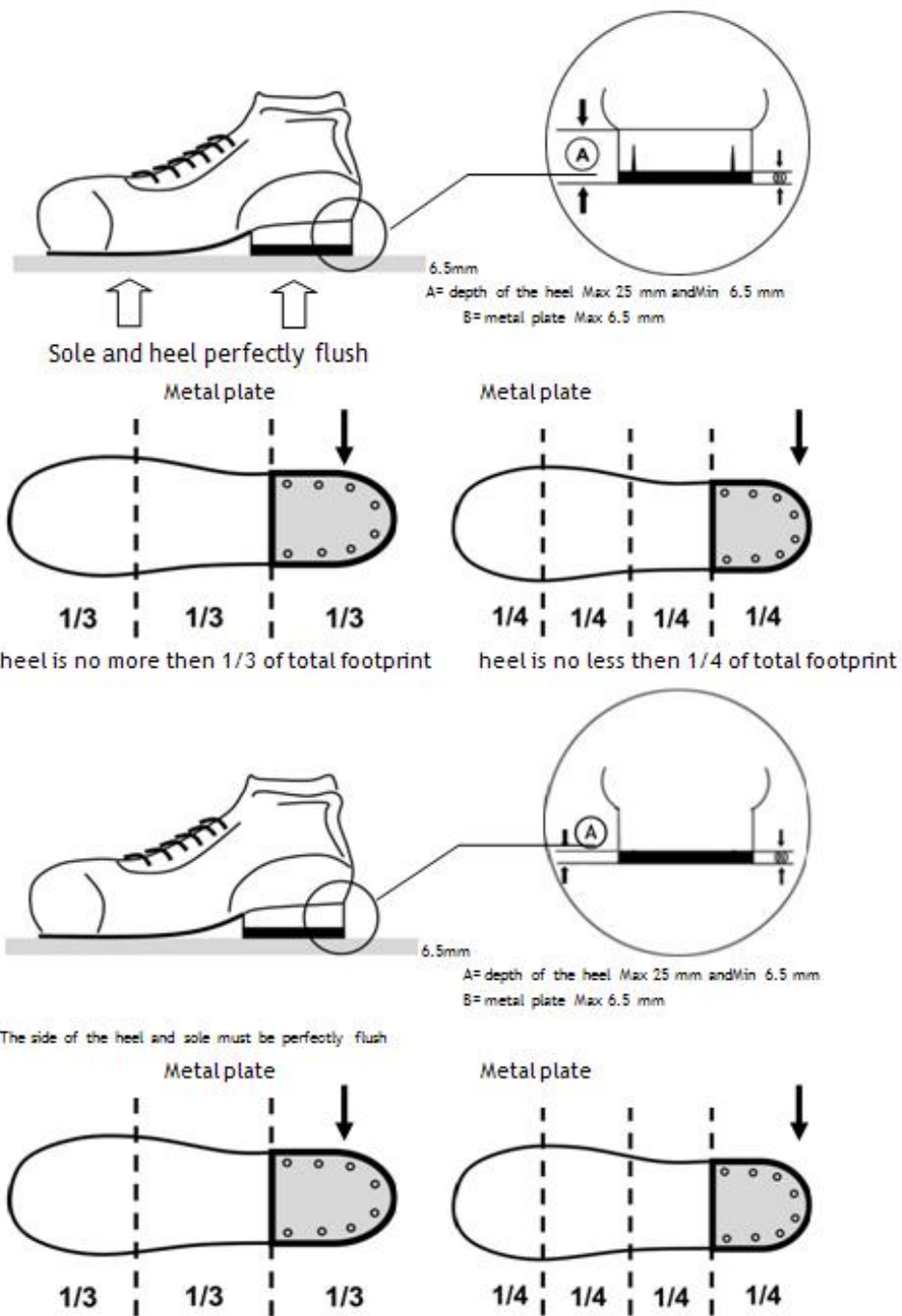

ภาพ 2.12 รองเท้าใช้สำหรับการแข่งขันแบบในร่ม
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 25)

รองเท้าใช้สำหรับการแข่งขันแบบกลางแจ้ง

ภาพ 2.13 รองเท้าใช้สำหรับการแข่งขันแบบกลางแจ้ง
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 25)

ภาพ 2.14 พื้นรองเท้าสำหรับการแข่งขันกลางแจ้ง
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 26)

มหาวิทยาลัย

กีฬา

เสื้อป้องกันการบาดเจ็บของผู้ตั้ง

ภาพ 2.15 เสื้อป้องกันการบาดเจ็บของผู้ตั้ง
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 26)

เสื้อป้องกันการบาดเจ็บของผู้ตัดท้าย

ภาพ 2.16 เสื้อป้องกันการบาดเจ็บของผู้ตัดท้าย
ที่มา: (รวิภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 26)

เข็มขัดป้องกันการบาดเจ็บ

ภาพ 2.17 เข็มขัดป้องกันการบาดเจ็บ

ที่มา: (รวีภาส กล่ำทวี. ม.ป.ป.: 30)

4. ประวัติกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของเยาวชน ซึ่งเป็นทรัพยากรมนุษย์และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทย จึงได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับเยาวชนไว้อย่างชัดเจนในแผนพัฒนาเยาวชนแห่งชาติ อันเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ซึ่งจะเป็นหนทางในการพัฒนาคุณภาพของเยาวชนไทยให้มีความเพียบพร้อมทุกด้าน

คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 25 กันยายน 2527 เห็นชอบและอนุมัติให้มีการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติเป็นประจำทุกปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการกีฬาของชาติให้ขยายไปทั่วประเทศ และเน้นถึงสุขภาพพลานามัย ปลุกฝังให้เยาวชนมีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีระเบียบวินัย และที่สำคัญยิ่งเพื่อเป็นแผนรองรับการแข่งขันกีฬาแห่งชาติทำให้เกิดนักกีฬาทีมชาติต่อไป จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (อ.ส.ก.ท.) ในขณะนั้น หรือการกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) ปัจจุบันได้นำนโยบายและวัตถุประสงค์ดังกล่าวไปสู่การดำเนินงาน จึงได้มีการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติขึ้นครั้งแรก ที่จังหวัดนครราชสีมา (องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย. 2528: 11)

ครั้งที่	จังหวัดเจ้าภาพ	ระหว่างวันที่	จำนวนชนิด	จำนวน (คน)
1	นครราชสีมา	26 เมษายน-2 พฤษภาคม พ.ศ. 2528	7	1,542
2	นครศรีธรรมราช	18-24 มิถุนายน พ.ศ. 2529	10	1,832
3	สุรินทร์	19-25 มีนาคม พ.ศ. 2530	10	1,862
4	เชียงราย	6-12 พฤษภาคม พ.ศ. 2531	10	1,870
5	ราชบุรี	4-10 พฤษภาคม พ.ศ. 2532	11	1,944
6	ภูเก็ต	25-31 มีนาคม พ.ศ. 2533	13	1,755
7	ตรัง	18-24 มกราคม พ.ศ. 2534	13	2,241
8	ศรีสะเกษ	26 มีนาคม-1 เมษายน พ.ศ. 2535	13	2,333
9	จันทบุรี	22-29 มีนาคม พ.ศ. 2536	13	2,376
10	พิษณุโลก	21-28 มีนาคม พ.ศ. 2537	13	2,341
11	สงขลา	21-28 มีนาคม พ.ศ. 2538	14	2,623
12	กำแพงเพชร	19-26 พฤษภาคม พ.ศ. 2539	14	2,691
13	สุราษฎร์ธานี	8-15 มิถุนายน พ.ศ. 2540	15	2,359
14	อุดรธานี	19-26 มีนาคม พ.ศ. 2541	17	3,083
15	ยะลา	19-25 มิถุนายน พ.ศ. 2542	17	3,120
16	สุรินทร์	19-26 มีนาคม พ.ศ. 2543	18	3,568
17	แพร่	24-31 มีนาคม พ.ศ. 2544	18	3,716
18	พังงา	24-31 มีนาคม พ.ศ. 2545	19	4,084
19	เพชรบุรี	19-29 มีนาคม พ.ศ. 2546	24	5,576
20	สุโขทัย	20-31 มีนาคม พ.ศ. 2547	24	7,000
21	ชัยภูมิ	20-31 มีนาคม พ.ศ. 2548	27	7,803
22	ลำปาง	18-31 มีนาคม พ.ศ. 2549	27	8,705
23	สุราษฎร์ธานี	20-30 มีนาคม พ.ศ. 2550	28	9,504
24	อุบลราชธานี	19-29 มีนาคม พ.ศ. 2551	28	9,335
25	กาญจนบุรี	15-26 มีนาคม พ.ศ. 2552	30	10,357
26	เพชรบูรณ์	19-30 มีนาคม พ.ศ. 2553	31	10,473
27	อุดรดิตถ์	20-31 มีนาคม พ.ศ. 2554	34	10,111
28	ภูเก็ต	27 พฤษภาคม-6 มิถุนายน 2555	40	12,619
29	มหาสารคาม	18-29 มีนาคม พ.ศ. 2556	36	12,954
30	ศรีสะเกษ	13-23 มีนาคม พ.ศ. 2557	38	13,638
31	จันทบุรี	16-27 มีนาคม พ.ศ. 2558	43	11,132

ภาพ 2.18 ประวัติการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

ที่มา: (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2558: 30)

การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 "สุพรรณบุรีเกมส์" จัดการแข่งขัน ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ภาษาอังกฤษใช้คำว่า 32nd National Youth Games Suphanburi

มีคำขวัญประจำการแข่งขันว่า "กีฬาพัฒนาเยาวชนชาติไทย" กำหนดการแข่งขันระหว่างวันที่ 9-19 มีนาคม 2559

การจำแนกชนิดกีฬาที่บรรจุเข้าแข่งขัน

การจำแนกชนิดกีฬาที่บรรจุเข้าแข่งขัน จำแนกออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. กีฬาบังคับ หมายถึง ชนิดกีฬา กรีฑา และว่ายน้ำ
2. กีฬาสากล หมายความว่า ชนิดกีฬาต่างๆ ที่มีการแข่งขันในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ หรือกีฬาซีเกมส์
3. กีฬาอนุรักษ์ หมายความว่า ชนิดกีฬาต่างๆ ที่นิยมเล่นในท้องถิ่นและเจ้าภาพเสนอจัดเพื่อเป็นการอนุรักษ์ไม่น้อยกว่าหนึ่งชนิดกีฬา คือ มวยไทยสมัครเล่น

ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มีกีฬาทั้งหมด 38 ชนิด จำแนกออกเป็น กีฬาบังคับคือ กรีฑา และว่ายน้ำ กีฬาสากล ได้แก่ กอล์ฟ กีฬาทางอากาศ คาราเต้-โด จักรยาน ชกกระเเย่ ซอฟท์เทนนิส ซอฟท์บอล ตะกร้อ ตะกร้อชายหาด เทควันโด เทนนิส เทเบิลเทนนิส บริดจ์ บาสเกตบอล บิลเลียด-สนุกเกอร์ แบดมินตัน ปั่นจักสีลัด เปตอง เพาะกาย ฟิกเกอร์สเกต ฟุตบอล ฟุตซอล มวยปล้ำ มวยสากลสมัครเล่น ยกน้ำหนัก ยิงปืน ยิมนาสติก ยูโด ยูยิตสู เรือพาย ลีลาศ วอลเลย์บอล วอลเลย์บอลชายหาด วูซู วู๊ดบอล หมากล้อม เอ็กซ์ตรีม แอนด์บอล และมีกีฬาอนุรักษ์คือ มวยไทยสมัครเล่น (กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32. 2558: ออนไลน์)

สรุปได้ว่า กีฬาชกกระเเย่ เป็นกีฬาสากลที่จัดให้มีการแข่งขันในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ซึ่งนับเป็นครั้งแรก และมีการชิงเหรียญจำนวน 4 เหรียญ

5. แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจ .

5.1 ความหมายของแรงจูงใจ

สีบสาย บัญวีรบุตร (2541: 52) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือประพฤตินในการเลือกและคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ ในการกีฬาแรงจูงใจเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและแข่งขันกีฬา

สมบัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทน์ไทย (2542: 101) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ กระบวนการกระตุ้นให้พฤติกรรมไปสู่จุดหมาย แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำ มีความมุ่งมั่นที่จะกระทำหรือปฏิบัติ ซึ่งจะมีผลต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นกีฬา เพื่อให้บรรลุสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2544: 21) สรุปไว้ว่า แรงจูงใจ คือ ความต้องการของคน และถ้าคนแต่ละคนมีความต้องการในสิ่งใดๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้นๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา

อนุชิตร์ แท้สูงเนิน (2550: 25) สรุปไว้ว่า แรงจูงใจ คือ กระบวนการที่ไปเร้ากระตุ้นให้บุคคลได้กระทำกิจกรรมตามความสนใจหรือสนองความต้องการตามแรงปรารถนาอย่างมีจุดมุ่งหมาย

ยุทธการ ขาววรรณ (2552: 7) ให้ความหมายไว้ว่า แรงจูงใจ คือ สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำในการเลือกและคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมที่จะไหลย่นหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่างๆ และความตั้งใจที่จะประพฤดิหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าที่ตั้งใจไว้

สุจินดา สุวรรณ (2552: 10) ได้สรุปความหมายไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง แรงกระตุ้นหรือสภาวะของร่างกายที่มีลักษณะไม่สมดุลกัน อันเกิดเนื่องมาจากแรงขับที่เกิดจากลักษณะภายในและการได้รับอิทธิพลจากสภาวะแวดล้อมภายนอก ทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจและเพียรพยายามเรียนรู้ที่จะอยู่ในสังคมอย่างมีจุดมุ่งหมายในชีวิตและอนาคตข้างหน้าอย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

สรายุธ รักภู (2554: 7) กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งเร้า หรือตัวกระตุ้นให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม หรือความมุ่งมั่นที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้

ธราวุฒิ บุญช่วยเหลือ (2556: 10) ได้สรุปความหมายไว้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง แรงขับที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการกระทำ การแสดงพฤติกรรมหรือการใช้ความสามารถในการตอบสนองอย่างมีทิศทางและดำเนินไปสู่เป้าหมายให้ประสบผลสำเร็จตามที่ต้องการหรือที่กำหนดไว้

กรมพลศึกษา (2556: 40) กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจ เป็นพลังผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมและยังเป็นตัวกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรมนั้น ผู้ที่มีแรงจูงใจจะใช้ความพยายามในการกระทำเพื่อไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่ผู้ที่ไม่มีแรงจูงใจจะไม่แสดงความพยายาม หรือเลิกกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย

จากการศึกษาความหมายของแรงจูงใจพอสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นหรือสาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าหมายจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงผลักดันหรือสาเหตุที่เกิดขึ้นเองจากภายในตัวบุคคล ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลค่อนข้างถาวร ไม่เกี่ยวข้องกับผลกระทบจากสภาวะหรือสิ่งแวดล้อมภายนอกได้แก่ เจตคติ ความคิดเห็น ความสนใจ ความตั้งใจ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความพอใจ ความต้องการ ความอยากรู้อยากเห็น ความสนุกสนาน ความตื่นเต้นผจญภัย เป็นต้น แรงจูงใจภายนอก เกิดจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้บุคคลกำหนดทิศทางปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่เป้าหมาย ซึ่งไม่มีความคงทนถาวรต่อพฤติกรรมของบุคคลได้แก่ รางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม การยกย่อง การได้รับการยอมรับ เป้าหมายในอนาคต การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า สิ่งล่อใจต่างๆ เป็นต้น

5.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ มีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล (มุกดา ศรียงค์. 2540: 225) การศึกษาความเข้าใจกับกระบวนการจูงใจ แนวคิดและทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ดังนี้

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเอง จะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกพฤติกรรมที่เหมาะสมและบังคับมิให้ตนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้
2. เข้าใจในพฤติกรรมของผู้อื่น อันจะช่วยให้คนเราควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้ด้วยการเลือกใช้การจูงใจที่เหมาะสมกับบุคคลที่แตกต่างกันได้
3. เข้าใจในพฤติกรรมของกลุ่มสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวที่ต้องการ

5.3 กระบวนการเกิดแรงจูงใจ

กระบวนการเกิดแรงจูงใจ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน (กรมพลศึกษา. 2556: 41-42)

1. **ขั้นความต้องการ** ความต้องการถือเป็นภาวะขาดสมดุลที่เกิดขึ้น เมื่อบุคคลขาดสิ่งที่จะทำให้สวนต่างๆ ภายในร่างกายทำหน้าที่ได้ตามปกติ และสิ่งที่ขาดนั้นอาจเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิต เช่น อาหาร หรืออาจเป็นสิ่งสำคัญต่อความสุขความทุกข์ของจิตใจ เช่น ความรัก หรืออาจเป็นสิ่งจำเป็นเล็กๆ น้อยๆ สำหรับบางคน เช่น การดื่มกาแฟ บางครั้งความต้องการอาจเกิดขึ้นจากภาวะที่ถูกคุกคามต่อสุขภาพ เช่น ความเจ็บปวด ซึ่งจะมีผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมป้องกันตนเองไม่ให้เกิดความทุกข์ขึ้น
2. **ขั้นแรงขับ** ความต้องการในขั้นแรกจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดแรงขับ คือเมื่อเกิดความต้องการขั้นบุคคลจะนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้อาจมีความกระวนกระวายไม่เปนสุข ภาวะที่บุคคลเกิดความกระวนกระวายอยู่เฉยๆ ไม่ได้เรียกว่า “เกิดแรงขับ” ซึ่งระดับความกระวนกระวายจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับความต้องการของแต่ละบุคคล ถ้าต้องการมากจะกระวนกระวายมาก เช่น ร่างกายขาดน้ำจะเกิดอาการคอแห้ง กระหายน้ำ ทำให้เกิดความรู้สึกกระวนกระวายอยู่ไม่สุข หรือต้องการไปเที่ยวกับเพื่อนแต่ตอมมาชอมกีฬาจะเกิดความรู้สึกอึดอัด กระวนกระวาย และอาจหนีชอมได้
3. **ขั้นพฤติกรรม** เมื่อเกิดความกระวนกระวายขึ้น ความกระวนกระวายนั้นจะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แรงขับจะเป็นพลังให้แสดงพฤติกรรมได้รุนแรงมากน้อยต่างกัน เช่น นักกีฬาที่กระหายน้ำมากกับนักกีฬาที่กระหายน้ำเพียงเล็กน้อย ย่อมมีพฤติกรรมในการหาน้ำมาดื่มต่างกัน นักกีฬาที่กระหายน้ำมากอาจหาทั้งน้ำเย็น น้ำเกลือแร่น้ำหวาน มาดื่มพร้อมกัน ในขณะที่นักกีฬาที่กระหายน้ำน้อยอาจหาเพียงน้ำเย็นแกวเดียวเท่านั้น หรือในกรณีที่ไม่อยากชอมกีฬาอาจหนีชอมในวันนั้นหรือถาขาดชอมไม่ได้จำใจตอมมาชอม จะสังเกตได้วาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในขณะชอมกีฬานั้นจะไม่เหมือนเช่นวันที่มีความรู้สึกวาอยากมาชอมเต็มที่

4. **ชั้นลดแรงขับ** เป็นขั้นสุดท้าย คือ แรงขับจะลดลงภายหลังการเกิดพฤติกรรมที่ตอบสนองความต้องการนั้นแล้ว

5.4 ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจที่เกิดขึ้นในลักษณะการแสดงออกทางพฤติกรรม สามารถแบ่งออกได้เป็นแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก (กรมพลศึกษา. 2556: 44)

1. **แรงจูงใจภายใน** เป็นสิ่งผลักดันที่มาจากความต้องการภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจเป็น เจตคติ ความคิดเห็น ความสนใจ ความตั้งใจ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความพอใจ ความต้องการ เป็นต้น สิ่งต่างๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลค่อนข้างถาวร เช่น นักกีฬาเห็นคุณค่าของการเป็นนักกีฬามีความเชื่อว่ากีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ทำให้ตนเองมีความสุข สดชื่น มีใจรักในกีฬาของตนเองอย่างแท้จริง เล่นกีฬาด้วยความสนุก ผักซุ่มและแข่งขันอย่างเต็มที่ทุกครั้ง ถึงแม้จะไม่มีผลตอบแทนทั้งเงินรางวัลหรือการยกย่องชมเชยก็ตาม

2. **แรงจูงใจภายนอก** เป็นสิ่งผลักดันที่มาจากภายนอกตัวบุคคลซึ่งกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม อาจเป็นการได้รับรางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง การได้รับการยอมรับ การยกย่อง ชมเชย แรงจูงใจภายนอกไม่มีความคงทนถาวรต่อพฤติกรรมของบุคคลมากนัก บุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจดังกล่าวเฉพาะในกรณีที่ต้องการรางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม การยกย่อง การได้รับการยอมรับเท่านั้น เช่น นักกีฬาผักซุ่มอย่างหนักเพื่อแลกเปลี่ยนกับรางวัลหรือสิ่งตอบแทนอื่นๆ หรือขยันตั้งใจผักซุ่มอย่างหนัก เพื่อให้ผู้ฝึกสอนมองเห็นและเลือกตนเองเป็นผู้เล่นตัวจริงหรือเป็นหัวหน้าทีม เป็นต้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2544: 23-24) ได้จำแนกประเภทของแรงจูงใจเป็น 2 ประเภท

1. **แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)** หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการอยากจะแสดงพฤติกรรมบางอย่างด้วยเหตุผลและความชอบของตนเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ด้วยความพอใจและยินดีในงานของตน เช่น ดีใจที่ได้ติดทีมชาติ ภูมิใจที่เป็นสมาชิกของทีมมหาวิทยาลัย เป็นต้น การเกิดแรงจูงใจภายในนั้น มีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1.1 **ความสนใจ (Interest)** ความสนใจช่วยกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจ ทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งสนใจนั้น เช่น นักกีฬาสนใจในกีฬาบาสเกตบอล และพยายามตั้งใจฝึกซ้อมกีฬาบาสเกตบอลอยู่เสมอ

1.2 **ความต้องการ (Need)** ทุกคนมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ และความ ต้องการนั้นจะไปกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่างๆ ออกมา เพื่อให้ประสบความสำเร็จ เช่น เมื่อนักกีฬาต้องการอยากจะเป็นสมาชิกในทีมบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัย จึงต้องขยันฝึกซ้อมเพื่อให้บรรลุความต้องการนั้น เป็นต้น

1.3 **เจตคติ (Attitude)** เป็นความรู้สึกภายใน ถ้าคนมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็จะ เป็นแรงจูงใจให้คนพยายามกระทำสิ่งนั้นให้ประสบความสำเร็จ เช่น นักกีฬามีเจตคติที่ดีต่อกีฬา

บาสเกตบอล นักกีฬาที่จะพยายามฝึกฝนกีฬาบาสเกตบอลต่อไป เพื่อให้ประสบความสำเร็จ แต่หากมีเจตคติที่ไม่ดีต่อกีฬาประเภทนั้นแล้วก็อาจจะเลิกฝึกไปเลยก็ได้

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอก ทำให้มองเห็นจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคนๆ นั้น โดยทั่วไปพฤติกรรมของคนมักจะได้รับแรงจูงใจภายนอกทั้งสิ้น เช่น ถ้านักกีฬาได้เหรียญทอง จะได้ทองคำหนัก 10 บาท เป็นรางวัล เป็นต้น แรงจูงใจภายนอกมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

2.1 เป้าหมาย (Goal) เป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจ และพยายามกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อจะบรรลุถึงเป้าหมายนั้น

2.2 การรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า (Knowledge of Progress) นักกีฬาที่มีโอกาสทราบความก้าวหน้าในอาชีพหรือกิจกรรมใดๆ ของตนเอง ย่อมทำให้คนๆ นั้นเกิดแรงจูงใจ และมีกำลังใจที่จะต่อสู้ต่อไป เช่น นักมวยชกชนะครั้งนี้แล้วจะมีโอกาสได้ชิงแชมป์โลก เป็นต้น

2.3 สิ่งล่อใจ (Incentives) คือ สิ่งที่ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีมหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ นำมาใช้ล่อใจนักกีฬา เพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจ เช่น การมอบเงินสดให้แก่นักกีฬาที่ได้เหรียญ

อารี พันธมณี (2542: 181-182) ได้แบ่งแรงจูงใจเป็น 2 ลักษณะ คือแบ่งตามลักษณะของการแสดงออกทางพฤติกรรม มี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motives) คือ แรงจูงใจจากประโยชน์ที่เกิดขึ้นในตัวเองไม่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายนอก เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความสนุกสนาน ความสนใจ ความตื่นตัว ผจญภัย เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motives) คือ แรงจูงใจทางอ้อมที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา เช่น การไปเล่นกอล์ฟกับเจ้านายเพื่อหวังความก้าวหน้า การสมัครแข่งขันกีฬาเพื่อจะได้ชุดกีฬา การออกกำลังกายเพื่อลดความอ้วน เป็นต้น

สมบัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทระไทย (2542: 102) จำแนกแรงจูงใจออกตามการแสดงออกของพฤติกรรมได้ 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motives) คือแรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตนเองโดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการกีฬาเป็นแรงจูงใจในการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนานที่จะได้เล่น แรงจูงใจภายในเกิดขึ้นได้อย่างไร เพิ่มได้อย่างไร เป็นเรื่องยากที่จะอธิบายจึงบอกได้แต่เพียงว่าเป็นแรงขับภายในที่ตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้น แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motives) คือ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากแรงผลักดันจากภายนอกหรือสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัว เช่น นักกีฬามีแรงจูงใจภายนอกคือ เงินทอง รางวัล ชื่อเสียง เป็นต้น

ผู้วิจัยสรุปได้ว่าแรงจูงใจจำแนกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงผลักดันหรือสาเหตุที่เกิดขึ้นเองจากภายในตัวบุคคล ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลค่อนข้างถาวร ไม่เกี่ยวข้องกับผลกระทบจากสภาวะหรือสิ่งแวดล้อมภายนอก ได้แก่ เจตคติ ความคิดเห็น ความสนใจ ความตั้งใจ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความพอใจ ความต้องการ ความอยากรู้ อยากเห็น ความสนุกสนาน ความตื่นตัวผจญภัย เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายนอก เกิดจากอิทธิพลของสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้บุคคลกำหนดทิศทางปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่เป้าหมาย ซึ่งไม่มีความคงทนถาวรต่อพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่รางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม การยกย่อง การได้รับการยอมรับ เป้าหมายในอนาคต การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า สิ่งล่อใจต่าง ๆ เป็นต้น

5.5 องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

วอร์นีย์ ลิ้มอักษร (2541: 115) ได้แบ่งองค์ประกอบของแรงจูงใจไว้ 2 ชนิด

1. องค์ประกอบจากภายนอกตัวบุคคล หรือองค์ประกอบจากสภาพการณ์ทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย

- 1.1 สิ่งแวดล้อมภายนอกทั้งที่เป็นตัวบุคคล กลุ่มบุคคล และสภาพแวดล้อมต่างๆ
- 1.2 ความคาดหวังของสังคมที่มีต่อบุคคล
- 1.3 เป้าหมายและมาตรฐานที่สังคมกำหนดให้สมาชิกในสังคมประพฤติและปฏิบัติ
- 1.4 การเสริมแรงด้วยรางวัล คำชมหรือสิ่งล่อใจต่างๆ

2. องค์ประกอบจากภายในตัวบุคคล ประกอบด้วยลักษณะต่างๆ ที่มีอยู่ในตัวบุคคล ได้แก่

- 2.1 ความสนใจและความอยากรู้อยากเห็น
- 2.2 เป้าหมายที่บุคคลเป็นผู้กำหนด
- 2.3 ระดับของความต้องการ
- 2.4 ระดับของความวิตกกังวล
- 2.5 ความคาดหวังของบุคคลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในงานที่ทำ
- 2.6 ประสบการณ์ในอดีตของบุคคล

5.6 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

1. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ Maslow (สรายุทธ รักภู. 2554: 10-12; อ้างอิงจาก Maslow, Abraham H. 1970. Motivation and Personality. p. 35-46) อธิบายว่าแรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูง มีทั้งหมด 5 ลำดับ คือ

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนอง เป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทาน มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ ฯลฯ ถ้าความต้องการลำดับแรกยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียงแรงจูงใจประเภทอื่นก็ยังไม่เกิด

แรงจูงใจลำดับที่ 2 คือ แรงจูงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเองและทรัพย์สิน เมื่อความต้องการอันดับแรกได้รับการตอบสนองแล้วก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิต ทรัพย์สินและสิ่งอื่นๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงจูงใจลำดับที่ 3 คือ แรงจูงใจเพื่อเป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สึกที่ตนเองมีชาติตระกูล มีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีนักเรียน มีที่ทำงาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรักและได้รักผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาห่วงใย และต้องการห่วงใย เกื้อกูล ดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงจูงใจลำดับที่ 4 คือ แรงจูงใจเพื่อการแสวงหาความภาคภูมิใจ หรือได้รับการยกย่องในสังคม เช่น ความต้องการมีเกียรติ มีชื่อเสียง เป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงจูงใจลำดับที่ 5 คือแรงจูงใจเพื่อตระหนักรู้ความสามารถของตนกับการประพฤติปฏิบัติตนตามสามารถอย่างสูงสุด และสุดความสามารถ โดยพึงเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและของสังคม

ภาพ 2.19 ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของ Maslow

ที่มา: (สรายุธ รักรู้. 2554: 11; อ้างอิงจาก Maslow, Abraham H. 1970. Motivation and Personality. p. 35)

2. ทฤษฎีความต้องการของแมคเคลล์เลนด์ กิงแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ (2550: 147)

ได้อธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตโดยมีแรงจูงใจในสังคม 3 ประการ คือ

2.1 ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นแรงจูงใจที่จะกระทำการต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมาย และสมปรารถนา ทำให้มนุษย์มีความพยายาม

2.2 ความต้องการสัมพันธ์กับผู้อื่น (Need for Affiliation) เป็นแรงจูงใจที่จะมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือเป็นที่รักใคร่ของผู้อื่น ทำให้มนุษย์เกิดการเข้าสังคมและคล้อยตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคม

2.3 ความต้องการอำนาจ (Need for Power) เป็นแรงจูงใจที่ต้องมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นในสังคม แบ่งเป็นอำนาจส่วนตัวกับอำนาจที่ได้รับการแต่งตั้งของหน่วยงาน

3. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation and Cognitive Evaluation Theory) สุปรานณี ขวัญบุญจันทร์ (2544: 24-25) ได้อธิบายไว้ว่า

3.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในโดยไม่มีรางวัล หรือสิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำพฤติกรรมนั้น เกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐาน

3.2 ทฤษฎีการประเมินความรู้ (Cognitive Evaluation Theory) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถ (Perceive Competence) และการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-Determining) มีการรับรู้ในการควบคุม (Perceive Controlling) และกระบวนการประเมินข้อมูล (Information Process) เป็นองค์ประกอบ

3.2.1 การรับรู้ในการควบคุม (Perceive Controlling) เป็นการรับรู้ว่าคุณมีความสามารถควบคุมสถานการณ์ต่างๆ ได้ด้วยตนเอง เช่น สามารถควบคุมแรงกดดันจากการแข่งขันกีฬาที่มี “เงินอัดฉีด” ที่ต้องชนะให้ได้ จึงทำให้เกิดความรู้สึกว่าคุณถูกควบคุมและแหล่งจูงใจอยู่ที่ภายนอก

3.2.2 กระบวนการประเมินข้อมูล (Information Process) เป็นกระบวนการที่บุคคลประมวลข่าวสารที่เป็นสิ่งเร้าภายนอก เพื่อประเมินหรือแปลความหรือแปลข้อมูลว่าคุณมีความสามารถ เป็นแรงจูงใจภายในที่ทำให้คนเล่นกีฬารู้สึกพึงพอใจ สนุก และเป็นผู้กำหนดสถานการณ์

4. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นลักษณะนิสัยเผชิญหน้าหรือถอยหนีทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ แรงจูงใจที่ต้องการสู้เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์หรือถอยหนีความล้มเหลว ซึ่งประกอบด้วยความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จและค่าของสิ่งเร้าของความสำเร็จ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่เกิดจากความต้องการที่ประสบผลสำเร็จ ด้วยความต้องการที่จะถอยหนี

ความล้มเหลว สิ่งจะได้เพิ่มขึ้นจากผลลบ คือแรงจูงใจภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลและความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จในสถานการณ์แข่งขัน นักกีฬาจะแสดงความสามารถออกมาต่ำกว่า เพราะนักกีฬาประเมินว่ากิจกรรมนั้นไม่ได้ท้าทายความสามารถ แรงจูงใจที่ต้องการแสดงความสามารถเต็มที่จะลดลง ส่วนนักกีฬาที่แสดงความสามารถออกมาได้สูงหรือสูงกว่ามาตรฐาน เพราะนักกีฬาประเมินว่ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถ นักกีฬาเกิดความสุข ต้องการแข่งขัน และเล่นเต็มความสามารถสูงสุด จนเกิดพฤติกรรมกล้าเสี่ยง และการคาดหวังผลต่อไป (สปีสาย บุญวีรบุตร. 2541: 59)

5. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2544: 31) ได้อธิบายว่า เป้าหมายเป็นกระบวนการและองค์ประกอบที่มีอิทธิพลในการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน 4 ประการ คือ

5.1 เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความตั้งใจและการกระทำโดยตรง (Direct Attention and Action) ผู้ฝึกสอนกำหนดเป้าหมายในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันให้แก่ นักกีฬา การกำหนดเป้าหมายเป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมและความตั้งใจของนักกีฬา และเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาตั้งใจในการฝึกซ้อมและตั้งใจเข้าแข่งขัน

5.2 การใช้พลังในการเล่นหรือแข่งขัน (Mobilized Expenditure) นักกีฬาควรกำหนดพลังที่ตนเองใช้หรือทุ่มเทให้แก่กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมด้วย

5.3 ความพยายามต่องานระยะยาว (Prolong Effort) นักกีฬาที่กำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าจะมีความอดทน และความพยายามในการบรรลุเป้าหมายได้ยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมาย

5.4 การพัฒนายุทธวิธีสร้างแรงจูงใจ (Motivates Strategy Development) การกระตุ้นให้นักกีฬาพัฒนายุทธวิธีในการฝึกซ้อม การวางแผนในการฝึกซ้อม และการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้น ผู้ฝึกสอนมีวิธีปฏิบัติคือควรกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักการ จัดตารางเวลาของตนเอง กับตารางการฝึกซ้อมให้เหมาะสม เพื่อช่วยให้นักกีฬาได้รู้จักการจัดการกับตนเอง โดยรู้ว่าเวลาไหนควรฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมอื่นๆ ที่เหมาะสม

สรุปได้ว่า ทฤษฎีแรงจูงใจ คือหลักการกำหนดทิศทางการแสดงออกถึงพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลว สามารถอธิบายพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ได้ถูกต้องมากขึ้น รวมทั้งสามารถใช้สิ่งที่เป็นแรงจูงใจที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคลเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการได้

5.7 แรงจูงใจกับการกีฬา

แรงจูงใจมีบทบาทที่สำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกซ้อม การสร้างแรงจูงใจเป็นการสร้างความพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬา เป็นเหตุผลสำคัญหนึ่งที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ (สมบัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทุไทย. 2542: 98, 141)

แรงจูงใจที่เป็นสาเหตุของคนที่เริ่มเล่นกีฬา ยังเล่นกีฬาอยู่เสมอและเลิกเล่นกีฬาไปแล้ว
ดังต่อไปนี้ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2544: 21-22)

1. แรงจูงใจของคนที่เริ่มเล่นกีฬา

1.1 สาเหตุทางความสวยงาม อยากให้ร่างกายสวยงาม มีสมรรถภาพทางกายดี เป็นที่น่าสนใจของเพศตรงข้าม

1.2 สาเหตุทางการแพทย์หรือการเจ็บป่วย เช่น มีอาการของโรคความดันโลหิตสูง ปริมาณคอเลสเตอรอลสูง มีการบาดเจ็บเรื้อรังที่ต้องฟื้นฟูหลังการบาดเจ็บ เพื่อคลายเครียด และเพื่อลดความวิตกกังวล เป็นต้น

1.3 สาเหตุทางสังคม ต้องการมีเพื่อนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อ ต้องการให้คนในกลุ่มยอมรับ เพราะทุกคนในกลุ่มเล่นกีฬาต้องการยกระดับสถานภาพทางสังคม เพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียงเงินทอง เกียรติยศ และการยอมรับของสังคม

1.4 สาเหตุทางทัศนคติ มองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการออกกำลังกายที่จะทำให้อายุยืนยาว มองเห็นถึงประโยชน์และคุณค่าของการออกกำลังกาย

2. แรงจูงใจของคนที่ยังเล่นกีฬา

2.1 สาเหตุทางจิตวิทยา เกิดแรงจูงใจด้วยตนเอง เป็นคนที่ชอบสนุกสนาน กล้าแสดงออก ชอบการเป็นผู้นำ หรือชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขันกับคนอื่น เห็นว่าตนเองมีความสามารถเป็นที่ยอมรับของสังคม และมีความภาคภูมิใจในตนเอง เมื่อประสบความสำเร็จจากการเล่นกีฬา

2.2 สาเหตุทางสรีรวิทยา เมื่อเล่นกีฬาในระยะเวลาหนึ่งแล้วร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ร่างกายได้สัดส่วน กระฉับกระเฉง อารมณ์แจ่มใส เหนื่อยน้อยลง สุขภาพโดยทั่วไปดีขึ้น

2.3 สาเหตุทางสิ่งแวดล้อมและสังคม สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจเอื้ออำนวย ความสะดวกในการเล่นกีฬา มีอาชีพไม่ขัดขวางต่อการเล่นกีฬา หรืออยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬา และสังคมในสวนนั้นสนับสนุนให้เล่นกีฬา

3. แรงจูงใจของคนที่เลิกเล่นกีฬา

3.1 สาเหตุทางปัญหาส่วนตัว มีพฤติกรรมสุขภาพส่วนตัวไม่เหมาะสม เช่น มีโรคที่เป็นอันตรายต่อการออกกำลังกาย ที่สำคัญคือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการออกกำลังกาย ซึ่งอาจมีสาเหตุจากการได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีตั้งแต่เริ่มต้นการออกกำลังกาย

3.2 สาเหตุทางการจัดกิจกรรม ความเข้มข้นของกิจกรรมไม่เป็นที่พอใจ เช่น เบาหรือหนักเกินไป ได้รับบาดเจ็บจากกิจกรรมนั้นๆ สนใจกิจกรรมประเภทอื่นมากกว่า ซ้อมหนักจนเกินไปทำให้เสียการงาน การเรียน และไม่ประสบความสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

3.3 สาเหตุจากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมโดยรอบ เวลาและการจัดการไม่ดี ทำให้ไม่มีเวลาหรือไม่จัดสรรเวลาให้กับการเล่นกีฬา ไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด เช่น ผู้ฝึกสอน ครู พ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน

5.8 แรงจูงใจกับการฝึกซ้อมกีฬา

พีระพงษ์ บุญศิริ (2535: 58) กล่าวว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญมากต่อการเตรียมทีมและการฝึกกีฬา แรงจูงใจเป็นกระบวนการของนักกีฬาที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคนและพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น จำแนกประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดเกิดจากความต้องการด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่างๆ ความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการมีประสบการณ์แปลกๆ ใหม่ๆ

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่ การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมโดยได้รับอิทธิพลจากบุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี

แรงจูงใจดังกล่าวข้างต้นพอจำแนกเป็นลักษณะที่สำคัญได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานะทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ

5.9 แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะที่ทำการฝึกซ้อม จะช่วยให้ให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนจึงควรเปิดโอกาสให้นักกีฬาที่ตนเองฝึกซ้อมนั้นได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น ได้มีส่วนร่วมในการทดลองความสามารถของตนเอง ได้มีส่วนร่วมในการสนุกสนานทั้งภายในและภายนอกค่ายฝึกซ้อม ตลอดจนมีโอกาสได้เข้าร่วมในการวางแผนการฝึกซ้อมและแข่งขัน

ถวิล เกื้อกุลวงศ์ (2528: 94-114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่างๆ คือ

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึกโดยจะเห็นจากการที่มนุษย์มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิดโดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้น มิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นในสังคมไทยโดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล โดยการแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรมแสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บุคคลบางประเภทเป็นผู้มีอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกลดด้านความสามารถต่ำจะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการทำนายใหม่ๆ หรือทำการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่นๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยนสิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญ แต่เป็นตัวแทนของความต้องการใดๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

ชาวยูซี โพรธิคลัง (2532: 51-53) ได้กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกคือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจที่ซ่อนเร้นอยู่ที่มีกับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจจะขยันฝึกซ้อม เพื่อที่จะให้ตนมีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพื่อฝัน (Self Image) นักกีฬาย่อมจะมีความเพื่อฝัน ซึ่งสามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทาง คือ 1) ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง คือนักกีฬาจะเคร่งครัดกับตนเองในการฝึกซ้อมและการปฏิบัติตามกฎระเบียบเพราะอยากประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาที่มีชื่อเสียง 2) ความรู้สึกที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีม คือนักกีฬาจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อน หากตนเองมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือทีมได้

3. ความรู้สึกว่าตนถูกลบหลู่หรือผูกพยาบาท (The sense of Humiliation and Revenge) นักกีฬาที่พ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน มักจะมีความรู้สึกสูญเสียเกียรติยศ ความรู้สึกนั้นจะเป็น

แรงกระตุ้นที่ทำให้อยากแก้ตัวหรือแก้แค้น ทำให้เกิดการฝึกซ้อมหนักขึ้น เพื่อจะเรียกชื่อเสียงและเกียรติยศกลับคืน

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) นักกีฬาอาจจะมีความต้องการที่จะยกระดับของตนเองให้สูงขึ้นในทุกๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม ระดับของหน้าที่การงาน และอื่นๆ

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุดขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่ขึ้นกับตนเอง ยิ่งทำให้เพิ่มความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) กระตุ้นให้นักกีฬาต้องฝึกหนักเพื่อชัยชนะซึ่งเป็นเครื่องชี้ให้สังคมได้เห็นว่า เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขัน และอาจมีมาซึ่งผลตอบแทนอื่นๆ เช่น รางวัล ตำแหน่งหน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ สภาพทางสังคมที่แวดล้อมและอื่นๆ

สรุปได้ว่า แรงจูงใจภายในที่เป็นความรู้สึกภายในที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใต้นักกีฬาและแรงจูงใจภายนอกที่มาจากสิ่งเร้า สถานการณ์แวดล้อมภายนอก มีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนักกีฬา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

White. (ภฤชญา พุ่มพิน. 2554: 73; อ้างอิงจาก White. 1997) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะตัวทางด้านจิตวิทยาและแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาหญิงระดับมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถสูง การศึกษาทางด้านประชากรศาสตร์ และลักษณะของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาหญิงจากมหาวิทยาลัยเซาท์อีสเทิร์นที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันภายในประเทศ กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามมาตรฐานซึ่งมี 3 ตอน คือ ประสพการณ์ทางด้านกีฬา ความคิดเห็นส่วนตัว และระดับความสนใจทางสังคม และได้จำแนกแรงจูงใจในการเล่นกีฬาออกเป็น 5 ด้าน คือ ความต้องการเอาชนะด้วยการแสดงออกทางความก้าวร้าว ความขัดแย้ง ความสามารถ ความร่วมมือ และการแข่งขัน คำถามเพื่อการวิจัยเป็นแบบเฉพาะเจาะจงที่สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวในทางการกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถทางการกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถทางการกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา แรงจูงใจในการเล่นกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา จากการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาที่มีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคลและการแก้ไขทางสังคมและการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความรู้สึกในทางลบ มีความสัมพันธ์ระดับสูงทั้งนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มี ความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬา และความสนใจทางด้านสังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่าการจัดการ

แก้ไของค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ถึงแม้ว่านักกีฬา กลุ่มตัวอย่างจะมีความสำเร็จในการแข่งขันอย่างสูงแต่พวกเขาก็ยังเห็นคุณค่าของการประสานความร่วมมือ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญของการประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬา และประสบความสำเร็จในการศึกษา

Frederick. (กฤษฎา พุ่มพิน. 2554: 74; อ้างอิงจาก Frederrick. 1991) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย ระดับของการเข้าร่วมกิจกรรมและสภาพจิตใจที่แสดงออกมาในขอบเขตของกิจกรรมทางกาย ลักษณะสภาพจิตใจที่แสดงออก เช่น การยกย่องตนเอง ความหดหู่ ความกังวลสภาพความเป็นจริงของตนเอง และควมมีชีวิตชีวา โดยใช้ทฤษฎีแรงจูงใจของเดซีและไรอัน (Deci; & Ryan, 1985) ได้ศึกษา 2 ด้าน คือ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายกับสภาพจิตใจที่แสดงออกมา และเปรียบเทียบ 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้ใหญ่ จำนวน 376 คน และกลุ่มนักเรียน จำนวน 150 คน ผลการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายมีปัจจัย 3 ส่วน คือ แรงจูงใจภายใน ความสามารถและความสัมพันธ์ของร่างกาย เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายกับเพศ พบว่า เพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเพศชายในเรื่องแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกาย และเพศชายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเพศหญิงในเรื่องแรงจูงใจด้านความสามารถ ส่วนตัวแปรด้านกิจกรรม 3 กลุ่มคือ กลุ่มกีฬาบุคคล กลุ่มกีฬาประเภททีม และกลุ่มกีฬาเพื่อสุขภาพและสมรรถภาพ พบว่า กลุ่มกีฬาเพื่อสุขภาพและสมรรถภาพมีค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกายสูงกว่ากลุ่มอื่น

White, Sally A; & Zellner, Scott R. (1996). ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติเกี่ยวกับตนเองกับการเล่นกีฬา และลักษณะความวิตกกังวลระดับก่อนหรือในระหว่างการแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยชายหญิง 251 คน พบว่า เพศที่มีผลกระทบต่อการเล่นกีฬา และแรงจูงใจที่ส่งผลถึงเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬา ซึ่งใช้แบบสอบถามเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬา การทดสอบและอธิบายถึงความสามารถสูงในการแข่งขัน คือ กลุ่มวิทยาลัยมีเจตคติที่เกี่ยวข้องกับตนเองกับกลุ่มอื่นๆ และ พบว่า เพศชายมีเจตคติเกี่ยวกับตนเองสูงกว่าเพศหญิง และเพศที่มีผลต่อระดับความสามารถในการแข่งขันซึ่งปรากฏจากคะแนนเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงาน มีความมั่นคงต่อเจตคติซึ่งมีความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงออกถึงเจตคติสู่ความสำเร็จ และเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬา

Lu; & Gill. (มานะ ตระกูลกิตติไพศาล. 2547: 38; อ้างอิง Lu; & Gill. 1996) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักกีฬาระดับนักเรียนในประเทศไต้หวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจถึงเหตุผลที่นักกีฬาระดับนักเรียนในประเทศไต้หวันเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาระดับนักเรียน อายุตั้งแต่ 15-25 ปี จำนวน 542 คน โดยใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถามแรงจูงใจ ผลการวิจัย พบว่า เหตุผลสำคัญที่สุดที่นักกีฬาระดับนักเรียนในประเทศไต้หวันเข้าร่วม

แข่งขันกีฬา คือ ความสนุก ความชอบในกีฬา การสร้างความกดดันให้กับตนเอง และมีเหตุผลอื่น รองลงมา คือ ปัญหาทางสุขภาพ ร่างวัล ทุนการศึกษา โอกาสในการเรียนและการทำงาน เหตุผลอื่นที่สำรวจและวิเคราะห์ออกมา คือ ความแตกต่างขั้นพื้นฐานของนักกีฬาในเรื่องของเพศ อายุ ทักษะ พื้นฐาน การให้ความสำคัญในการเข้าร่วมการแข่งขัน ผลการเปรียบเทียบเรื่องของเพศและอายุ พบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงแตกต่างกัน โดยนักกีฬาชายมีแรงจูงใจภายในมากกว่า นักกีฬาหญิง และ นักกีฬาที่มีอายุเกิน 23 ปี มีแรงจูงใจภายในมากกว่านักกีฬาที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

Wang J.; & Wiese-Bjornstal D.M. (1996) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจของเยาวชนด้านกีฬา ในสาธารณรัฐประชาชนจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชน อายุระหว่าง 7-17 ปี จำนวน 465 คน แบ่งเป็น เพศชาย 261 คน เพศหญิง 204 คน เป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาจำนวน 208 คน และเป็นนักเรียนโรงเรียนทั่วไป 257 คน โดยใช้แบบสอบถามของกิลล์ (Gill) คือ PMI (The Participation Motivation Inventory) ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วย การพัฒนาด้านทักษะ ความสนุกสนานในการแข่งขัน ความตื่นเต้น การมีส่วนร่วมในทีม สมรรถภาพทางกาย การทุ่มเท แรงกระตุ้นทางสังคม การผูกมิตร และรางวัลกับความสำเร็จ และได้วิเคราะห์เพิ่มเติมอีก 2 แบบ คือ การประกอบอาชีพในอนาคตและ อิทธิพลของครอบครัว ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในทีม สมรรถภาพทางกาย การทุ่มเท และการผูกมิตร มีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง ส่วนปัจจัยด้านการพัฒนาทักษะการแข่งขัน การมีส่วนร่วมในทีม การทุ่มเทแรงกระตุ้นทางสังคม อิทธิพลของครอบครัว และรางวัลกับความสำเร็จมีความสัมพันธ์กัน และมีความแตกต่างกันระหว่างนักเรียนโรงเรียนกีฬา กับนักเรียนโรงเรียนทั่วไป

งานวิจัยในประเทศ

มานะ ตระกูลกิตติไพศาล (2547: 58) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่น กีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง รวมทั้งนักกีฬาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรองของ โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 120 คน จากการศึกษา พบว่า นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและ เยาวชนหญิง มีลักษณะแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เมื่อแยกวิเคราะห์ลักษณะแรงจูงใจ เป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น ความรู้แจ้ง ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน และเกณฑ์มาตรฐาน พบว่า นักกีฬากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายใน มากกว่าภายนอก และเมื่อนำข้อมูลมาเปรียบเทียบหาค่าความแตกต่างแบบ Effect Size ที่เป็นค่า โดยรวม พบว่า นักกีฬาเยาวชนชายและหญิงมีค่าความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อย แต่เมื่อวิเคราะห์แยกเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีความแตกต่างกันอยู่ ในระดับน้อย ยกเว้นด้านความท้าทายที่มีความแตกต่างกันอยู่ในระดับปานกลาง และด้านความรู้แจ้ง พบว่า มีความแตกต่างกันอยู่ในระดับมาก โดยนักกีฬาเยาวชนชายมีค่าเฉลี่ยมากกว่านักกีฬาเยาวชนหญิง

ในส่วนของผู้เล่นตัวจริงและตัวสำรอง พบว่า ทั้งโดยรวมและรายด้านมีความแตกต่างกันอยู่ในระดับน้อย

ศรันย์ สุวรรณษา (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จำนวน 86 คน เป็นนักกีฬาชาย 38 คน นักกีฬาหญิง 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) จากการศึกษา พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 ด้านแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ นักกีฬายิมนาสติกที่เพศต่างกัน พบว่า มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายในแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เปรียบเทียบนักกีฬายิมนาสติกที่มีอายุต่างกัน พบว่า มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬายิมนาสติก ด้านแรงจูงใจภายใน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัญเกียรติ บุญมี (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา 17 วิทยาเขต จำนวน 370 คน ชาย 274 คน หญิง 96 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น .92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) พบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนในรายด้าน พบว่า ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ และด้านเกียรติยศ ชื่อเสียงและสังคม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านรายได้และผลประโยชน์ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ส่วนแรงจูงใจของนักกีฬาแยกตามเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ และด้านเกียรติยศชื่อเสียงและสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านรายได้และผลประโยชน์มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจของนักกีฬาแยกตามภาค พบว่า ภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้าน

กีรติยศชื่อเสียงและสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนภาคกลางและภาคใต้ มีแรงจูงใจด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านร่างกายและจิตใจ และด้านกีรติยศชื่อเสียงและสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านรายได้และผลประโยชน์มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 จังหวัดชัยภูมิ ตามตัวแปรเพศไม่แตกต่างกัน การเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ ตามตัวแปรภาค พบว่า แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์แตกต่างกับภาคกลาง

ยุทธการ ขาววรรณ (2553: บทคัดย่อ) ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายในประเทศไทย จำนวน 82 คน เพนหญิง 43 คน ชาย 39 คน อายุระหว่าง 12-50 ปี เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 ณ จังหวัดตรัง ระหว่างวันที่ 9-19 กันยายน 2552 พบว่าความคิดเห็นที่ระดับมาก ประกอบด้วยความคิดเห็น 1) ดานความสนใจและความเชื่อ 2) ดานสุขภาพ 3) ดานบุคคลที่เกี่ยวข้อง 4) ดานกีรติยศชื่อเสียง 5) ดานความก้าวหน้าในอนาคตของนักกีฬาเรือพาย ส่วนความคิดเห็นด้านรายได้และผลประโยชน์ในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง แรงจูงใจในระดับมาก คือ นักกีฬามีความเชื่อว่าการเล่นเรือพายทำให้ร่างกายแข็งแรงอดทนเพิ่มขึ้นและทำให้มีสมรรถภาพทางกายดีขึ้น นอกจากนี้จะเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียง ได้รับเหรียญรางวัลและได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมในสังคม และการศึกษา หน้าที่การงานในอนาคต ในด้านความแตกต่างระหว่างความคิดเห็นของเพศหญิงและชาย มีประเด็นที่เพศชายมีแรงจูงใจระดับปานกลาง ในด้านรายได้และผลประโยชน์ด้านกีรติยศชื่อเสียง และชื่อเสียง ดานความก้าวหน้าในอนาคตของนักกีฬาของนักกีฬาเรือพาย ทั้งนี้จะเป็นเหตุที่เพศชายมีความเชื่อมั่นในตนเอง ในด้านความสามารถและการพัฒนาตนเองได้ทำให้ไม่กังวลในเรื่องความมั่นคงในอนาคตของตนเอง ไม่ได้ให้ความสำคัญยึดติดกับลาภยศชื่อเสียง ต่างจากเพศหญิงที่ตามพฤติกรรมปกติทั่วไป ที่ให้ความสำคัญในด้านความมั่นคงของชีวิตและครอบครัวในการครองตนในสังคมไทย นอกจากนี้ นักกีฬาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และมัธยมศึกษาในการเลือกเล่นกีฬาเรือพายเป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้นักกีฬามีโอกาสได้รับทุนการศึกษา และเป็นช่องทางในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น เมื่อสำเร็จการศึกษาก็จะสามารถประกอบอาชีพได้

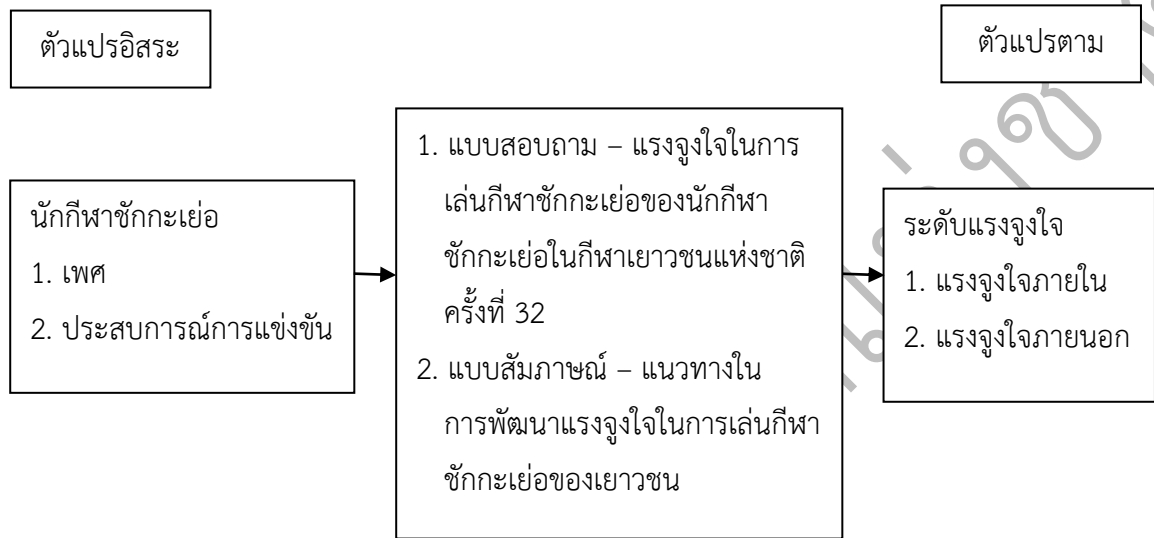
ประเวศ สันติภาพ (2553: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553 ในด้านแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 ทั้งหมด 12 ทีมๆ ละ 12 คน รวม 144 คน พบว่า แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิง โดยรวมมีแรงจูงใจภายในระดับมาก และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์การเล่นรักบี้ฟุตบอล

น้อยกว่า 2 ปี โดยรวมมีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมากที่สุด และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก และนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่มีประสบการณ์เล่นมากกว่า 2 ปีขึ้นไป โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก และมีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมากที่สุด

ประวีณ สุทธิสง่า (2553: บทคัดย่อ) ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอล ของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬาซอฟท์บอล รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี จำนวน 103 คน นักกีฬาชาย 68 คน นักกีฬาหญิง 35 คน พบว่า แรงจูงใจ ในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬาชายอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ด้านแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก แรงจูงใจในการเลือก เล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา ซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 ระหว่างนักกีฬาซอฟท์บอล ที่มีประสบการณ์การเล่นน้อยกว่า 1 ปีและนักกีฬาซอฟท์บอลที่มีประสบการณ์การเล่นมากกว่า 1 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลไม่แตกต่างกัน

ธิติพงษ์ สุขดี; มงกุฎ มูลสิริธรรม; และ ธนุ เพ็งแก่นแท้ (2555: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและ เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชายที่ฝึกกีฬาเซปักตะกร้อ จำนวน 145 คน พบว่า นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านแรงจูงใจภายใน ประสบการณ์การเล่นต่ำกว่า 1 ปี ประสบการณ์การเล่น ระหว่าง 1-2 ปี และประสบการณ์การเล่นมากกว่า 2 ปี อยู่ในระดับมาก ด้านแรงจูงใจภายนอก ประสบการณ์การเล่นต่ำกว่า 1 ปี ประสบการณ์การเล่นระหว่าง 1-2 ปี และประสบการณ์การเล่น มากกว่า 2 ปี อยู่ในระดับมาก เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 ตามตัวแปร ประสบการณ์การเล่นเซปักตะกร้อ พบว่า แตกต่างกันทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ที่มีประสบการณ์ การเล่นต่ำกว่า 1 ปี กับประสบการณ์การเล่นระหว่าง 1-2 ปี และประสบการณ์การเล่นมากกว่า 2 ปี มีความแตกต่างกันทางด้านแรงจูงใจภายใน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 40 ที่มีประสบการณ์การเล่นต่ำกว่า 1 ปี กับประสบการณ์การเล่นมากกว่า 2 ปี มีความแตกต่างกันทางด้านแรงจูงใจภายนอก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 40 ที่มีประสบการณ์การเล่นต่ำกว่า 1 ปี กับประสบการณ์การเล่นมากกว่า 2 ปี มีความแตกต่างกันทางด้านแรงจูงใจโดยรวม

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 2.20 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาชกกระเเอย่ที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เป็นนักกีฬาชกกระเเอย่ตัวแทนระดับภาค 5 ภาค ดังนี้ ภาค 1 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม หญิง 2 ทีม ภาค 2 ประกอบด้วย ทีมชาย 3 ทีม ทีมหญิง 3 ทีม ภาค 3 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม ทีมหญิง 2 ทีม ภาค 4 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม ทีมหญิง 2 ทีม ภาค 5 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม ทีมหญิง 2 ทีม รวมทั้งสิ้น 22 ทีม จำแนกเป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 107 คน และนักกีฬาชาย จำนวน 107 ทีม รวม 214 คน เนื่องจากประชากรมีจำนวนจำกัดจึงใช้ประชากรทั้งหมดในการวิจัย

ตาราง 3.1 แสดงจำนวนประชากร

ภาค	เพศ		รวม
	หญิง	ชาย	
1	20	20	40
2	28	19	47
3	20	19	39
4	19	19	38
5	20	20	40
รวม	107	107	214

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากรรณกรรม งานวิจัยเอกสารต่างๆ และได้ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เป็นแบบสอบถาม 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจ 2 ด้าน

2.1 ด้านแรงจูงใจภายใน

2.2 ด้านแรงจูงใจภายนอก

แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

การให้คะแนนแบบสอบถามนั้นมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ระดับแรงจูงใจมากที่สุด

มาก หมายถึง ระดับแรงจูงใจมาก

ปานกลาง หมายถึง ระดับแรงจูงใจปานกลาง

น้อย หมายถึง ระดับแรงจูงใจน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ระดับแรงจูงใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaires) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเพิ่มเติมนอกเหนือจากคำถามที่ปรากฏในตอนี่ 2

แบบสอบถามเชิงคุณภาพ

เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของเยาวชน

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า

1. รรณกรรม ตำรา เอกสาร วารสาร ข้อมูลในเว็บไซต์ที่เชื่อถือได้ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจต่างๆ ประวัติและข้อมูลกีฬาซ้กเกะเย่ ประวัติกีฬาเยาวชนแห่งชาติและข้อมูลจำนวนนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 และศึกษางานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา นำมาประมวลข้อมูลกำหนดกรอบแนวคิดให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ของการศึกษาวิจัย แล้วจึงร่างแบบสอบถาม

2. สร้างแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเยอของนักกีฬาซ้กเกเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

3. นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำ

4. ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม

4.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity)

4.1.1 ร่างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับแรงจูงใจ ให้ครอบคลุมนิยามศัพท์ที่กำหนดไว้ ได้ข้อคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในจำนวน 30 ข้อ และข้อคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจภายนอก จำนวน 30 ข้อ นำร่างแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบถูกต้องของข้อคำถามแต่ละข้อ ตรวจสอบความชัดเจนและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดำเนินการแก้ไข ปรับปรุง ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำแบบสอบถามเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) รายนามผู้เชี่ยวชาญมีดังนี้

- 1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพัชริน เขมรัตน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา
- 2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงศภักดิ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา
- 3) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นัยนา บุพพวงษ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา
- 4) ดร.รวิภาส กล้าทวี ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาซ้กเกเยอ
- 5) นายกฤษฎา พัฒนทรัพย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาซ้กเกเยอ

ผู้เชี่ยวชาญดำเนินการพิจารณา ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความสอดคล้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยพิจารณาจากดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ระหว่างข้อคำถามกับแรงจูงใจในการเล่นซ้กเกเยอ โดยกำหนดคะแนน ดังนี้

+1 หมายถึง ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับแรงจูงใจในการเล่นซ้กเกเยอ

0 หมายถึง ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับแรงจูงใจในการเล่นซ้กเกเยอ

-1 หมายถึง ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับแรงจูงใจในการเล่นซ้กเกเยอ

ซึ่งผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามต้องไม่ต่ำกว่า .50 (กรมวิชาการ. 2545: 65)

สูตรในการคำนวณ

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์

R คือ คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

จากผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามที่ต่ำกว่า .50 ผู้วิจัยทำการคัดออก และเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป นำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม ร่างแบบสอบถาม ดังตัวอย่าง

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในตารางแล้วพิจารณาแรงจูงใจที่ทำให้ท่านเล่นกีฬาชักกะเย่อ อยู่ในระดับใด

ในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ขอให้ท่าน ทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน

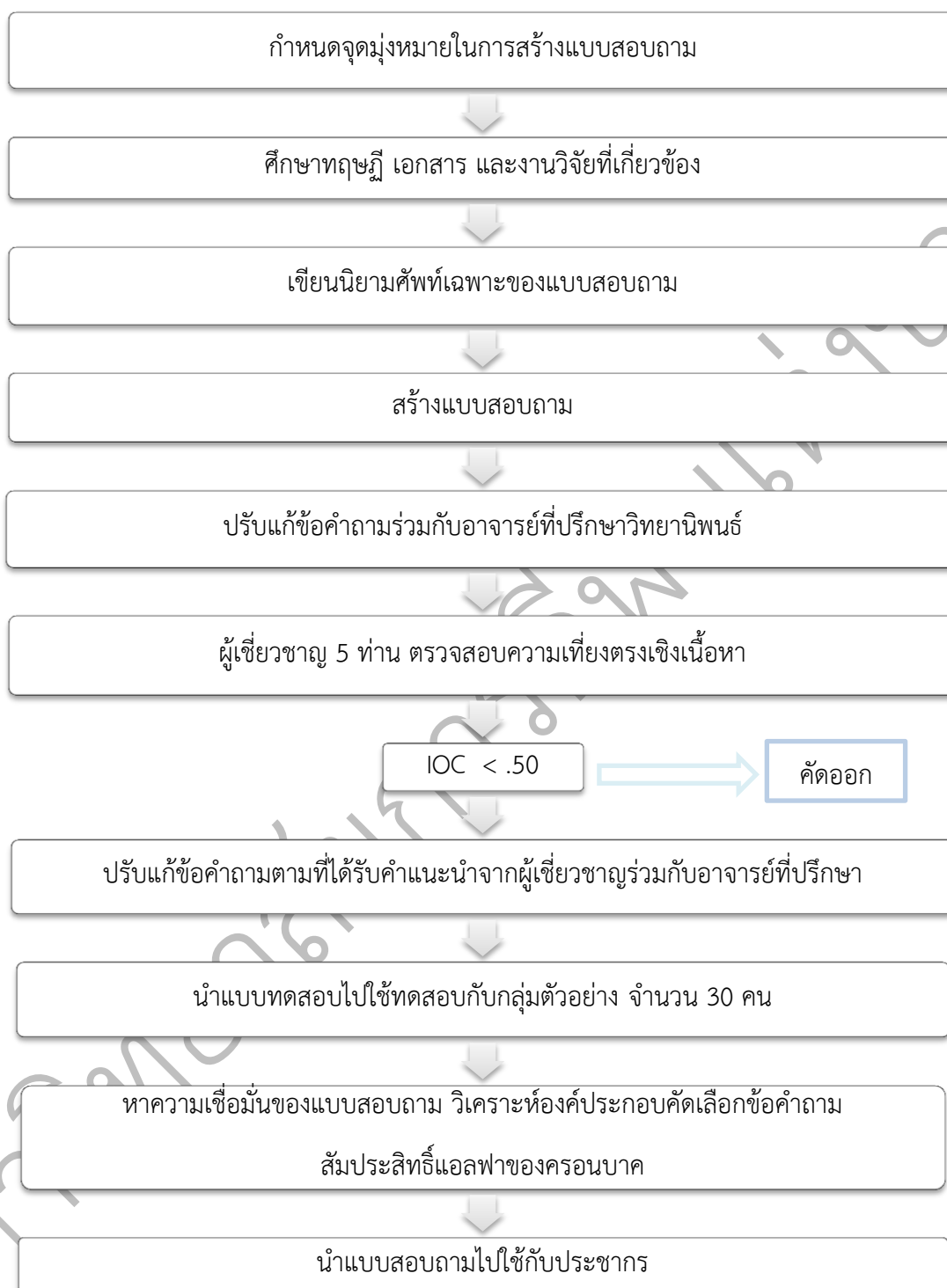
ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. ข้าพเจ้าชอบกีฬาชักกะเย่อ			\checkmark		

ข้อนี้แสดงถึง ท่านมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อ เพราะชอบกีฬาชักกะเย่อ อยู่ในระดับมาก นำร่างแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

4.2 นำร่างแบบสอบถามที่ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและผ่านการตรวจสอบความถูกต้องจากอาจารย์ที่ปรึกษา ไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อในรอบคัดเลือกระดับภาค จำนวน 30 คน แล้วนำแบบสอบถามดังกล่าวมาทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Method) (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2548: 101) โดยใช้เกณฑ์พิจารณาค่าความเชื่อมั่น ตั้งแต่ .65 ขึ้นไป เมื่อนำแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ทั้งฉบับ มาทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น ด้วยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าเท่ากับ .94

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

ภาพ 3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ที่สร้างขึ้น เก็บข้อมูลจากนักกีฬาชกมวยที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 โดยดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้วิจัยขอหนังสือจากรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขตสุพรรณบุรี ถึงประธานชมรมกีฬาจังหวัด จำนวน 15 จังหวัด และนายกสมาคมกีฬาชกมวยแห่งประเทศไทย เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร

1.2 ผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตพร้อมแบบสอบถาม แจกแก่คณะฝ่ายจัดการแข่งขัน และผู้จัดการทีม เพื่อขอความอนุเคราะห์ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในช่วงระยะเวลาของการจัดการแข่งขัน วันที่ 9-19 มีนาคม 2559

1.3 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง จำนวน 214 ฉบับ นิตวัน เวลาและสถานที่ที่จะรับคืนแบบสอบถาม

1.4 ดำเนินการติดตาม เก็บรวบรวมและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามด้วยตนเอง ได้รับแบบสอบถามคืนกลับมา จำนวน 204 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.32 ของแบบสอบถามที่แจกไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

- นำแบบสอบถามที่รวบรวมได้ มานับและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม
- วิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบสำรวจรายการ (Check List) โดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Analysis) ใช้ความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้ในการพรรณนาลักษณะของข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม
- วิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับแรงจูงใจมากที่สุด	เท่ากับ 5 คะแนน
ระดับแรงจูงใจมาก	เท่ากับ 4 คะแนน
ระดับแรงจูงใจปานกลาง	เท่ากับ 3 คะแนน
ระดับที่แรงจูงใจน้อย	เท่ากับ 2 คะแนน
ระดับแรงจูงใจน้อยที่สุด	เท่ากับ 1 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับการวัดแรงจูงใจ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2550: 69) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50–5.00 หมายถึง มีแรงจูงใจในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50–4.49 หมายถึง มีแรงจูงใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50–3.49 หมายถึง มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50–2.49 หมายถึง มีแรงจูงใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00–1.49 หมายถึง มีแรงจูงใจในระดับน้อยที่สุด

4. วิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่างๆ ของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaires) โดยพรรณนาเป็นความเรียง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

5.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบสำรวจรายการ ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Analysis) ความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปแบบตาราง เพื่อใช้ในการพรรณนาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามประกอบความเรียง

5.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำมาหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) เปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาหญิงและนักกีฬาชาย โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าที่ (t-test Independent) และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 3 กลุ่ม คือ ประสบการณ์ ครั้งที่ 1 ประสบการณ์ 2–3 ครั้ง และประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2550: 243-257) เมื่อพบความแตกต่างกึ่งนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) การเลือกใช้วิธีของเชฟเฟ เนื่องจากจำนวนประชากรในแต่ละกลุ่มมีจำนวนไม่เท่ากัน (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2548: 101)

5.3 นำข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มาสังเคราะห์ จัดหมวดหมู่ และลำดับของคำตอบ ตัดข้อมูลที่มีความซับซ้อนกันออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้อง แต่คงความหมายเดิม นำมาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

5.4 นำผลการสัมภาษณ์ แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มาสังเคราะห์ เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้อง คงไว้ซึ่งประโยชน์สำคัญ นำเสนอในรูปแบบความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนประชากร
μ	แทน	ค่าเฉลี่ย
σ	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-test Independent)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of square)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (probability)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ตรวจนับจำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงหาความถี่ และคาร์ยอลละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
- นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเย่ของนักกีฬาซ้กกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายในและด้านแรงจูงใจภายนอก นำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) นำมาแปลความหมายเป็นระดับแรงจูงใจ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
- เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเย่ของนักกีฬาซ้กกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ระหว่างนักกีฬาหญิงกับนักกีฬาชาย โดยทดสอบค่าที (t-test)
- เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเย่ของนักกีฬาซ้กกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ของนักกีฬาซ้กกะเย่ที่มีประสบการณ์การแข่งขันต่างกัน จำนวน 3 กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างกันที่นัยสำคัญ

ทางสถิติที่ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe)

5. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 3 เหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มาสังเคราะห์จัดหมวดหมู่ และลำดับคำตอบตัดขอมูลที่มีความซับซ้อนกันออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้องแต่คงความหมายเดิม นำมาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

6. นำผลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาชักกะเย่อเยาวชน มาสังเคราะห์ เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้อง คงไว้ซึ่งประโยคสำคัญ นำเสนอในรูปแบบความเรียง

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 4.1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	107	52.45
ชาย	97	47.55
รวม	204	100.00
ประสบการณ์การแข่งขัน		
ประสบการณ์ครั้งที่ 1	99	48.53
ประสบการณ์ 2-3 ครั้ง	79	38.72
ประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป	26	12.75
รวม	204	100.00

จากตาราง 4.1 แสดงว่า ประชากรจำนวนทั้งหมด 204 คน เป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 52.45 และนักกีฬาชาย จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 47.55 เป็นนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 48.53 ประสบการณ์ 2-3 ครั้ง จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 38.72 และประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 12.75

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

ตาราง 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายใน และด้านแรงจูงใจภายนอก

แรงจูงใจ	μ	σ	ระดับ
ด้านแรงจูงใจภายใน	4.27	.435	มาก
ด้านแรงจูงใจภายนอก	3.83	.650	มาก
รวม	4.05	.478	มาก

จากตาราง 4.2 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 โดยรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .478 ($\mu = 4.05, \sigma = .478$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .435 ($\mu = 4.27, \sigma = .435$) ด้านแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .650 ($\mu = 3.83, \sigma = .650$)

ตาราง 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. กีฬาซีกกะเย่อกับกีฬาที่เล่นสนุก เชียร์สนุก	4.23	.657	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวของทีมกีฬาซีกกะเย่อก	4.34	.657	มาก
3. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาซีกกะเย่อก	4.33	.641	มาก
4. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซีกกะเย่อก	4.50	.600	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีมซีกกะเย่อก	4.36	.691	มาก
6. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาซีกกะเย่อกจะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต	4.37	.747	มาก
7. กีฬาซีกกะเย่อกเป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ	4.30	.745	มาก
8. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.12	.773	มาก
9. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซีกกะเย่อก	4.42	.657	มาก
10. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา	4.08	.793	มาก
11. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน	4.37	.664	มาก
12. ข้าพเจ้าสนใจฝึกซีกกะเย่อกกับทีมที่มีผลกำลังเหนือกว่า	4.20	.732	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่อกเพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.30	.676	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่อกเพราะต้องการออกกำลังกาย	4.27	.730	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่อกเพราะต้องการคลายความเครียด	4.02	.794	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่อกเพราะต้องการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.21	.754	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่อกเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง	4.40	.640	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่อกเพราะต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต	4.19	.868	มาก
รวม	4.27	.435	มาก

จากตาราง 4.3 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายในโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .435 ($\mu = 4.27, \sigma = .435$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซีกกะเย่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .600 ($\mu = 4.50, \sigma = .600$) แรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซีกกะเย่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .657 ($\mu = 4.42, \sigma = .657$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .640 ($\mu = 4.40, \sigma = .640$) ส่วนแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพราะต้องการคลายความเครียด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .794 ($\mu = 4.02, \sigma = .794$)

ตาราง 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเป็นทีมชาติ	4.01	.985	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเป็นแชมป์โลก	3.92	1.091	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อจะได้ท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ	3.86	.916	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ	4.07	.797	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการทำงาน	3.97	.751	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ	4.00	.910	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีสถานที่และอุปกรณ์ การฝึกซ้อมที่สะดวกสบาย	3.74	.967	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้ชุดกีฬา ชุดวอร์ม	3.65	1.102	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการเหรียญรางวัลและ ของที่ระลึก	3.99	.918	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเงินเบี่ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม และแข่งขัน	3.59	1.104	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้รับทุนการศึกษา	3.71	1.018	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีสวัสดิการและสิทธิพิเศษ	3.80	.928	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะรับรู้ข่าวสาร ข้อมูลจาก เว็บไซต์ เฟสบุ๊ค ไลน์	3.60	1.062	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะทราบว่ามีหน่วยงาน องค์กร สมาคมที่สนับสนุนและส่งเสริมกีฬาชักกะเย่อ	3.81	.996	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้เข้าสังคมใหม่	3.91	.905	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีโอกาสได้พบเจอ นักกีฬาต่างชาติ	3.88	1.055	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะทราบข่าวประเทศไทย เป็นแชมป์โลก อันดับ 3	3.60	1.201	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีโอกาสก้าวหน้าและ ประสบความสำเร็จ	4.03	.992	มาก
รวม	3.83	.650	มาก

จากตาราง 4.4 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเยอของนักกีฬาซีกกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายนอกโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .650 ($\mu = 3.83, \sigma = .650$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .797 ($\mu = 4.07, \sigma = .797$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะมีโอกาสดำเนินการและประสบความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .992 ($\mu = 4.03, \sigma = .992$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อเป็นทีมชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .985 ($\mu = 4.01, \sigma = .985$) ส่วนแรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อเงินเบียดเบียนในการฝึกซ้อมและแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.104 ($\mu = 3.59, \sigma = 1.104$)

ตาราง 4.5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระหว่างนักกีฬาหญิงและนักกีฬาชาย

แรงจูงใจ	หญิง (N=107)		ชาย (N=97)		t	p
	μ	σ	μ	σ		
	ด้านแรงจูงใจภายใน	4.25	.448	4.29		
ด้านแรงจูงใจภายนอก	3.88	.559	3.78	.737	1.104	.003*
รวม	4.07	.432	4.04	.525	.475	.019*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4.5 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเยอของนักกีฬาซ้กกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 โดยรวมของนักกีฬาหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .432 ($\mu = 4.07, \sigma = .432$) และแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเยอของนักกีฬาซ้กกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 โดยรวมของนักกีฬาชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .525 ($\mu = 4.04, \sigma = .525$) พบว่า ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาหญิงกับนักกีฬาชายไม่แตกต่างกัน ด้านแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาหญิงกับนักกีฬาชาย พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาหญิง

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาที่เล่นสนุก เขียวสนุก	4.22	.677	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวของทีมกีฬาชักกะเย่อ	4.37	.622	มาก
3. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาชักกะเย่อ	4.36	.650	มาก
4. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาชักกะเย่อ	4.55	.570	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีมชักกะเย่อ	4.36	.717	มาก
6. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาชักกะเย่อจะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต	4.34	.776	มาก
7. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ	4.22	.805	มาก
8. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.07	.761	มาก
9. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาชักกะเย่อ	4.38	.682	มาก
10. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา	4.10	.726	มาก
11. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน	4.35	.674	มาก
12. ข้าพเจ้าสนใจฝึกชักกะเย่อกับทีมที่มีผลกำลังเหนือกว่า	4.18	.799	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.23	.708	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการออกกำลังกาย	4.17	.771	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการคลายความเครียด	3.96	.800	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.15	.799	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง	4.38	.654	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต	4.26	.744	มาก
รวม	4.25	.448	มาก

จากตาราง 4.6 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเยอของนักกีฬาซ้กกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาหญิงโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .448 ($\mu = 4.25, \sigma = .448$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายในของนักกีฬาหญิงที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กกะเยอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .570 ($\mu = 4.55, \sigma = .570$) และแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .654 ($\mu = 4.38, \sigma = .654$) และข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซ้กกะเยอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .682 ($\mu = 4.38, \sigma = .654$) ส่วนแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการคลายความเครียด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .800 ($\mu = 3.96, \sigma = .800$)

ตาราง 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาชาย

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. กีฬาซ้กกะเยอเป็นกีฬาที่เล่นสนุก เขียร์สนุก	4.23	.637	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวของทีมกีฬาซ้กกะเยอ	4.30	.695	มาก
3. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาซ้กกะเยอ	4.30	.632	มาก
4. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กกะเยอ	4.45	.629	มาก
5. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีมซ้กกะเยอ	4.36	.664	มาก
6. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาซ้กกะเยอจะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต	4.40	.717	มาก
7. กีฬาซ้กกะเยอเป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ	4.38	.668	มาก
8. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.16	.786	มาก
9. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซ้กกะเยอ	4.45	.629	มาก
10. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา	4.06	.864	มาก
11. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน	4.39	.654	มาก
12. ข้าพเจ้าสนใจฝึกซ้กกะเยอกับทีมที่มีผลกำลังเหนือกว่า	4.23	.654	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.37	.634	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการออกกำลังกาย	4.38	.668	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการคลายความเครียด	4.08	.786	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.27	.700	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง	4.42	.626	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเยอเพราะต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต	4.10	.984	มาก
รวม	4.29	.423	มาก

จากตาราง 4.7 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเย่ของนักกีฬาซ้กกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาชายโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .423 ($\mu = 4.29, \sigma = .423$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายในของนักกีฬาชายที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กกะเย่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .629 ($\mu = 4.45, \sigma = .629$) ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซ้กกะเย่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .629 ($\mu = 4.45, \sigma = .629$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเย่เพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .626 ($\mu = 4.42, \sigma = .626$) ส่วนแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .864 ($\mu = 4.06, \sigma = .864$)

ตาราง 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาหญิง

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพื่อเป็นทีมชาติ	4.14	.863	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพื่อเป็นแชมป์โลก	4.01	.937	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพื่อจะได้ท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ	3.97	.829	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ	4.16	.754	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพื่อโอกาสในการทำงาน	4.00	.714	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ	4.07	.773	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะมีสถานที่และอุปกรณ์ การฝึกซ้อมที่สะดวกสบาย	3.83	.863	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะได้ชุดกีฬา ชุดวอร์ม	3.74	.935	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะต้องการเหรียญรางวัลและ ของที่ระลึก	4.09	.795	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพื่อเงินเบี่ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม และแข่งขัน	3.62	.987	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะได้รับทุนการศึกษา	3.67	.929	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะมีสวัสดิการและสิทธิพิเศษ	3.74	.925	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะรับรู้ข่าวสาร ข้อมูลจาก เว็บไซต์ เฟสบุ๊ค ไลน์	3.65	.922	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะทราบว่า มีหน่วยงาน องค์กร สมาคมที่สนับสนุนและส่งเสริมกีฬาซักรักเกอร์	3.86	.895	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะได้เข้าสังคมใหม่	3.91	.830	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะมีโอกาสได้พบเจอ นักกีฬาต่างชาติ	3.97	.976	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะทราบข่าวประเทศไทย เป็นแชมป์โลก อันดับ 3	3.52	1.216	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซักรักเกอร์เพราะมีโอกาสก้าวหน้าและ ประสบความสำเร็จ	4.02	.971	มาก
รวม	3.88	.559	มาก

จากตาราง 4.8 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาหญิงโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .559 ($\mu = 3.88, \sigma = .559$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาหญิงที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .754 ($\mu = 4.16, \sigma = .754$) ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพื่อเป็นทีมชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .863 ($\mu = 4.14, \sigma = .863$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพราะต้องการเหรียญรางวัลและของที่ระลึก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .795 ($\mu = 4.09, \sigma = .795$) ส่วนแรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพราะทราบข่าวประเทศไทยเป็นแชมป์โลก อันดับ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.216 ($\mu = 3.52, \sigma = 1.216$)

ตาราง 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาชาย

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพื่อเป็นทีมชาติ	3.88	1.092	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพื่อเป็นแชมป์โลก	3.81	1.236	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพื่อจะได้ท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ	3.74	.992	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ	3.97	.835	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพื่อโอกาสในการทำงาน	3.89	.789	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.92	1.038	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะมีสถานที่และอุปกรณ์ การฝึกซ้อมที่สะดวกสบาย	3.63	1.064	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะได้ชุดกีฬา ชุดวอร์ม	3.55	1.258	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะต้องการเหรียญรางวัลและ ของที่ระลึก	3.87	1.027	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพื่อเงินเบี่ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม และแข่งขัน	3.57	1.224	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะได้รับทุนการศึกษา	3.74	1.111	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะมีสวัสดิการและสิทธิพิเศษ	3.87	.931	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะรับรู้ข่าวสาร ข้อมูลจาก เว็บไซต์ เฟสบุ๊ค ไลน์	3.55	1.199	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะทราบว่ามีหน่วยงาน องค์กร สมาคมที่สนับสนุนและส่งเสริมกีฬาซั๊กกะเย่	3.75	1.100	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะได้เข้าสังคมใหม่	3.92	.986	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะมีโอกาสได้พบเจอ นักกีฬาต่างชาติ	3.77	1.132	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะทราบข่าวประเทศไทย เป็นแชมป์โลก อันดับ 3	3.69	1.185	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซั๊กกะเย่เพราะมีโอกาสก้าวหน้าและ ประสบความสำเร็จ	4.04	1.020	มาก
รวม	3.78	.737	มาก

จากตาราง 4.9 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเยอของนักกีฬาซีกกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาชายโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .737 ($\mu = 3.78, \sigma = .737$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาชายที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะมีโอกาสก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.020 ($\mu = 4.04, \sigma = 1.020$) ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .835 ($\mu = 3.97, \sigma = .835$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะได้เข้าสังคมใหม่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .986 ($\mu = 3.92, \sigma = .986$) ส่วนแรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะได้ชุดกีฬา ชุดวอร์ม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.258 ($\mu = 3.55, \sigma = 1.258$)

ตาราง 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน

ด้าน	ครั้งที่ 1 (N=99)		2-3 ครั้ง (N=79)		4 ครั้งขึ้นไป (N=26)	
	μ	σ	μ	σ	μ	σ
แรงจูงใจภายใน	4.24	.444	4.25	.439	4.47	.341
แรงจูงใจภายนอก	3.81	.716	3.89	.602	3.75	.528
รวมทุกด้าน	4.03	.523	4.07	.459	4.11	.340

จากตาราง 4.10 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอของนักกีฬาซีกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 ด้านแรงจูงใจโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .523 ($\mu = 4.03$, $\sigma = .523$) นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง ด้านแรงจูงใจโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .459 ($\mu = 4.07$, $\sigma = .459$) และนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป ด้านแรงจูงใจโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .340 ($\mu = 4.11$, $\sigma = .340$)

ตาราง 4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขันครั้งที่ 1

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. กีฬาซ้กกะเย่เป็นกีฬาที่เล่นสนุก เขียร์สนุก	4.25	.578	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งเดียวของทีมกีฬาซ้กกะเย่	4.33	.589	มาก
3. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาซ้กกะเย่	4.19	.665	มาก
4. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กกะเย่	4.41	.606	มาก
5. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีมซ้กกะเย่	4.31	.680	มาก
6. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาซ้กกะเย่จะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต	4.32	.767	มาก
7. กีฬาซ้กกะเย่เป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ	4.33	.714	มาก
8. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.06	.767	มาก
9. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซ้กกะเย่	4.39	.652	มาก
10. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา	4.06	.712	มาก
11. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน	4.29	.704	มาก
12. ข้าพเจ้าสนใจฝึกซ้กกะเย่กับทีมที่มีผละกำลังเหนือกว่า	4.11	.754	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเย่เพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.31	.649	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเย่เพราะต้องการออกกำลังกาย	4.19	.724	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเย่เพราะต้องการคลายความเครียด	4.04	.807	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเย่เพราะต้องการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.28	.729	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเย่เพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง	4.34	.688	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กกะเย่เพราะต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต	4.13	.986	มาก
รวม	4.24	.444	มาก

จากตาราง 4.11 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 ด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .444 ($\mu = 4.24$, $\sigma = .444$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายในของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซีกกะเย่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .606 ($\mu = 4.41$, $\sigma = .606$) ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซีกกะเย่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .652 ($\mu = 4.39$, $\sigma = .652$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .688 ($\mu = 4.34$, $\sigma = .688$) ส่วนแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเย่เพราะต้องการคลายความเครียด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .807 ($\mu = 4.04$, $\sigma = .807$)

ตาราง 4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาที่เล่นสนุก เขียวสนุก	4.11	.734	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวของทีมกีฬาชักกะเย่อ	4.29	.719	มาก
3. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาชักกะเย่อ	4.42	.612	มาก
4. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาชักกะเย่อ	4.54	.595	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีมชักกะเย่อ	4.35	.734	มาก
6. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาชักกะเย่อจะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต	4.39	.741	มาก
7. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ	4.23	.784	มาก
8. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.06	.790	มาก
9. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาชักกะเย่อ	4.39	.687	มาก
10. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา	4.05	.918	มาก
11. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน	4.39	.629	มาก
12. ข้าพเจ้าสนใจฝึกชักกะเย่อกับทีมที่มีผลกำลังเหนือกว่า	4.23	.715	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.23	.697	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการออกกำลังกาย	4.27	.711	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการคลายความเครียด	3.97	.733	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.09	.788	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง	4.38	.584	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต	4.16	.758	มาก
รวม	4.25	.439	มาก

จากตาราง 4.12 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเยอของนักกีฬาซ้กเกเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง ด้านแรงจูงใจภายในโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .439 ($\mu = 4.25, \sigma = .439$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายในของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้งอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กเกเยอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .595 ($\mu = 4.54, \sigma = .595$) และแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาซ้กเกเยอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .612 ($\mu = 4.42, \sigma = .612$) ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .629 ($\mu = 4.39, \sigma = .629$) ส่วนแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะต้องการคลายความเครียด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .733 ($\mu = 3.97, \sigma = .733$)

ตาราง 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์ การแข่งขัน 4 ครั้งที่ผ่านมา

ข้อความถาม	μ	σ	ระดับ
1. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาที่เล่นสนุก เขียวสนุก	4.46	.647	มาก
2. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวของทีมกีฬาชักกะเย่อ	4.50	.707	มาก
3. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาชักกะเย่อ	4.62	.496	มากที่สุด
4. ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาชักกะเย่อ	4.73	.533	มากที่สุด
5. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีมชักกะเย่อ	4.54	.582	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาชักกะเย่อจะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต	4.46	.706	มาก
7. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ	4.38	.752	มาก
8. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ	4.50	.648	มาก
9. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาชักกะเย่อ	4.58	.578	มาก
10. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา	4.27	.667	มาก
11. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน	4.58	.578	มาก
12. ข้าพเจ้าสนใจฝึกชักกะเย่อกับทีมที่มีผลกำลังเหนือกว่า	4.46	.647	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.46	.706	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการออกกำลังกาย	4.58	.758	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการคลายความเครียด	4.08	.935	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.27	.724	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง	4.69	.549	มากที่สุด
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต	4.46	.647	มาก
รวม	4.47	.341	มาก

จากตาราง 4.13 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเยอของนักกีฬาซ้กเกเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป ด้านแรงจูงใจภายในโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .341 ($\mu = 4.47, \sigma = .341$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายในของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป ที่อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กเกเยอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .533 ($\mu = 4.73, \sigma = .533$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .549 ($\mu = 4.69, \sigma = .549$) และข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาซ้กเกเยอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .496 ($\mu = 4.62, \sigma = .496$) ส่วนแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะต้องการคลายความเครียด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .935 ($\mu = 4.08, \sigma = .935$)

ตาราง 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์
การแข่งขันครั้งที่ 1

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเป็นทีมชาติ	3.83	1.088	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเป็นแชมป์โลก	3.74	1.166	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อจะได้ท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ	3.86	.979	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ	4.05	.838	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการทำงาน	3.89	.794	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ	3.94	1.067	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีสถานที่และอุปกรณ์ การฝึกซ้อมที่สะดวกสบาย	3.62	1.066	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้ชุดกีฬา ชุดวอร์ม	3.69	1.184	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการเหรียญรางวัลและ ของที่ระลึก	3.84	.987	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเงินเบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม และแข่งขัน	3.68	1.177	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้รับทุนการศึกษา	3.55	.993	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีสวัสดิการและสิทธิพิเศษ	3.83	.948	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะรับรู้ข่าวสาร ข้อมูลจาก เว็บไซต์ เฟสบุ๊ก ไลน์	3.74	1.046	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะทราบว่า มีหน่วยงาน องค์กร สมาคมที่สนับสนุนและส่งเสริมกีฬาชักกะเย่อ	3.86	.948	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้เข้าสู่ชมใหม่	4.02	.892	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีโอกาสได้พบเจอ นักกีฬาต่างชาติ	3.91	1.079	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะทราบข่าวประเทศไทย เป็นแชมป์โลก อันดับ 3	3.62	1.149	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีโอกาสก้าวหน้าและ ประสบความสำเร็จ	4.06	1.018	มาก
รวม	3.81	.716	มาก

จากตาราง 4.14 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ของนักกีฬาซ้กเกะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 ด้านแรงจูงใจภายนอกโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .716 ($\mu = 3.81, \sigma = .716$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 ที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกะเย่เพราะมีโอกาสก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.018 ($\mu = 4.06, \sigma = 1.018$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกะเย่เพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .838 ($\mu = 4.05, \sigma = .838$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกะเย่เพราะได้เข้าสังคมใหม่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .892 ($\mu = 4.02, \sigma = .892$) ส่วนแรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกะเย่เพราะได้รับทุนการศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .933 ($\mu = 3.55, \sigma = .933$)

ตาราง 4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อเป็นทีมชาติ	4.09	.819	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อเป็นแชมป์โลก	4.00	.987	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อจะได้ท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ	3.90	.841	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ	4.09	.788	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อโอกาสในการทำงาน	4.00	.716	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ	4.00	.751	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะมีสถานที่และอุปกรณ์การฝึกซ้อมที่สะดวกสบาย	3.84	.791	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะได้ชูดกีฬา ชูดอรัม	3.68	.913	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะต้องการเหรียญรางวัลและของที่ระลึก	4.10	.794	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพื่อเงินเบี่ยเลี้ยงในการฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.57	1.009	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะได้รับการศึกษา	3.96	.953	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะมีสวัสดิการและสิทธิพิเศษ	3.81	.863	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะรับรู้ข่าวสาร ข้อมูลจากเว็บไซต์ เฟสบุ๊ค ไลน์	3.63	1.040	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะทราบว่า มีหน่วยงานองค์กร สมาคมที่สนับสนุนและส่งเสริมกีฬาซีกกะเยอ	3.87	.939	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะได้เข้าสังคมใหม่	3.86	.888	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะมีโอกาสได้พบเจอนักกีฬาต่างชาติ	3.80	1.018	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะทราบข่าวประเทศไทยเป็นแชมป์โลก อันดับ 3	3.85	1.051	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกกะเยอเพราะมีโอกาสก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ	4.06	.911	มาก
รวม	3.89	.602	มาก

จากตาราง 4.15 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอของนักกีฬาซีกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง ด้านแรงจูงใจภายนอกโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .602 ($\mu = 3.89, \sigma = .602$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง ที่อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการเหรียญรางวัลและของที่ระลึก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .794 ($\mu = 4.10, \sigma = .794$) ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .788 ($\mu = 4.09, \sigma = .788$) ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อเป็นทีมชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .819 ($\mu = 4.09, \sigma = .819$) ส่วนแรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อเงินเบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อมและแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.009 ($\mu = 3.57, \sigma = 1.009$)

ตาราง 4.16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามประสบการณ์
การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป

ข้อความ	μ	σ	ระดับ
1. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเป็นทีมชาติ	4.50	.860	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเป็นแชมป์โลก	4.35	.977	มาก
3. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อจะได้ท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ	3.77	.908	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ	4.08	.688	มาก
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการทำงาน	4.00	.693	มาก
6. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ	4.23	.652	มาก
7. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีสถานที่และอุปกรณ์ การฝึกซ้อมที่สะดวกสบาย	3.88	1.033	มาก
8. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้ชุกกีฬา ชุดวอร์ม	3.38	1.299	มาก
9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการเหรียญรางวัล และของที่ระลึก	4.19	.939	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเงินเบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม และแข่งขัน	3.35	1.093	มาก
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้รับการศึกษา	3.54	1.174	มาก
12. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีสวัสดิการและสิทธิพิเศษ	3.65	1.056	มาก
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะรับรู้ข่าวสาร ข้อมูลจาก เว็บไซต์ เฟสบุ๊ค ไลน์	3.00	1.020	มาก
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะทราบว่า มีหน่วยงาน องค์กร สมาคมที่สนับสนุนและส่งเสริมกีฬาชักกะเย่อ	3.42	1.270	มาก
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้เข้าสู่ชมใหม่	3.65	.977	มาก
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีโอกาสได้พบเจอ นักกีฬาต่างชาติ	4.00	1.095	มาก
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะทราบข่าวประเทศไทย เป็นแชมป์โลก อันดับ 3	2.81	1.497	มาก
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีโอกาสก้าวหน้าและ ประสบความสำเร็จ	3.81	1.132	มาก
รวม	3.75	.528	มาก

จากตาราง 4.16 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอของนักกีฬาซีกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป ด้านแรงจูงใจภายนอกโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .528 ($\mu = 3.75, \sigma = .528$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า แรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไปที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อเป็นทีมชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .860 ($\mu = 4.50, \sigma = .860$) แรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อเป็นแชมป์โลก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .977 ($\mu = 4.35, \sigma = .977$) และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .652 ($\mu = 4.23, \sigma = .652$) ส่วนแรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะทราบข่าวประเทศไทยเป็นแชมป์โลก อันดับ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.497 ($\mu = 2.81, \sigma = 1.497$)

ตาราง 4.17 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเคเย่อ จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน

ด้าน	แหล่งความ					
	แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
แรงจูงใจภายใน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.210	.605	3.255	.041*
	ภายในกลุ่ม	201	37.361	.186		
	รวม	203	38.571			
แรงจูงใจภายนอก	ระหว่างกลุ่ม	2	.477	.239	.561	.572
	ภายในกลุ่ม	201	85.516	.425		
	รวม	203	85.993			
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	.191	.096	.416	.660
	ภายในกลุ่ม	201	46.218	.230		
	รวม	203	46.410			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4.17 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเคเย่อของนักกีฬาซ้กเคเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 นักกีฬาซ้กเคเย่อที่มีประสบการณ์การแข่งขันแตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างน้อย 1 คู่ ส่วนด้านแรงจูงใจภายนอกไม่แตกต่างกัน

ตาราง 4.18 เปรียบเทียบแรงจูงใจ ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน เป็นรายคู่

แรงจูงใจภายใน	ครั้งที่ 1	2-3 ครั้ง	4 ครั้งขึ้นไป
ครั้งที่ 1	-	-	-
2-3 ครั้ง	.987	-	-
4 ครั้งขึ้นไป	.049*	.073	-

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4.18 พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กะเยอของนักกีฬาซ้กะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 กับนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 เหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอของนักกีฬาซีกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มีแรงจูงใจอื่นดังนี้ 1) ต้องการหาประสบการณ์ 2) ได้พบเพื่อนใหม่ 3) ชอบความสนุก 4) มีรุ่นพี่เป็นตัวอย่างที่ดี 5) อยากลองเล่นกีฬาซีกะเยอ 6) ต้องการให้ผู้ฝึกสอนและพ่อ แม่ภูมิใจ 7) ต้องการฝึกความรับผิดชอบ 8) เพื่อนชักชวนมาเล่น 9) ต้องการพัฒนาตนเองไปเล่นในรุ่นอายุที่สูงขึ้น

แบบสัมภาษณ์ แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอของเยาวชน

แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจ หมายถึง วิธีการที่สามารถปฏิบัติได้ เป็นการส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอของเยาวชน

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่สมาคม ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน โดยสรุป พบว่า กิจกรรมและโครงการที่พัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาซีกะเยอเยาวชนในปัจจุบันมีดังนี้ 1) กิจกรรมที่ดูแลน้อง โดยการให้นักกีฬาซีกะเยอรุ่นพี่ดูแลนักกีฬาซีกะเยอรุ่นน้อง 2) โครงการจัดทำสื่อสามารถเชิญเกียรติตินักกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน 3) กิจกรรมจัดการเรียนการสอนกีฬาซีกะเยอในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา 4) กิจกรรมจัดการเรียนการสอนวิชากีฬาซีกะเยอ เป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 5) กิจกรรมอบรมหลักสูตรผู้ตัดสินกีฬาซีกะเยอระดับต่างๆ 6) กิจกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาซีกะเยอสากลในกีฬาภายในโรงเรียน 7) กิจกรรมจัดการแข่งขันกีฬาซีกะเยอ (ที่บ้านผสมสากล) ร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล 8) กิจกรรมอบรมความรู้กีฬาซีกะเยอให้กับเยาวชนในพื้นที่จังหวัดกระบี่ 9) กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพทางกายให้กับนักกีฬาซีกะเยอ 10) กิจกรรมอบรมหลักสูตรผู้ฝึกสอนกีฬาซีกะเยอระดับต่างๆ 11) กิจกรรมอบรมความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาที่เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอน 12) วิจัยและพัฒนากีฬาซีกะเยอโดยใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬา 13) กิจกรรมการป้องกันและดูแลการบาดเจ็บของนักกีฬาซีกะเยอ 14) กิจกรรมศึกษาดูงาน แลกเปลี่ยนความรู้ด้านกีฬาซีกะเยอกับต่างประเทศ 15) การเปลี่ยนชื่อกีฬาซีกะเยอเป็นกีฬาTug of War 16) กิจกรรมการประชาสัมพันธ์การแข่งขันกีฬาซีกะเยอทางโทรทัศน์ 17) การประชาสัมพันธ์ข่าวสารกีฬาซีกะเยอผ่านเว็บไซต์ เฟสบุ๊ค และไลน์ 18) จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์เชิญเกียรติตินักกีฬาซีกะเยอที่ทำชื่อเสียงให้ประเทศไทย 19) ผลักดันกีฬาซีกะเยอเข้าสู่กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย 20) ผลักดันกีฬาซีกะเยอเข้าสู่รายการแข่งขันต่างๆ 21) กิจกรรมเล่นได้ให้ทุน จัดหาทุนการศึกษาให้กับนักกีฬาซีกะเยอ 22) กิจกรรมจัดหางบประมาณจัดซื้ออุปกรณ์การแข่งขันเพื่ออำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม 23) กิจกรรมมอบรางวัลพิเศษแก่นักกีฬาซีกะเยอ เช่นเงินรางวัล หรือการนำเที่ยว 24) โครงการความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาในวิจัยและพัฒนา

บรรณานุกรม

- กรมพลศึกษา. (2556). **จิตวิทยาการกีฬา**. กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กรมวิชาการ. (2545). **เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กฤษณา พุ่มพิน. (2554). **แรงจูงใจของบุคลากรกีฬาตะกร้อที่เข้าร่วมการแข่งขันตะกร้ออาชีพ**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2558ก). **ระบบตรวจสอบรายชื่อนักกีฬาและเจ้าหน้าที่**. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2559, จาก <http://reg.sat.or.th/youth32/frmGnrlReport01.asp?>
- _____. (2558ข). **ระเบียบการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32**. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2559, จาก <http://reg.sat.or.th/youth32/frmGnrlReport01.asp?>
- _____. (2558ค). **รายงานการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 31 จังหวัดจันทบุรี 2558**. กรุงเทพฯ: การกีฬาแห่งประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2558, จาก <http://library.satc.or.th>.
- กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2550). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: ฐานบัณฑิต.
- กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32. (2558). **เกี่ยวกับเรา**. สืบค้นเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2558, จาก <http://suphanburigames.com>.
- กัญเกียรติ บุญมี. (2552). **แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสถาบันการพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 33 ประจำปี พ.ศ. 2551 ณ จังหวัดชัยภูมิ**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ข่าวสด. (2558). **สกีพิเศษ "ชักกะเย่อ" จากกีฬาบ้านๆ สู่กีฬาแห่งชาติ**. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2558, จาก http://www.khaosod.co.th/view_newsonline.php?newsid=1450177579.
- ฉัตรกมล สิงห์น้อย. (2547). **แรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาระดับเยาวชนและระดับสโมสร**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา). คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. (2548). **การใช้SPSSเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล**. พิมพ์ครั้งที่ 5. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ซัชชัย โกมารทัต. (2549). **กีฬาพื้นเมืองไทย ภาคเหนือ**. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). **หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถวิล เกื้อกุลวงศ์. (2528). **การจูงใจเพื่อผลงาน**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปกรวิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- ธราวุฒิ บุญช่วยเหลือ. (2556). **แรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกเล่นสโมสรวีชั้น 1 ของนักกีฬาฟุตบอล**. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยเกริก.
- ธิติพงษ์ สุขดี; มงกุฎ มูลสิธรรม; และ ธนู เพ็ญแก่นแท้. (2555, ธันวาคม). **แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555**. วารสารคณะพลศึกษา. 15(ฉบับพิเศษ): 88. สืบค้นเมื่อ 16 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://ejournals.swu.ac.th/index.php/pe/article/viewFile/3282/3322>.
- ธีรวุฒิ พรหมจรรย์. (2554). **แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสีสามัคคี ครั้งที่ 37**. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นริส สิงห์วังษา, นายกสมาคมกีฬาชกเย่อแห่งประเทศไทย. (2557, 15 พฤศจิกายน). **คำกล่าวรายงานแนวหน้า**. (2557). ชกเย่อไทยน้องใหม่ได้สร้างชื่อ สหรัฐอเมริกาเชิญไปแข่งขัน. สืบค้นเมื่อ 16 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://www.naewna.com/sport/110236>.
- ประวีณ สุทธิสง่า. (2553). **แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปีในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552**. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเวศ สันติภาพ. (2553). **แรงจูงใจในการเลือกกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 พ.ศ. 2553**. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2532). **ชกเย่อ**. สืบค้นเมื่อ 2 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://www.saranukromthai.or.th/Ebook/BOOK13>.
- พีระพงศ์ บุญศิริ. (2535). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ครุสภา.
- มานะ ตระกูลกิตติไพศาล. (2547). **แรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนระดับมัธยมศึกษา**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มุกดา ศรียงค์. (2540). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ยุทธการ ขาววรรณ. (2552). **แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายในประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รวีภาว กล้าทวี. (ม.ป.ป.). **กติกากการแข่งขันกีฬาชกกระเเย่ระดับทวีปเอเชีย.** (เอกสารประกอบการอบรม). กรุงเทพฯ: สมาคมกีฬาชกกระเเย่แห่งประเทศไทย.
- รวีภาส กล้าทวี, ประธานสหพันธ์ชกกระเเย่ทวีปเอเชีย. (2558, 15 ธันวาคม). **สัมภาษณ์.**
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา.** นครศรีธรรมราช: งานส่งเสริมการผลิตตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ศรัณย์ สุวรรณษา. (2552). **แรงจูงใจในการเล่นยิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทุไทย. (2542). **จิตวิทยาการศึกษา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมาคมกีฬาชกกระเเย่แห่งประเทศไทย. (2558). **เกี่ยวกับเรา.** สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2558, จาก <http://www.twta-thailand.com/twta/index.html>.
- สรายุธ รักภู. (2554). **แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 39.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา.** ชลบุรี: สำนักพิมพ์ชลบุรีการพิมพ์.
- สุจินดา สุวรรณ. (2552). **แรงจูงใจในการออกกำลังกายแบบแอโรบิคด้านซซ์ของผู้ร่วมกิจกรรมแอโรบิคการกีฬาแห่งประเทศไทย.** สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2544). **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย. (2528). **รายงานการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 1 จังหวัดนครราชสีมา 2528.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ประยูรวงศ์. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2558, จาก <http://library.satc.or.th/view/23#page/11>.
- อนุชิตร์ แท้สูงเนิน. (2550). **ปัจจัยในการตัดสินใจในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การวิจัยการศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อารี พันธุ์มณี. (2542). **จิตวิทยาการเรียนการสอน.** กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.

- Asian Tug of War Federation. (2013). **Rules Manual**. Retrieved November 30, 2015. From <http://www.atwf.asia/members/members.htm>.
- Cronbach, Lee J. (1970). **Essentials of Psychological Testing**. 3rd ed. New York: Harper & Row.
- Deci, Edward L; & Ryan, Richard M. (1985). **Intrinsic motivation and self-determination in human behavior**. New York: Plenum Press.
- Frederick, Christina M. (1991). **An Investigation of The Relationships Among Participation Motives Level of Physical Activity**. Dissertation Abstracts. Ph.D.: The University of Rochester.
- Jennifer, Andress M. (2005). **A Comparison of intrinsic Motivation Scores for Two Groups of Pre-Adolescent athletes**. Dissertation Abstracts. M.Sc.: Lakehead University.
- Krejcie, Robert V; & Morgan, Daryle W. (1970). Determining sample size for research activities. **Educational and Psychological Measurement**. 30(3): 608-610.
- Maslow, Abraham H. (1970). **Motivation and Personality**. 2nd ed. New York: Harper & Row.
- Muelver. (2012). **Tug-of-War History**. Retrieved November 20, 2015. From <http://www.usatowa.com/history>.
- Thaifolkspport. (2553). กีฬาพื้นเมืองไทยช่วงฟื้นฟูและพัฒนา. สืบค้นเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2558, จาก <https://thaifolkspport.wordpress.com/category/>.
- The Tug of War Association. (n.d.). **Tug of War in The Olympics**. Retrieved November 30, 2015. From <http://www.tugofwar.co.uk/3078/index.html>.
- Tug of War International Federation. (n.d.). **History**. Retrieved November 30, 2015. From <http://www.tugofwar-twif.org/>.
- United States Amateur Tug of War Association. (2012). **History**. Retrieved November 30, 2015. From <http://www.usatowa.com/history.html>.
- Wang J.; & Wiese-Bjornstal D.M. (1996). The relationship of school type and Gender to motives for sport participation among youth in the People's Republic of China. **International Journal of Sport Psychology**. 28: 13-24. Retrieved November 30, 2015. From <https://experts.umn.edu/en/publications/the-relationship-of-school-type-and-gender-to-motives-for-sport-p>.

White, Martha Lillian. (1990). **A Study of Elite Collegiate Women athletes: Psychological Characteristics and Motivation in Sport.** Dissertation Abstracts. Phd.: University of Georgia.

White, Sally A; & Zellner, Scott R. (1996). **The Relationship Between Goal Orientation, Beliefs About the Causes of Sport Success, and Trait Anxiety Among High School, Intercollegiate, and Recreational Sport Participants.** Human Kinetics Publishers, Inc. Retrieved November 30, 2015. From <http://fitnessforlife.org/AcuCustom/Sitename/Documents/DocumentItem/10783.pdf>.

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายนามผู้เชี่ยวชาญ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพัชริน เขมรัตน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา
คณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภักดิ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นัยนา บุพพวงษ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
4. ดร.รวิภาส กล่ำทวี ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาชกกระเเย่
ประธานสหพันธ์กีฬาชกกระเเย่แห่งประเทศไทย
กรรมการ สมาคมกีฬาชกกระเเย่แห่งประเทศไทย
5. นายกฤษฎา พัฒนทรัพย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาชกกระเเย่
เจ้าหน้าที่, วิทยากร, ผู้ตัดสิน
สมาคมกีฬาชกกระเเย่แห่งประเทศไทย

ที่ กก ๐๕๑๙/๒๓๓

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ๗๒๐๐๐

๒ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพัชริน เขมรัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกษมา สุขุมาลจันทร์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคเย่ของนักกีฬาซัคเคเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ ๓๒” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพียว เนตรประชา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาเขตสุพรรณบุรีพิจารณาเห็นว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ ที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นักศึกษาผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมชาย ประเสริฐศรี)

รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขตสุพรรณบุรี

คณะศึกษาศาสตร์

โทร. ๐-๓๕๕๔-๕๗๔๔-๕ ต่อ ๑๐๘

โทรสาร ๐-๓๕๕๕-๕๒๖๓

ที่ กก ๐๕๑๗/๒๒๕

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ๗๒๐๐๐

๑ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุธนะ ติงศภักดิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกษมา สุขุมาลจันทร์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชกกระเเย่ของนักกีฬาชกกระเเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ ๓๒” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพชร เนตรประชา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาเขตสุพรรณบุรีพิจารณาเห็นว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ ที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นักศึกษาผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมชาย ประเสริฐศรี)

รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขตสุพรรณบุรี

คณะศึกษาศาสตร์

โทร. ๐-๓๕๕๕-๕๗๕๕-๕ ต่อ ๑๐๘

โทรสาร ๐-๓๕๕๕-๕๒๖๓

ที่ กก ๐๕๑๙/๒๗๖

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ๗๒๐๐๐

๖๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์นัยนา บุพพวงษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกษมา สุขุมาลจันทร์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจในการเล่นซีกกะเย่ของนักกีฬาซีกกะเย่ในกีฬา
เยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๒” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพียว เนตรประชา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาเขตสุพรรณบุรีพิจารณาเห็นว่าท่าน เป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ ที่เกี่ยวข้องกับการ
ทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นักศึกษาผู้วิจัยจะได้ประสานงาน
ในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมชาย ประเสริฐศรี)

รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขตสุพรรณบุรี

คณะศึกษาศาสตร์

โทร. ๐-๓๕๕๕-๕๗๔๔-๕ ต่อ ๑๐๘

โทรสาร ๐-๓๕๕๕-๕๖๖๓

ที่ กก ๐๕๑๙/๑๗๗

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ๗๒๐๐๐

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นายวิภาส กล่ำทวี

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกษมา สุขุมาลจันทร์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชกกระเเย่ของนักกีฬาชกกระเเย่
ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๒” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพชร เนตรประชา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้ วิทยาเขตสุพรรณบุรีพิจารณาเห็นว่าท่าน เป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์
ที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นักศึกษา
ผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมชาย ประเสริฐศรี)

รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขตสุพรรณบุรี

คณะศึกษาศาสตร์

โทร. ๐-๓๕๕๔-๕๗๔๔-๕ ต่อ ๑๐๘

โทรสาร ๐-๓๕๕๕-๕๒๖๓

ที่ กก ๐๕๑๙/๑๗๘

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ๗๒๐๐๐

๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นายกฤษฎา พัฒนทรัพย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางกษมา สุขุมาลจันทร์ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
อยู่ในระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซิกกะเยอของนักกีฬาซิกกะเยอ
ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๒” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพียว เนตรประชา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้ วิทยาเขตสุพรรณบุรีพิจารณาเห็นว่าท่าน เป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์
ที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นักศึกษา
ผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมชาย ประเสริฐศรี)

รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขตสุพรรณบุรี

คณะศึกษาศาสตร์

โทร. ๐-๓๕๕๕-๕๗๕๕-๕ ต่อ ๑๐๘

โทรสาร ๐-๓๕๕๕-๕๒๖๓

ภาคผนวก ข

- แบบสอบถามความพึงพอใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของ
นักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเย่ของนักกีฬาซ้กเกเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

- ❖ แบบสอบถามฉบับนี้ใช้เพื่องานวิจัยประกอบการศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี
- ❖ เพื่อประโยชน์ต่องานด้านการศึกษา สำหรับนักศึกษาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ขอได้โปรดตอบแบบสอบถามทุกข้อ เพราะคำตอบของท่านมีค่าอย่างยิ่งสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้
- ❖ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่สละเวลาในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้

นางกษมา สุขุมาลจันทร์

ที่อยู่ บ้านเลขที่ 1/3 หมู่ที่ 4 ถนนมาลัยแมน ตำบลรั้วใหญ่

อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี 72000

โทรศัพท์ 085-152-8803

สถานที่ทำงาน ฝ่ายแผนและพัฒนา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี

โทรศัพท์ 035-545-7444 ต่อ 125

e-mail : kasama_suk@hotmail.com

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นเครื่องมือสำหรับการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคเย่ของนักกีฬาซัคเคเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาให้สามารถเล่นกีฬาซัคเคเย่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หากท่านให้ข้อมูลหรือความคิดเห็นในการตอบแบบสอบถามที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงแล้วย่อมเกิดประโยชน์แท้จริงต่อการศึกษาในครั้งนี้ คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่ของท่านแต่ประการใด

แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคเย่ของนักกีฬาซัคเคเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคเย่

2. ในการตอบแบบสอบถาม ขอให้ท่านผู้ตอบแบบสอบถามกรุณาตอบตามความคิดเห็นที่เป็นจริงและพิจารณาข้อความแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคเย่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความสำคัญเพียงช่องใดช่องหนึ่งและขอความกรุณาตอบข้อความให้ครบทุกข้อ

3. กรณีที่ท่านไม่ต้องการให้ความร่วมมือหรือต้องการหยุดตอบแบบสอบถามไม่ว่าด้วยสาเหตุใดก็ตามท่านสามารถหยุดการตอบแบบสอบถามและจะไม่มีผลกระทบต่อท่านตามมาแต่อย่างใดทั้งสิ้น นอกจากนี้ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามนี้ทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ อีกทั้งข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลายในอีก 1 ปีข้างหน้านับจากวันทำวิจัย ข้อมูลในการวิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ ซึ่งจะแสดงในภาพรวมและอาจจะถูกตีพิมพ์ในวารสารทางการศึกษาและนำเสนอในการประชุมทางวิชาการ

4. การที่ท่านตอบและส่งกลับแบบสอบถามนี้ เป็นการแสดงว่าท่านอนุญาตให้ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลตามที่ระบุในข้างต้น ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ ในความร่วมมือของท่าน หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ โปรดติดต่อกับข้าพเจ้าตามที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ด้านหลังแบบสอบถามนี้

ความหมายที่ใช้ในการวิจัย

1. **แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคเย่** หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นหรือสาเหตุที่ทำให้นักกีฬาซัคเคเย่มีพฤติกรรมการเล่นซัคเคเย่และแข่งขัน โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ตนกำหนดไว้ ทั้งนี้จำแนกแรงจูงใจ 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นแรงผลักดันหรือสาเหตุที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของนักกีฬาโดยไม่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม หรือบุคคลรวมถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง ได้แก่ เจตคติ ความสนใจ ความต้องการ ส่วนแรงจูงใจภายนอก เป็นสิ่งจูงใจหรือสาเหตุที่กระตุ้นให้นักกีฬาซัคเคเย่เกิดการวางแผน กำหนดทิศทาง และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่สิ่งนั้นๆ อันได้แก่ เป้าหมาย การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า สิ่งล่อใจ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ
 - 1.1 () หญิง
 - 1.2 () ชาย
2. อายุ
 - 2.1 () ต่ำกว่า 15 ปี
 - 2.2 () 15 ปี
 - 2.3 () 16 ปี
 - 2.4 () 17 ปี
3. ประสบการณ์ในการร่วมแข่งขันกีฬาชกกระเเย่ระดับชาติ, ระดับนานาชาติ
 - 3.1 () ประสบการณ์ครั้งที่ 1
 - 3.2 () ประสบการณ์ 2-3 ครั้ง
 - 3.3 () ประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป
4. น้ำหนักตัว
 - 4.1 () ต่ำกว่า 50 กิโลกรัม
 - 4.2 () 50-59 กิโลกรัม
 - 4.3 () 60-69 กิโลกรัม
 - 4.4 () 70-79 กิโลกรัม
 - 4.5 () 80-89 กิโลกรัม
 - 4.6 () 90 กิโลกรัมขึ้นไป
5. ระดับการศึกษา
 - 5.1 () มัธยมศึกษาตอนต้น
 - 5.2 () มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
 - 5.3 () ปวส./อนุปริญญา
 - 5.4 () ปริญญาตรี
 - 5.5 () อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอของนักกีฬาซีกะเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในตารางแล้วพิจารณาแรงจูงใจที่ทำให้ท่านเล่นกีฬาซีกะเยออยู่ในระดับใด

ในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. ข้าพเจ้าชอบกีฬาซีกะเยอ		✓			

ข้อนี้แสดงถึง ท่านมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอ เพราะชอบกีฬาซีกะเยอ อยู่ในระดับมาก

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกะเยอ

ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. กีฬาซีกะเยอเป็นกีฬาที่เล่นสนุก เขียวสนุก					
2. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งในเดียวของทีมกีฬาซีกะเยอ					
3. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาซีกะเยอ					
4. ข้าพเจ้ามีเชื่อมั่นและความศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซีกะเยอ					
5. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีมซีกะเยอ					
6. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาซีกะเยอจะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต					
7. กีฬาซีกะเยอเป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ					
8. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ					
9. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซีกะเยอ					
10. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา					
11. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการสอนของผู้ฝึกสอน					
12. ข้าพเจ้าสนใจฝึกซีกะเยอกับทีมที่มีพลังกำลังเหนือกว่า					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์					
14. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการออกกำลังกาย					
15. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการคลายความเครียด					
16. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการพัฒนาบุคลิกภาพ					
17. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง					
18. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อเป็นทีมชาติ					
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อเป็นแชมป์โลก					
3. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อจะได้ท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ					
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ					
5. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อโอกาสในการทำงาน					
6. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อจะได้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ					
7. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะมีสถานที่และอุปกรณ์การฝึกซ้อมที่สะดวกสบาย					
8. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะได้ชุดกีฬา ชุดวอร์ม					
9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะต้องการเหรียญรางวัลและของที่ระลึก					
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพื่อเงินเบี่ยเลี้ยงในการฝึกซ้อมและแข่งขัน					
11. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะได้รับทุนการศึกษา					
12. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะมีสวัสดิการและสิทธิพิเศษ					
13. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซีกะเยอเพราะรับรู้ข่าวสาร ข้อมูลจากเว็บไซต์ เฟสบุ๊ก ไลน์					

แบบสัมภาษณ์

แนวทางในพัฒนาแรงจูงใจ หมายถึง วิธีการที่สามารถปฏิบัติได้ และส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของเยาวชน

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ชุดนี้ เป็นมีทั้งหมด 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์แนวทางในพัฒนาแรงจูงใจ

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับ การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในภาพรวม เพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะไม่มีผลกระทบต่อแบบสอบถามท่าน จึงขอความกรุณาตอบคำถามตามความคิดเห็นที่แท้จริงของท่าน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษารั้งนี้ และผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านไว้ ณ ที่นี้

นางกษมา สุขุมาลจันทร์

นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง สถานภาพของผู้ถูกสัมภาษณ์

1. เพศ.....
2. อายุ.....
3. สถานภาพ

ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์แนวทางในพัฒนาแรงจูงใจ

1. ท่านสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนอย่างไร

.....

.....

2. กิจกรรมหรือโครงการที่ท่านดำเนินการอยู่ ซึ่งสามารถพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาชักกะเย่อเยาวชน

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เป็นแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจให้กับนักกีฬาชักกะเย่อ

.....

.....

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ค

- หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC)

ชื่อเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเกอร์ของนักกีฬาซัคเกอร์ในกีฬาเยาวชน

แห่งชาติ ครั้งที่ 32

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **กีฬาซัคเกอร์** หมายถึง กีฬาที่มีผู้เล่น 2 ทีม ทำการแข่งขันตั้งเชือกที่มีสัญลักษณ์ตรงกลางให้เข้าไปในเขตแดนของตน ในการวิจัยครั้งนี้เป็นกีฬาซัคเกอร์สากล

2. **นักกีฬาซัคเกอร์** หมายถึง ผู้เล่นกีฬาซัคเกอร์ที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ที่สมาคมกีฬาซัคเกอร์แห่งประเทศไทยให้การรับรองการแข่งขัน ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาซัคเกอร์ระดับเยาวชน อายุไม่เกิน 18 ปี

3. **แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเกอร์** หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นหรือสาเหตุที่ทำให้นักกีฬาซัคเกอร์มีพฤติกรรมฝึกซ้อมและแข่งขัน โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ตนกำหนดไว้ ทั้งนี้จำแนกแรงจูงใจเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นแรงผลักดันหรือสาเหตุที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของนักกีฬาโดยไม่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม หรือบุคคลรวมถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง ได้แก่ เจตคติ ความสนใจ ความต้องการ ส่วนแรงจูงใจภายนอก เป็นสิ่งจูงใจหรือสาเหตุที่กระตุ้นให้นักกีฬาซัคเกอร์เกิดการวางแผน กำหนดทิศทางและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่สิ่งนั้นๆ อันได้แก่ เป้าหมาย การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า สิ่งล่อใจ

4. **แนวทางในพัฒนาแรงจูงใจ** หมายถึง วิธีการที่สามารถปฏิบัติได้ และส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเกอร์ของเยาวชน

แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

การศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเย่ของนักกีฬาซ้กเกเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
ครั้งที่ 32

คำชี้แจง : ให้ท่านผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเล่น
กีฬาซ้กเกเย่ของนักกีฬาซ้กเกเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

โดยใส่เครื่องหมาย (✓) ลงในช่องทางขวามือของรายการที่กำหนด ว่ามีความเหมาะสม
สอดคล้อง กับแรงจูงใจของนักกีฬาซ้กเกเย่ กำหนดไว้ใน

วัตถุประสงค์การวิจัยหรือไม่ พร้อมกับเขียนข้อเสนอแนะข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ในการ
นำไปปรับปรุงต่อไป โดยมีเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง ข้อความนั้นเหมาะสม สอดคล้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเย่ของ
นักกีฬาซ้กเกเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นเหมาะสม สอดคล้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเย่
ของนักกีฬาซ้กเกเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

-1 หมายถึง ข้อความนั้นไม่เหมาะสม สอดคล้องกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเย่ของ
นักกีฬาซ้กเกเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อ หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นหรือสาเหตุที่ทำให้ให้นักกีฬาชักกะเย่อมีพฤติกรรมฝึกซ้อมและแข่งขัน โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ตนกำหนดไว้

1. **แรงจูงใจภายใน** ซึ่งเป็นแรงผลักดันหรือสาเหตุที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของนักกีฬาโดยไม่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม หรือบุคลกรวมถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง ได้แก่ เจตคติ ความสนใจ ความต้องการของนักกีฬาชักกะเย่อ

พฤติกรรมบ่งชี้	ข้อความถาม	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
1. เจตคติ เป็นความรู้สึกดี	1. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาที่เล่นสนุก	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	2. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาที่สร้าง							
ทำให้สามารถ	ความสามัคคีในหมู่คณะ	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
อยู่กับสิ่งนั้นๆ	3. ข้าพเจ้าชอบความพร้อมเพรียง							
ได้ เช่น ความคิด	เป็นหนึ่งในเดียวของทีมนักกีฬาชักกะเย่อ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ในด้านดี	4. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ดีในการเล่น							
ความชอบ	ชักกะเย่อ	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
ความถนัด	5. ข้าพเจ้ามีความภูมิใจที่ได้เป็น							
ความเชื่อ	นักกีฬาชักกะเย่อ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ความพึงพอใจ	6. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าเล่นกีฬาชักกะเย่อ							
ความสุข	ได้ดีกว่ากีฬาประเภทอื่น	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
ความสนุก	7. ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองและเพื่อนร่วม							
ความรัก	ทีมมีความสำคัญเท่าเทียมกัน	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ความสามัคคี	8. ข้าพเจ้ามีเชื่อมั่นและความศรัทธา							
ความศรัทธา	ต่อผู้ฝึกสอน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ความภาคภูมิใจ	9. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะ							
ความมั่นใจ	มีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อนในทีม	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
	10. ข้าพเจ้าเชื่อว่ากีฬาชักกะเย่อ							
	จะบรรจุในกีฬาซีเกมส์ในอนาคต	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้

พฤติกรรมบ่งชี้	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
2. ความสนใจ กระตุ้นให้ นักกีฬา ชักกะเย่อ เกิดการเรียนรู้ ศึกษา ค้นหา สละเวลาเพื่อ สิ่งนั้นๆ	1. กีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาสากลที่น่าสนใจ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	2. ข้าพเจ้าศึกษาวิธีการฝึกซ้อม รูปแบบใหม่ของทีมต่างประเทศ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	3. ข้าพเจ้าเรียนรู้ทักษะการเล่น กลวิธีการแข่งขันแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	4. ข้าพเจ้าเรียนรู้กีฬาชักกะเย่อจาก ภาพยนตร์เรื่องสเต็ป แบล็ค หู กอรัรี่ (step back to glory)	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
	5. ข้าพเจ้าสนใจกลวิธีการแข่งขัน ของนักกีฬาชักกะเย่อต่างประเทศ	1	1	0	0	1	0.60	ใช้ได้
	6. ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬา ชักกะเย่อ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	7. ข้าพเจ้าสนใจการทดสอบ สมรรถภาพทางกายด้วยตาม หลักการวิทยาศาสตร์การกีฬา	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	8. ข้าพเจ้าให้ความสนใจต่อวิธีการ สอนของผู้ฝึกสอน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	9. ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับ กีฬาชักกะเย่ออยู่เสมอ	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
	10. ข้าพเจ้าสนใจฝึกชักกะเย่อกับ ทีมที่มีพลังกำลังเหนือกว่า	1	1	0	1	1	1.00	ใช้ได้

พฤติกรรมบ่งชี้	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
3. ความต้องการ เป็นภาวะที่ นักกีฬาขาด สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสิ่งนั้นอาจ มีความจำเป็น หรือไม่มีจำเป็น ต่อร่างกาย จิตใจ ของ นักกีฬาก็ได้ นักกีฬา ซึกกะเย่อ สามารถแสดง พฤติกรรมได้ โดยการ บอกเล่าถึง ความต้องการ นั้นๆ	1. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	2. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ ออกกำลังกาย	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	3. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ คลายความเครียด	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
	4. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ พัฒนาบุคลิกภาพ	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
	5. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ ให้ร่างกายแข็งแรง	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	6. ต้องการแสดงออกด้วยการเล่น กีฬาซึกกะเย่อ	1	1	0	0	0	0.40	ไม่ใช่
	7. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ เป็นที่สนใจต่อเพศตรงข้าม	-1	1	-1	0	0	0	ไม่ใช่
	8. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ ใช้พลังกำลัง	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	9. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ ชียชนะ	-1	1	0	1	1	0.40	ไม่ใช่
	10. เล่นกีฬาซึกกะเย่อเพราะต้องการ ประสบความสำเร็จในชีวิต	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้

แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่อ หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นหรือสาเหตุที่ทำให้นักกีฬาซ้กเกะเย่อมีพฤติกรรมฝึกซ้อมและแข่งขัน โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ตนกำหนดไว้

2. **แรงจูงใจภายนอก** เป็นสิ่งจูงใจหรือสาเหตุที่กระตุ้นให้นักกีฬาซ้กเกะเย่อเกิดการวางแผน กำหนดทิศทางและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่สิ่งนั้นๆ อันได้แก่ เป้าหมาย การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า และสิ่งล่อใจ

พฤติกรรมบ่งชี้	ข้อความถาม	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
1. เป้าหมาย หมายถึง	1. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อเป็นแชมป์โลก	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
บางสิ่งบางอย่างที่นักกีฬาต้องการจะ	2. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อเป็นทีมชาติ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
กระทำให้สำเร็จ	3. เพื่อปั้นแบบอย่างที่ดีแก่นักกีฬารุ่นหลังและแก่ผู้พบเห็น	1	1	1	1	0	0.80	ใช้ได้
อย่างมีทิศทางและการวางแผน	4. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อได้ไปต่างประเทศ	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
	5. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	6. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อโอกาสในการทำงาน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	7. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อเกียรติยศชื่อเสียง	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	8. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อต้องการเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาซ้กเกะเย่อ	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
	9. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อประสบความสำเร็จเหมือนรุ่นพี่	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
	10. เล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพื่อได้มีโอกาสท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้

พฤติกรรมบ่งชี้	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
2. สิ่งล่อใจ หมายถึง สิ่งของ สภาพแวดล้อม หรือบุคคล ที่จูงใจ สนับสนุนให้นักกีฬา ชักกะเย่อมี พฤติกรรม มุ่งเข้าหา สิ่งล่อใจนั้นๆ	1. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะมีสถานที่ และอุปกรณ์การฝึกซ้อมที่มีความพร้อม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	2. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้ ชูดแข่งขันกีฬา ชูดวอร์ม	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	3. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะต้องการ เหรียญรางวัล ของที่ระลึก	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	4. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเบียดเบียน ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	5. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้รับทุน การศึกษา	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
	6. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะได้รับ สวัสดิการและสิทธิพิเศษ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	7. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะชื่อเสียง ของทีมที่สังกัด	0	1	0	0	1	0.40	ไม่ใช่
	8. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะครู พลศึกษาต้องการให้เล่น	0	1	0	1	0	0.40	ไม่ใช่
	9. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะผู้ปกครอง สนับสนุน	0	1	0	1	1	0.60	ใช้ได้
	10. เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะเพื่อน ชักชวนให้เล่นด้วยกัน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

พฤติกรรมบ่งชี้	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
3. การรับรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า หมายถึง การรับรู้ รับทราบ ข้อมูลข่าวสาร เหตุการณ์ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ซึ่งมีผลต่อความก้าวหน้าของนักกีฬา	1. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะได้ข่าวสารเกี่ยวกับกีฬาซ้กเกเยอจากผู้ฝึกสอนและเพื่อน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	2. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะได้ข่าวสารข้อมูลจากโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เว็บไซต์ เฟสบุ๊ค ไลน์	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	3. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะมีเพื่อนในเฟสบุ๊ค ไลน์	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
	4. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะทราบถึงหน่วยงาน องค์กร สมาคมที่สนับสนุนและส่งเสริมกีฬาซ้กเกเยอ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	5. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะได้เข้าสังคมใหม่	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	6. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะมีโอกาสในการแข่งขันระดับนานาชาติ	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
	7. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะมีโอกาสได้พบเจอนักกีฬาต่างชาติ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	8. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะประเทศไทยเป็นแชมป์โลกอันดับ 3	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	9. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะมีโอกาสชนะทีมต่างชาติ	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
	10. เล่นกีฬาซ้กเกเยอเพราะมีโอกาสดำเนินการและประสบความสำเร็จ	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

4. แนวทางในพัฒนาแรงจูงใจ หมายถึง วิธีการที่สามารถปฏิบัติได้ และส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของเยาวชน (มุกดา ศรียงค์. 2540: 225) การศึกษาความเข้าใจกับกระบวนการจูงใจ แนวคิดและทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์คือเข้าใจในพฤติกรรมของกลุ่มสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวที่ต้องการ

พฤติกรรมบ่งชี้	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3	4	5		
1. วิธีการที่สามารถปฏิบัติได้ และส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่ของเยาวชน	1. วิธีการรักษาระดับแรงจูงใจของนักกีฬาซีกกะเย่ให้คงอยู่	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
	2. ท่านสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬาซีกกะเย่เยาวชนอย่างไร	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	3. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง โรงเรียน หน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬาซีกกะเย่	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
	4. กิจกรรมหรือโครงการที่ดำเนินการอยู่ซึ่งสามารถพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาซีกกะเย่เยาวชน	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
	5. ข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่เป็นแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจให้กับนักกีฬาซีกกะเย่	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางกษมา สุขุมาลจันทร์
วันเดือนปีเกิด	20 พฤศจิกายน 2513
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	45/107 หมู่ที่ 5 ตำบลลาดสวาย อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี 12150
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี ตำบลรั้วใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี 72000
ประวัติการศึกษา	2532 - มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี 2538 - ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2560 - ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาซกเกอร์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซกเกอร์ของนักกีฬาซกเกอร์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32
 - 2.1 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซกเกอร์ของนักกีฬาซกเกอร์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามเพศ
 - 2.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซกเกอร์ของนักกีฬาซกเกอร์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาซกเกอร์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เป็นนักกีฬาซกเกอร์ตัวแทนระดับภาค 5 ภาค ดังนี้ ภาค 1 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม หญิง 2 ทีม ภาค 2 ประกอบด้วย ทีมชาย 3 ทีม ทีมหญิง 3 ทีม ภาค 3 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม ทีมหญิง 2 ทีม ภาค 4 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม ทีมหญิง 2 ทีม ภาค 5 ประกอบด้วย ทีมชาย 2 ทีม ทีมหญิง 2 ทีม รวมทั้งสิ้น 22 ทีม จำแนกเป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 107 คน และนักกีฬาชาย จำนวน 107 ทีม รวมทั้งสิ้น 214 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซกเกอร์ของนักกีฬาซกเกอร์ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากวรรณกรรมงานวิจัย เอกสารต่างๆ และได้ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เป็นแบบสอบถาม ดังนี้

1.1 แบบสอบถามเชิงปริมาณ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซกเกอร์ของนักกีฬาซกเกอร์กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจ 2 ด้าน คือ ด้านในแรงจูงใจภายในและด้านแรงจูงใจภายนอกเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซกเกอร์เป็น

แบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaires) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามให้เหตุผลอื่นเพิ่มเติมนอกเหนือจากคำถามที่ปรากฏในตอนที 2

1.2 แบบสอบถามเชิงคุณภาพเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เป็นข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเยอของนักกีฬาซ้กเกเยอเยาวชน

2. การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยร่างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับแรงจูงใจให้ครอบคลุมนิยามศัพท์ที่กำหนด เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) เลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป นำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม

3. การทดสอบความน่าเชื่อถือ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักกีฬาซ้กเกเยอเยาวชนที่เข้าร่วมการแข่งขันในรอบการคัดเลือกระดับภาค ที่ไม่ใช่นักกีฬาที่ผ่านการคัดเลือกให้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำนวน 30 คน แล้วใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามทั้งฉบับ ด้วยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Method) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเยอของนักกีฬาซ้กเกเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 เท่ากับ .94

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือขออนุญาตวิเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลจากรองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตสุพรรณบุรี ส่งถึงประธานชมรมกีฬาจังหวัดที่นักกีฬาสังกัดอยู่ และผู้จัดการทีมกีฬาซ้กเกเยอจำนวน 15 จังหวัด และนายกสมาคมกีฬาซ้กเกเยอแห่งประเทศไทย เพื่อขออนุญาตวิเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากร ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ในช่วงระยะเวลาการจัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ระหว่างวันที่ 9-19 มีนาคม 2559

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบสำรวจรายการ (Check List) ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Analysis) หาความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปแบบตารางเพื่อใช้ในการพรรณนาข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบความเรียง

2. แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเยอของนักกีฬาซ้กเกเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจ 2 ด้าน คือ ด้านแรงจูงใจภายใน และด้านแรงจูงใจภายนอก เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาหญิงและนักกีฬาชาย โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่า "ที" (t-test Independent) และเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกเยอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามประสบการณ์การแข่งขัน 3 กลุ่ม คือ ประสบการณ์ครั้งที่ 1

ประสบการณ์ 2-3 ครั้ง และประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างที่นัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe) เนื่องจากจำนวนประชากรแต่ละกลุ่มมีจำนวนไม่เท่ากัน

3. แบบสอบถามเหตุผลอื่นๆ ที่เป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaires) นำมาวิเคราะห์คำตอบ โดยการสังเคราะห์จัดหมวดหมู่และลำดับคำตอบ ตัดข้อมูลที่มีความซับซ้อนกันออก เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้องตรงความหมายเดิม นำมาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

4. แบบสัมภาษณ์แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่อของเยาวชนและความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ นำมาวิเคราะห์คำตอบ โดยการสังเคราะห์จัดหมวดหมู่และประเด็นคำตอบ เรียบเรียงภาษาให้ถูกต้อง แต่คงไว้ซึ่งความหมายเดิม นำมาเสนอในรูปแบบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักกีฬาซ้กเกะเย่อที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ทั้งหมด 204 คน เป็นนักกีฬาหญิง จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 52.45 และนักกีฬาชาย จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 47.55 เป็นนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 48.53 ประสบการณ์ 2-3 ครั้ง จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 38.72 และประสบการณ์ 4 ครั้งขึ้นไป จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 12.75

2. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่อของนักกีฬาซ้กเกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 โดยรวมมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่ออยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .478 พบว่า ด้านแรงจูงใจภายในมีแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .435 ด้านแรงจูงใจภายนอกมีแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .650

2.1 ด้านแรงจูงใจภายในโดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .435 พบว่า แรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นและศรัทธาต่อผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กเกะเย่อ และแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าสนใจทักษะการเล่นกีฬาซ้กเกะเย่อ และข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพราะต้องการให้ร่างกายแข็งแรง ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจภายในที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาซ้กเกะเย่อเพราะต้องการคลายความเครียด

2.2 ด้านแรงจูงใจภายนอกโดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .650 พบว่า แรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุด

3 อันดับแรก คือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อ เพราะมีโอกาสก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ และข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อเป็นทีมชาติ ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจภายนอกที่อยู่ในระดับมาก แต่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้าพเจ้าเล่นกีฬาชักกะเย่อ เพื่อเงินเบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อมและแข่งขัน

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชน แห่งชาติ ครั้งที่ 32 ของนักกีฬาหญิงและนักกีฬาชาย พบว่า แรงจูงใจโดยรวมของนักกีฬาหญิงมี ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และนักกีฬาชายมีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อโดยรวมอยู่ใน ระดับมาก และพบว่า ด้านแรงจูงใจภายในของนักกีฬาหญิงกับนักกีฬาชายไม่แตกต่างกัน ด้านแรงจูงใจ ภายนอกของนักกีฬาหญิงกับนักกีฬาชาย พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขันแตกต่างกัน พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อ ของนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 2-3 ครั้ง และ นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป มีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก พบว่า นักกีฬา ชักกะเย่อที่มีประสบการณ์การแข่งขันแตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 และมีแรงจูงใจภายนอก ไม่แตกต่างกัน เมื่อวิเคราะห์เป็นรายคู่ พบว่า นักกีฬาชักกะเย่อ ที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 กับนักกีฬาชักกะเย่อที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ความคิดเห็นและแรงจูงใจอื่นๆ พบว่า นักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนมีแรงจูงใจอื่นตามลำดับ ดังนี้ 1) ต้องการหาประสบการณ์ 2) ได้พบเพื่อนใหม่ 3) ชอบความสนุก 4) มีรุ่นพี่เป็นตัวอย่างที่ดี 5) อยากลองเล่นกีฬาชักกะเย่อ 6) ต้องการให้ผู้ฝึกสอน และพ่อ แม่ภูมิใจ 7) ต้องการฝึกความรับผิดชอบ 8) เพื่อนชักชวนมาเล่น 9) ต้องการพัฒนาตนเองไปเล่นในรุ่นอายุที่สูงขึ้น

6. แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของเยาวชน มีแนวทางที่สามารถ นำไปใช้ตัดสินใจหลายประเด็น สรุปได้ดังนี้ 1) กิจกรรมที่ดูแลน้อง โดยการให้นักกีฬาชักกะเย่อรุ่นพี่ ดูแลนักกีฬาชักกะเย่อรุ่นน้อง 2) โครงการจัดทำสื่อสามารถเชิดชูเกียรตินักกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้แก่ โรงเรียน 3) กิจกรรมจัดการเรียนการสอนกีฬาชักกะเย่อในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา 4) กิจกรรมจัดการเรียนการสอนวิชากีฬาชักกะเย่อ เป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 5) กิจกรรมอบรมหลักสูตรผู้ตัดสินกีฬาชักกะเย่อระดับต่างๆ 6) กิจกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อ สากลในกีฬาภายในโรงเรียน 7) กิจกรรมจัดการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อ (พื้นบ้านผสมสากล) ร่วมกับ องค์การบริหารส่วนตำบล 8) กิจกรรมอบรมความรู้กีฬาชักกะเย่อให้กับเยาวชนในพื้นที่จังหวัดกระบี่ 9) กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพทางกายให้กับนักกีฬาชักกะเย่อ 10) กิจกรรมอบรมหลักสูตรผู้ฝึกสอน กีฬาชักกะเย่อระดับต่างๆ 11) กิจกรรมอบรมความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้ฝึกสอน

- 12) วิจัยและพัฒนากีฬาชักกะเย่อโดยใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬา 13) กิจกรรมการป้องกันและดูแลการบาดเจ็บของนักกีฬาชักกะเย่อ 14) กิจกรรมศึกษาดูงาน แลกเปลี่ยนความรู้ด้านกีฬาชักกะเย่อกับต่างประเทศ 15) การเปลี่ยนชื่อกีฬาชักกะเย่อเป็นกีฬาTug of War 16) กิจกรรมการประชาสัมพันธ์การแข่งขันกีฬาชักกะเย่อทางโทรทัศน์ 17) การประชาสัมพันธ์ข่าวสารกีฬาชักกะเย่อผ่านเว็บไซต์ เฟสบุ๊ก และไลน์ 18) จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์เชิญเกียรตินักกีฬาชักกะเย่อที่ทำชื่อเสียงให้กับประเทศไทย 19) ผลักดันกีฬาชักกะเย่อเข้าสู่กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย 20) ผลักดันกีฬาชักกะเย่อเข้าสู่รายการแข่งขันต่างๆ 21) กิจกรรมเล่นได้ให้ทุน จัดหาทุนการศึกษาให้กับนักกีฬาชักกะเย่อ 22) กิจกรรมจัดทำงบประมาณจัดซื้ออุปกรณ์การแข่งขันเพื่ออำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม 23) กิจกรรมมอบรางวัลพิเศษแก่นักกีฬาชักกะเย่อ เช่นเงินรางวัล หรือการนำเที่ยว 24) โครงการความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาในวิจัยและพัฒนา

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. นักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มีแรงจูงใจโดยรวม ทั้งด้านแรงจูงใจภายในและด้านแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประเวศ สันติภาพ (2553: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 และงานวิจัยของ ประวิณ สุทธิสง่า (2553: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาซอฟท์บอลของนักกีฬารุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในเขตการศึกษา 12 พ.ศ. 2552 พบว่า แรงจูงใจในการเลือกกีฬาของนักกีฬาเยาวชนมีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้กีฬาชักกะเย่อ หรือ Tug of War เป็นกีฬาใหม่ ยังไม่แพร่หลายและยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก มีชื่อเหมือนกีฬาชักกะเย่อพื้นบ้าน แต่มีกติกาสากล มีอุปกรณ์ประกอบการฝึกซ้อมและการแข่งขัน มีรูปแบบการฝึกทักษะ ซึ่งแตกต่างจากกีฬาชักกะเย่อพื้นบ้าน จึงทำให้นักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนสนใจที่จะเรียนรู้ และฝึกฝนทักษะกีฬาชักกะเย่อจากผู้ฝึกสอนที่นักกีฬามีความเชื่อมั่นและศรัทธา รวมทั้งเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาชักกะเย่อที่สามารถทำให้ร่างกายแข็งแรง สิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดจากความรู้สึกที่เป็นแรงจูงใจภายใน ส่วนผลกระทบจากภายนอกที่เป็นแรงจูงใจให้นักกีฬาชักกะเย่อสนใจเล่นกีฬาชักกะเย่อ ได้แก่ การรับรู้ถึงโอกาสก้าวหน้าและประสบความสำเร็จ โอกาสในการเป็นนักกีฬาทีมชาติ และโอกาสในการศึกษาต่อ เนื่องจากกีฬาชักกะเย่อมีทีมกีฬาและนักกีฬาไม่มาก แต่ละทีมมีการพัฒนา จึงมีโอกาที่จะประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ทีมที่มีประสบการณ์การแข่งขันมากและประสบความสำเร็จในการแข่งขันบ่อยครั้ง จะได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนทีมชาติ ในปัจจุบันมีการจัดการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อในระดับประเทศ ระดับชาติ ระดับนานาชาติ

ทำให้มีสถานศึกษา หน่วยงานที่สนับสนุนกีฬา รวมถึงสมาคมกีฬาชักกะเย่อแห่งประเทศไทยมีความต้องการนักกีฬาชักกะเย่อ จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ให้นักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนสนใจฝึกทักษะเพื่อร่วมแข่งขัน และสร้างโอกาสก้าวหน้าให้กับตนเอง ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งกระตุ้นหรือเป็นสาเหตุที่ทำให้ นักกีฬาชักกะเย่อมีพฤติกรรมฝึกซ้อมและแข่งขัน โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ตนกำหนดไว้ ซึ่งมีทั้งแรงจูงใจภายในที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของนักกีฬา และแรงจูงใจภายนอกที่เกิดจากสภาพแวดล้อม บุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ระหว่างนักกีฬาหญิงกับนักกีฬาชาย พบว่า นักกีฬาหญิงและนักกีฬาชายมีแรงจูงใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านแรงจูงใจภายใน พบว่า นักกีฬาหญิงและนักกีฬาชายมีแรงจูงใจภายในไม่ต่างกัน ส่วนด้านแรงจูงใจภายนอก พบว่า นักกีฬาหญิงและนักกีฬาชายมีแรงจูงใจภายนอกแตกต่างกัน เมื่อศึกษาแรงจูงใจภายนอกเป็นรายข้อ พบว่า นักกีฬาหญิงเล่นกีฬาชักกะเย่อเพื่อโอกาสในการศึกษาต่อ เพื่อเป็นทีมชาติ และต้องการเหรียญรางวัลและของที่ระลึก ส่วนนักกีฬาชายที่เล่นกีฬาชักกะเย่อเพราะรับรู้ถึงโอกาสก้าวหน้าและความสำเร็จ โอกาสในการศึกษาต่อ และการได้เข้าสังคมใหม่ จากงานวิจัยของ ยุทธการ ขาววรรณ (2553: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเรือพายของนักกีฬาเรือพายในประเทศไทย พบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างความคิดเห็นของนักกีฬาหญิงและนักกีฬาชาย โดยนักกีฬาชายมีแรงจูงใจระดับปานกลาง ในด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความก้าวหน้าในอนาคตของนักกีฬา สอดคล้องกับงานวิจัยของ White, Sally A; & Zellner, Scott R. (1996) ได้ศึกษาความเกี่ยวข้องของเพศที่มีผลกระทบต่อการศึกษา และแรงจูงใจที่ส่งผลถึงเจตคติที่เกี่ยวข้องกับงานและตนเองในการเล่นกีฬา พบว่า เพศชายมีเจตคติเกี่ยวกับตนเองสูงกว่าเพศหญิง และเพศที่มีผลต่อระดับความสามารถในการแข่งขัน การที่นักกีฬาชักกะเย่อเยาวชนชายรับรู้ถึงโอกาสก้าวหน้าและประสบความสำเร็จมากกว่านักกีฬาหญิง มีตัวอย่างความสำเร็จของทีมชักกะเย่อชายได้ อันดับดีกว่าทีมหญิงในการแข่งขันรายการแข่งขัน Asian Indoor and Outdoor Tug of War Championship 2014 ณ ประเทศมองโกเลีย และทีมชักกะเย่อชายประสบความสำเร็จได้อันดับที่ 3 จากการแข่งขัน World Championship Tug of War Indoor 2016 ที่เมืองไวเลนดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ ส่วนนักกีฬาหญิงมีความสนใจเหรียญรางวัลและของที่ระลึก ตามแนวคิดของสืบสาย บุญวีริบุตร (2541: 56-57) กล่าวว่า แรงจูงใจภายนอกเป็นแรงจูงใจจากสิ่งเร้าภายนอกที่จูงใจให้เกิดการกระทำต่างๆ เช่น ถ้วยรางวัล เงินรางวัล สิ่งของ รวมถึงการยอมรับจากสังคม ในการแข่งขันกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ทีมกีฬาชักกะเย่อที่ได้รับการพิจารณาเป็นทีมพัฒนายอดเยี่ยมจะได้รับโล่รางวัล นอกเหนือจากทีมนักกีฬาที่มีอันดับ 1 ถึงอันดับ 3 ซึ่งจะได้รับเหรียญรางวัล ของที่ระลึก และใบประกาศนียบัตร ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายนอกที่กระตุ้นให้นักกีฬาที่มีความพยายามในการแข่งขัน

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคะเย่ของนักกีฬาซัคเคะเย่ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ระหว่างนักกีฬาซัคเคะเย่ที่มีประสบการณ์การแข่งขันแตกต่างกัน พบว่า นักกีฬาซัคเคะเย่ที่มีประสบการณ์การแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซัคเคะเย่โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านแรงจูงใจภายนอกไม่พบความแตกต่าง ด้านแรงจูงใจภายใน พบว่า นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน ครั้งที่ 1 กับนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขัน 4 ครั้งขึ้นไป มีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อิติพงษ์ สุขดี; มงกุฏ มุลสิธรรม; และ ธนู เพ็ญแก่นแท้. (2555: บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 ปีการศึกษา 2555 พบว่า นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขันต่างกันมีแรงจูงใจภายในแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาแรงจูงใจภายในของนักกีฬาซัคเคะเย่ที่มีประสบการณ์การแข่งขันมาก จะมีความภาคภูมิใจในการเป็นนักกีฬาซัคเคะเย่ ซึ่งแตกต่างจากนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขันน้อย สอดคล้องกับ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2544: 21) กล่าวว่า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจากการเล่นกีฬาจะรู้สึกที่ตนเองมีความสามารถเป็นที่ยอมรับของสังคม ทำให้มีความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532: 51-53) กล่าวถึง นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันจะรู้สึกมีความภาคภูมิใจ ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ในนักกีฬาทุกคน ดังนั้นความภาคภูมิใจจะเกิดขึ้นกับนักกีฬาเมื่อนักกีฬารู้ว่าตนเองมีความสามารถและประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ในปัจจุบันกีฬาซัคเคะเย่มีรายการแข่งขันหลายรายการ ทั้งการแข่งขันกีฬาซัคเคะเย่ชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย กีฬาแห่งชาติ กีฬาเยาวชนแห่งชาติ และมีแนวโน้มเพิ่มรายการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง นับเป็นการสร้างโอกาสให้นักกีฬาได้ทดสอบ ประลองและแข่งขัน อีกทั้งการแข่งขันแต่ละรายการ ยังมีการแบ่งประเภทเป็นรุ่นอายุ แบ่งประเภททีม 4 คน ทีม 8 คน ซึ่งเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้แสดงความสามารถทางการกีฬา จึงมีส่วนทำให้นักกีฬามีโอกาสประสบความสำเร็จ นำไปสู่ความรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นนักกีฬาซัคเคะเย่

4. แรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้นักกีฬาซัคเคะเย่เยาวชนเล่นซัคเคะเย่ พบว่า นักกีฬาให้ความเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่นดังนี้ 1) ต้องการหาประสบการณ์ 2) ได้พบเพื่อนใหม่ 3) ชอบความสนุก 4) มีรุ่นพี่เป็นตัวอย่งที่ดี 5) อยากลองเล่นกีฬาซัคเคะเย่ 6) ต้องการให้ผู้ฝึกสอน และพ่อ แม่ภูมิใจ 7) ต้องการฝึกความรับผิดชอบ 8) เพื่อนซัคชวนมาเล่น 9) ต้องการพัฒนาตนเองไปเล่นในรุ่นอายุที่สูงขึ้น เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่กระตุ้นหรือสาเหตุที่ทำให้นักกีฬาซัคเคะเย่ มีพฤติกรรมฝึกซ้อมและแข่งขัน โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ตนกำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นแรงจูงใจภายในที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของนักกีฬาหรือมีสาเหตุจากภายนอกที่กระตุ้นให้นักกีฬาซัคเคะเย่เกิดการวางแผน กำหนดทิศทางและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อมุ่งสู่สิ่งนั้น สอดคล้องกับ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2544: 21) ได้อธิบายว่าคนแต่ละคนมีความ

ต้องการในสิ่งใดๆ คนนั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการแรงจูงใจ จึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา

5. แนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาซีกกะเย่เอยาวชน ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่เอของนักกีฬาซีกกะเย่เอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มีแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจ ดังนี้ 1) กิจกรรมพืดูแลน้อง โดยการให้นักกีฬาซีกกะเย่อรุ่นพืดูแลนักกีฬาซีกกะเย่อรุ่นน้อง 2) โครงการจัดทำเสื้อสามารถเชิดชูเกียรตินักกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน 3) กิจกรรมจัดการเรียนการสอนกีฬาซีกกะเย่เอในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา 4) กิจกรรมจัดการเรียนการสอนวิชากีฬาซีกกะเย่เอเป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 5) กิจกรรมอบรมหลักสูตรผู้ตัดสินกีฬาซีกกะเย่เอระดับต่างๆ 6) กิจกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาซีกกะเย่เอสากลในกีฬากายในโรงเรียน 7) กิจกรรมจัดการแข่งขันกีฬาซีกกะเย่เอ (พื้นบ้านผสมสากล) ร่วมกับองค์การบริหารส่วนตำบล 8) กิจกรรมอบรมความรู้กีฬาซีกกะเย่เอให้กับเยาวชนในพื้นที่จังหวัดกระบี่ 9) กิจกรรมทดสอบสมรรถภาพทางกายให้กับนักกีฬาซีกกะเย่เอ 10) กิจกรรมอบรมหลักสูตรผู้ฝึกสอนกีฬาซีกกะเย่เอระดับต่างๆ 11) กิจกรรมอบรมความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาที่เกี่ยวข้องให้กับผู้ฝึกสอน 12) วิจัยและพัฒนากีฬาซีกกะเย่เอโดยใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์การกีฬา 13) กิจกรรมการป้องกันและดูแลการบาดเจ็บของนักกีฬาซีกกะเย่เอ 14) กิจกรรมศึกษาดูงาน แลกเปลี่ยนความรู้ด้านกีฬาซีกกะเย่อกับต่างประเทศ 15) การเปลี่ยนชื่อกีฬาซีกกะเย่เอเป็นกีฬาTug of War 16) กิจกรรมการประชาสัมพันธ์การแข่งขันกีฬาซีกกะเย่เอทางโทรทัศน์ 17) การประชาสัมพันธ์ข่าวสารกีฬาซีกกะเย่เอ ผ่านเว็บไซต์ เฟสบุ๊ก และไลน์ 18) จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์เชิดชูเกียรตินักกีฬาซีกกะเย่เอที่ทำชื่อเสียงให้กับประเทศไทย 19) ผลักดันกีฬาซีกกะเย่เอเข้าสู่กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย 20) ผลักดันกีฬาซีกกะเย่เอเข้าสู่รายการแข่งขันต่างๆ 21) กิจกรรมเล่นได้ให้ทุน จัดหาทุนการศึกษาให้กับนักกีฬาซีกกะเย่เอ 22) กิจกรรมจัดทำงบประมาณจัดซื้ออุปกรณ์การแข่งขันเพื่ออำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม 23) กิจกรรมมอบรางวัลพิเศษแก่นักกีฬาซีกกะเย่เอ เช่นเงินรางวัล หรือการนำเที่ยว 24) โครงการความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาในวิจัยและพัฒนานา

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซีกกะเย่เอในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ในเรื่องของการแจกแบบสอบถาม ไม่ควรแจกแบบสอบถามในสนามซึ่งเป็นการรบกวนนักกีฬาขณะพักผ่อนในระหว่างรอแข่งขันในรอบต่อไป ในด้านของแนวทางการพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาซีกกะเย่เอ เนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์อยู่ในสถานภาพที่แตกต่างกัน จึงมีแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาซีกกะเย่เอยาวชนอย่างหลากหลาย การนำผลการศึกษาครั้งนี้ไปใช้ตัดสินใจเลือกแนวทางในการพัฒนาแรงจูงใจของนักกีฬาซีกกะเย่เอยาวชน หรือเยาวชนที่เริ่มเล่นกีฬาซีกกะเย่เอ

ควรพิจารณาถึงความเหมาะสมของสถานการณ์ สภาพสิ่งแวดล้อม และสังคม ของสังกัดที่นักกีฬาและทีมกีฬาสังกัดอยู่ ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยแรงจูงใจหรือปัจจัยที่ทำให้ให้นักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขันมากกว่า 4 ครั้ง ยังคงเล่นกีฬาซ้กกะเย่อ

2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬาซ้กกะเย่อของนักกีฬาซ้กกะเย่อระดับประชาชน

3. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ฝึกสอนกีฬาซ้กกะเย่อที่พึงประสงค์

4. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการเล่นกีฬาซ้กกะเย่อโดยใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ